

ИМЕТО МУ Е *ЙОАН*

ПОКОЛЕНИЕ НА ВЪЗСТАНОВИТЕЛИ

ФРАНС ДЮ ПЛЕСИ

Превод: Емил Енчев

Съдържание:

ПРЕДГОВОР.....	3
ВЪВЕДЕНИЕ.....	4
ОДОБРЕНИЯ.....	7
ГЛАВА ПЪРВА – СИЛАТА НА ТОЧНОСТТА: НАШАТА ИЗПОВЕД	7
ГЛАВА ВТОРА – РОЛЯТА НА СВРЪХЕСТЕСТВЕННОТО В ТОЗИ СЕЗОН	13
ГЛАВА ТРЕТА – ИДЕНТИЧНОСТ.....	19
ГЛАВА ЧЕТВЪРТА – НОВОТО СЪЗДАНИЕ	27
ГЛАВА ПЕТА – ХОДЕНЕ В СВРЪХЕСТЕСТВЕННОТО	34
ГЛАВА ШЕСТА – КОГАТО БОГ СЕ ПОЯВЯВА.....	43
ГЛАВА СЕДМА – КЛЮЧА ЗА ОБУЧАВАНЕ НА НАЦИИТЕ	44
ГЛАВА ОСМА – ЙОАН: „ДАРИТЕЛЯТ НА БЛАГОДАТ“	51
ГЛАВА ДЕВЕТА – ЙОАН И ПУСТИНЯТА	56
ГЛАВА ДЕСЕТА – ЦЕЛТА НА ПУСТИНЯТА.....	62
ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА – ОСТАТЪКЪТ.....	79
ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА – ЙОАН СВИДЕТЕЛЯТ И ГЛАСЪТ.....	93
ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА – ГЛАСЪТ НА ЕДИН ВИКАЩ.....	101

ПРЕДГОВОР

Има едни необикновени моменти, които идват в живота ни, които могат да променят курса на нашата история, божествени моменти, които са пълни с промяна и обновление; благоприятно време, което може да прекъсне цикъла на монотонността и да ни въведе в нов живот на възможност. През цялата история, от Едемската градина до кръста на Голгота, Бог винаги е определял ден, време, където е имало божествен момент прикрепен към човешкия избор наречен покорство.

1 Петрово 4:7 заявява: „А края *и* кулминацията на всичко сега е наближил; поддържайте здрав ум *и* самовъздържане и по тази причина бъдете будни [за да практикувате] молитва“ (AMP). Думата „кулминация“ означава „да се достигне най-високата точка или степен; точката в серия от събития белязана от най-големия интензитет“. Всичко в Бог работи в цикли от божествени активности, където при най-високата точка на цикъла е най-интензивната активност на промяна. Раждането на Йоан по времето на свещеника Захарий беше активността на тази промяна.

В тази впечатляваща творба, апостол Франс Дю Плеси разкрива ценността на тази божествена активност в живота на свещеника Захарий, бащата на Йоан Кръстител. „Името му е Йоан“ разчупва цикъла на непокорство водещ началото си до родословието на Аарон и децата на Израел.

Когато човека наречен Йоан посочи към Христос посред Йордан, това отвори път за човечеството да прекоси в един живот, който само Христос може да донесе. Чрез собствения си опит Франс Дю Плеси идентифицира силата на думите в устата ни, когато са изравнени с Божието Слово. Деяния 20:32 заявява: „И сега братя, препоръчвам ви на Бог и на словото на Неговата благодат, което може да ви изгради и да ви даде наследство сред всички, които са осветени“. Божието Слово има силата да ви изгради и да ви даде наследство сред тези, които са осветени. То е толкова мощно, че може да раздели „душата и духа“ (Евреи 4:12) – естественото и духовното.

Павел каза в Римляни 10:8 (повтаряйки Второзаконие 30:14), че Словото е толкова близо до нас, че е в устата ни и в сърцето ни, и това е словото на вяра, така че можем да го направим. То също може да изцелява и да избавя от разрушение (Псалм 107:20). Защо е толкова мощно? Понеже Словата на Бог, които вярвате са Бог във вас.

„В началото бе Словото, и Словото беше с Бог, И Словото беше Бог“ (Йоан 1:1). Думите са разкрити мисли. Божието Слово разкрива Божия ум. Това е метод, по който един ум се образова и обучава. Помислете за това: едно бебе е празно по отношение на думи при раждането си, но думите, които са конфигурирани и гравирани в ума на това дете ще определят дали ще бъде хирург или престъпник. И всичко това става чрез думи.

Франс Дю Плеси е от редкия вид служители, които живеят в реалността на Римляни 8:14, който гласи: „Защото водените от Божия Дух, са Божии синове“. Когато всичко в естественото изглеждаше, че работи срещу него, той се облегна на Духа и физически изкачи една от най-високите планини в света. Когато лекарите му казаха, че е диагностициран с неизлечимата болест наречена MND и, че никога повече няма да говори, той написа: „Името му е Йоан“. Той стои в пролома с едно поколение хора, което ще разчупи тишината в сърцата на хората и ще прокламира свободата на Божиите синове. Апостол Франс Дю Плеси е генерал сред тях.

Др. Уилям Д. Хин
18 март 2013 г.

ВЪВЕДЕНИЕ

„Илия дойде, и идва!“

СВЪРЗВАНЕ НА НЕБЕСАТА И ЗЕМЯТА. БАЩИ И СИНОВЕ.

Защото всичките пророци и закона пророкуваха до Йоан. И ако искате да го приемете, той е Илия, който трябваше да дойде. Който има уши да слуша нека да слуша! (Матей 11:13-15)

Имало е главно двама пророка, Исая и Малахия, които са пророкували идването на един бъдещ пророк, който ще приготви пътя за идващия Христос. Пророк Исая пише:

*¹„Утешавайте, да, утешавайте народа Ми! казва вашия Бог.
²Говорете утешително на Ерусалим, и плачете за него, понеже воюването му свърши, и неправдата му е простена; защото е получил от ръката на ГОСПОДА двойно за греховете си“. ³Гласа на един викащ в пустинята: „Пригответе пътя на ГОСПОДА; направете в пустинята права магистрала за нашия Бог. ⁴Всяка равнина ще се издигне и всяка планина и хълм ще се сниши; кривите места ще бъдат направени прави и неравните места - гладки.
⁵Славата на ГОСПОДА ще се разкрие, и всяка плът ще я види заедно; защото устата на ГОСПОДА говори“ (Исая 40:1-5).*

Исая не идентифицира този идващ пророк; той казва само, че това е „глас...викащ в пустинята“. Малахия, обаче, отива по-нататък, идентифицирайки този мистериозен пророк като „Илия“. Това само по себе си е мистерия, понеже пророк Илия се възнесе на небето в огнена колесница векове преди времето на Малахия.¹ Все пак Сам Исус потвърди, че това наистина беше Илия, но добави „Който има уши да слуша, нека слуша“.²

Това трябва да означава, че има нещо не толкова очевидно за естественото око и ухо, нещо, което може да бъде разпознато единствено чрез Духа. Исус използва същия израз в края на всяко от посланията Си към седемте църкви в Азия във 2^{ра} и 3^{та} глава на книгата Откровение.

Малахия пророкува:

„Ето, аз ще ви изпратя пророк Илия преди идването на великия и ужасен ден на ГОСПОДА. И той ще обърне сърцата на бащите към децата, и сърцата на децата към техните бащи, да не би да дойда и да поразя земята с проклятие“ (Малахия 4:5-6).

Човекът, който загуби гласа си...

---

¹ 4 Царе 2:11.

² Матей 11:15.

Мисълта да пиша за Йоан Кръстител никога не ми е идвала докато не загубих гласа си през 2011 година. Доста предизвикателно е за човек на 58 години, чийто призив 37 години е бил да говори публично, постепенно, за период от две години, да си загуби гласа. От рождение аз съм благословен с глас да пея и да говоря. Майка ми ми е разказвала, че от три годишна възраст пея навсякъде, където ходим. В училище съм печелил много конкурси по пеене.

Влязох в пълновременно служение през декември 1975 година на 23 години и през годините съм пътувал до много нации по света и съм говорил на хиляди лидери. Но след това изгубих способността си да говоря. Дори днес докато пиша този ръкопис аз не мога да говоря въобще. Няма нищо нередно с гласните ми струни; проблема е с езика ми и с дишането ми. Специалистите ме диагностицираха с MND (болест на моторния неврон). Забавното нещо е, че съм в Швейцария и току що приключих една апостолска конференция, на която аз бях основния говорител. Погледнах днес брошурата за конференцията, и там най-отгоре беше моята снимка в светли цветове. Отдолу, бяха написани думи на швейцарски германски, които ме определяха като главния говорител заедно с друг международен говорител.

Десет нации бяха представени на конференцията. Въпреки че повечето бяха от Швейцария, имаше посетители също и от Русия, България, Румъния, Холандия, Англия, Германия, Австрия, Словения и Южна Африка.

Аз стоях пред тези нации без да отварям устата си и говорих словото, което Господ ми даде за Европа и за света. Също споделих моето свидетелство за изкачването на планината Килиманджаро и за срещата ми с Господа на планината.

Божие присъствие влезе в конференцията като облак.

По време на моите две сесии, едната, от които трая три часа (превода удвои времето), а другата, 40 минути, хората бяха силно раздвижени от Божия Дух. Големи силни мъже плачеха като бебета и казваха, че никога преди в живота си не са били толкова дълбоко докосвани.

Някой, който ме е слушал през последните шест години в Швейцария дойде при мен след събранията и каза: „Слушал съм те много години досега, но днес посланието ти беше най-ясното, което някога съм те чувал да говориш“.

Можете да ме попитате как е възможно да мога да „говоря“ послание без да изговарям дума на глас. Нека да ви въведа в моята тайна. През последните 20 години аз съм отглеждал син – и много синове – които имат моето сърце. Аз написах това, което исках да кажа и след това взех моя син с мен на платформата. Докато стоях мълчаливо, моя син говори вместо мен това, което бях написал. Аз напълно си почивах, защото той говореше словото, което Бог ми беше дал, докато аз стоях и гледах хората. Моя син разкри сърцето ми на хората, като им декларираше словото на своя баща.

Тази жива демонстрация на син говорещ вместо баща си докосна дълбоко хората. В същност, моя син усилваше гласа ми. Той не търсеше собствената си слава като говори своето си послание, а прославяше мен като казваше само това, което аз му бях дал да каже.

Ето как се предполага да действа Божието Царство.

За жалост, повечето земни царе трябва да умрат преди синовете им да могат да се изкачат на трона им. Когато царя умре, избухва война сред останалите синове, които се избиват един друг, за да си осигурят трона. Не беше така с цар Давид, който помаза сина си Соломон докато все още беше жив. Нямаше никой друг цар в Библията, доколкото знам, който да е последвал неговия пример.

Имаше един много помазан пастор в град Дърбан. Из цялата ни нация беше познат с мощното си служение. Всяка година те разпъваха палатка и хиляди хора

идваха да бъдат изцелени, освободени и спасени. Когато църквата му стана твърде малка, той построи най-голямата сграда в нашия град.

Този мощен Божий човек имаше син, който наистина имаше сърце за служението, но бащата не можеше да направи място за него. Веднъж, срещайки сина за първи път от много години, аз го попитах къде е бил. Той ми разказа тъжната история за това, че е искал да помогне на баща си, но баща му продължавал да му казва, че е твърде млад и неопитен. Така че, на 40 годишна възраст, сина решил да отиде в САЩ, за да започне служение там. Нещата не потръгнаха, и той се върнал при баща си, който по това време беше стар и едва оцеляваше. Той загубил повечето от младите хора в църквата, понеже следващото поколение не можело да се свърже със стария човек.

Бащата се бореше да оцелее, но все още си мислеше, че сина му е твърде млад и му липсва опит. В резултат, за жалост, тази църква загуби инерцията си, хората си и влиянието си в обществото и в града. Всичко това се случи, понеже бащата не се протегна навреме към следващото поколение. Той все още имаше красива сграда, но изгуби най-важния ключ за следващото поколение: своя син.

Веднъж имах едно удивително преживяване по време на сън през нощта. Един цар посети нашия град. Навсякъде беше поставена охрана, която пазеше царя и не позволяваше на никой да се приближи достатъчно близо, че да заплашва сигурността му. Аз реших да пробия през тъпата и да говоря с царя, ако той дойде в моята посока. Той го направи, и аз, с груба сила и решителност, пробих през хората и охраната и се озовах в присъствието му. Това, което ме изненада беше, че открих, че стоя в присъствието на две личности: баща и неговия син. Те изглеждаха еднакво, и двамата в царски одежди, и аз можех да разпозная само, че единият беше по-възрастният, така че се обърнах към него.

В съня ми аз казах: „О, Царю, можеш ли да ми кажеш за бъдещето на моето служение?“

На което той отговори: „Сина ми е царя; говори с него и той ще ти каже всичко“.

Бях изненадан, когато този царствен баща ми каза, че сина му е царя. Сина ме дръпна настрана и сподели с мен две неща и след това отново ме заведе при баща си, който каза: „Това, което сина ми ти каза със сигурност ще стане“.

До тази част на съня аз мислех, че бях в присъствието на някой земен цар, но когато преживях поведението на бащата и сина, осъзнах, че това не може да е земен цар и сина му, защото тогава бащата щеше да бъде царя.

Нашите синове трябва да се издигнат до най-високия си потенциал докато ние като бащи сме все още около тях. Но с Бог, Царя е Сина, защото Сина точно отразява Бащата.

Аз съм толкова почетен да отгледам син, който да е на моя ум. Не, аз съм дори повече благословен, защото имам много такива синове в много нации, особено в Африка и в Европа. Всички тези синове са зрели в Господа и могат да говорят свое собствено слово, но те оставят настрана своето послание и декларират моето слово и моето сърце на хората.

Някои от най-добрите ми „синове“ са жени, защото в Христос няма мъж или жена. Всички те имат свои собствени църкви (домове), които са независими. Някои имат различни местни църкви, които се свързват с тях като бащи, но са обърнали сърцата си към мен като баща, понеже аз съм обърнал сърцето си към тях като синове.

Можете да попитате: „Какво общо има това с човек наречен Йоан?“

Е, Йоан имаше баща, който се казваше Захарий, който също не можеше да говори известно време. Той беше ням от деня когато ангела му съобщи в храма, че жена му Елисавета, която беше в напреднала възраст, щеше да забременее със син. Ангел Гавраил също му каза, че той трябва да нарече сина си „Йоан“. После Гавраил

изговори едно пророчество относно Йоан: „И той ще обърне много от децата на Израел към Господа техния Бог“.³

Но Захарий не можа да повярва на ангела, така че той трябваше да бъде ням известно време докато правилно нарече сина си „Йоан“. Правилното наименуване на Йоан беше от голяма важност, понеже това щеше да обяви неговата съдба и цел.

ОДОБРЕНИЯ

Името му е Йоан е навременна книга. Ние като хора мислещи за царството стоим на ръба на море от промяна в нашия свят. Обществото буквално няма решенията и рано или късно ще започне да гледа към онези, които разбират идеите на царството. Ние ще видим и ще преживеем неща, които не сме смятали за възможни, и които може и да не са били, поне в сегашни времена. Бог иска да заведе Своите хора на места и висоти, които никога не сме си представяли. Ние сме близо до това да бъдем свидетели на откровение и изява на Божието Царство на ниво, което не е виждано от Петдесетница.

Бог винаги работи с остатък; онези, които не само чуват, но също и се покоряват на гласа Му. Както посочва Франс, покорството е ключа за пробива. Това, което е невъзможно за човека е възможно за Бог. За жалост, мнозина ще изберат да не се въвлечат, в това, което се променя, но дори те няма да могат да избегнат промяната. През вековете, особено по време на война, винаги е имало хора, които са променяли курса на историята, мнозина чрез воюване и даване на живота си, докато в същото време много други просто са минавали през ежедневния си живот. Въпреки че не са били въвлечени във войната, конфликта все пак е променял живота им.

Простите действия на покорство могат да променят курса на историята. Франс беше човек, който чу Бог, и след това срещу всички шансове за успех и декларира това, което Бог каза, и после го извърши. Въпреки критицизма, винаги когато Франс чуваше Господа, той стоеше здраво в убеждението си. Франс беше смел и безстрашен, винаги говорейки това, което Бог му е показал в тайното място. Той събори стените, които религиозните понятия са издигнали. Той отвори вратата за мнозина, носейки свобода за онези, които са приели откровението. Неговото откровение разруши това, което беше станало религиозни норми. Франс носеше върху себе си пробивно помазание.

Силно препоръчвам тази книга на всички, които са гладни да знаят какво прави Бог в тези дни. Четете я с отворено сърце и ум и позволете на Господ да донесе откровение. Нека всички да се въвлечем в най-великото напредване на царството за всички времена.

Еуджън Страйт
Автор, бизнес лидер
Инструктор и консултант по мениджмънт

ГЛАВА ПЪРВА – СИЛАТА НА ТОЧНОСТТА: НАШАТА ИЗПОВЕД

---

³ Лука 1:16.

Нашата изповед е толкова мощна, че ако не е в съгласие с декларираното Слово на Бог това може да има сериозни последици за другите, както и за нас. Това може да отложи Божиите цели с години в живота ни.

Това ни напомня за историята на Израел, как едно цяло поколение отложи изхода си от пустинята с четиридесет години поради злата си изповед. Това, което направи тяхната вест зла не беше това, че излъгаха за Ханаан и за това, което видяха, а това, че изповедта им беше противна на това, което Бог беше казал и им беше обещал.

Милиони измряха извън Божието обещание, понеже не можеха да повярват и да изповядат това, което Бог беше обявил и им беше обещал. Те имаха различен дух от Бог. Не е ли тъжно, че всички те излязоха от Египет, но никога не излязоха от пустинята?⁴ Те прекараха целия си живот извън Божието намерение за тях.

Но това е в Стария завет; какво да кажем за хилядите „спасени“ хора днес, които никога не живеят в плана и намерението на Бог за техния живот? Те са духовни скитници без посока, надяващи се един ден да избягат и да отидат на небето.

Четиридесет години по-късно, Бог трябваше да затвори устата на една цяла нация за една седмица. Бог инструктира Исус Навин, че на никой не му е позволено да изговаря и думичка докато маршируваха седем дена около Ерихон, първия град, който трябваше да бъде завладян в Ханаан. Стените на Ерихон бяха толкова плашещи и по човешки невъзможни за проникване, че ако на израилтяните им беше позволено да говорят докато маршируваха, те щяха да изповядат това, което виждат и да се обезкуражат, вместо да повярват, че Бог може да изпълни обещанията Си.

Като истински слуга и син на Бог трябва да се научите кога да затваряте очите и устата на вашата душа за обкръжаващата ви среда и да виждате и да говорите само с духовните си очи и уста. Духовните очи не получават своята светлина и зрение от слънцето или от физическото обкръжение, а от Божието Слово. Същото е и с нашата реч и с изповедта ни; трябва да говорим само това, което чуваме от Духа.

Понятието за „изповед“ е повече от това, което обикновено ограничаваме думата да означава. Обикновено, ние мислим за това само във връзка с изповядване на греховете ни, но Библията ни казва да имаме „добра изповед“:

Бори се в добрата битка на вярата, хвани се за вечния живот, към който и беше призван и изповяда добрата изповед в присъствието на много свидетели (1 Тимотей 6:12).

Гръцката дума за изповед е *хомология*, състояща се от две по-малки гръцки думи: *хомо*, „същото“, и *логия*, „слово“. Изповед, тогава, е да кажеш същото нещо или да се съгласиш с. Това е много трудно за човечеството, понеже от падението на Адам ние сме водени от нашата душа. Естествения човек живее чрез своето обкръжение, чрез интелекта си, чрез волята си и емоциите си.

Бог иска хора, които ще живеят от Неговото Слово, Дух и воля.

„Името му е Йоан“. Никое друго име не можеше да се даде на това момче. Изпита на Захарий дойде в този ден в храма, когато хората го накараха, като баща, да даде име на момчето си. Неговата изповед определи дали щеше да говори някога отново.

Захарий изигра главна роля в това да даде име на първородния си; той трябваше да наруши силната семейна и юдейска традиция. Давайки му име, което не беше част от историята на семейството означаваше, че момчето няма да гради и да декларира фамилното име, а името на друг. Простата мисъл да имаш един единствен син, който няма да бъде градител, декларатор и продължение на свещеническото семейство на Захарий беше немислима, особено в умовете на юдейските свещеници по

---

⁴ „Но в повечето от тях Бог не благоволит, защото телата им бяха разпръснати в пустинята“ (1 Коринтяни 10:5).

онова време. Ако не собственото си семейство, тогава кое семейство щеше да гради и декларира това момче наречено Йоан?

Захарий беше от много важния свещенически отряд на Авий:

В дните на юдейския цар Ирод имаше един свещеник на име Захарий, от Авиевия отряд. Жена му беше от дъщерите на Аарон, и името ѝ беше Елисавета (Лука 1:5).

Девет месеца по-късно, при обрязването на момченцето в храма, семейството протестира когато Елисавета им каза, че това момче, чийто баща се казваше Захарий, щеше да се казва Йоан. Елисавета беше, която застана срещу цялото свещеническо племе в храма понеже Захарий беше ням през последните девет месеца. Това, което още повече усложняваше нещата за Елисавета като юдейка, беше факта, че тя беше дъщеря на Аарон, първия първосвещеник на Израел. Това означаваше, че Йоан е роден сред потомците на първосвещеническия род.

„Отряда на Авий“ беше много важен в първосвещеническия ред установен от цар Давид векове по-рано. „Авий“ означава „поклонник на Ях“ (Яхве).⁵ Техния аргумент беше, че тъй като никой друг в семейството не се казваше Йоан, и че Захарий беше свещеник от висшия ред на Авий, неговия първосвещенически син трябваше да се нарече Захарий Бен Захарий. (Захарий сина на Захарий).

Но ангела беше казал: „Наречи го Йоан“. Натиска беше върху Захарий. Докато спора за името на детето се усилваше, немият Захарий поиска дъска за писане. Представям си, че небесата са утихнали когато Захарий взе дъската за писане от ръцете им. Ще се подаде ли на натиска на семейството, за да следва семейната традиция и да нарече сина си Захарий, или щеше да шокира целия Ерусалим с разрушаването на древната традиция? Стариият ням човек написа на дъската: „Името му е Йоан“.

В същия този момент, Захарий отвори устата си, проговори отново, и прослави Бога.

Семейството запротестира, че никой в семейството никога не е имал името Йоан, и те бяха прави. Никъде в 1500 годишното родословие на Левиевото племе не се е виждало името Йоан. Исторически, семейното име беше Захарий „Припомнящи Ях (Яхве)“.⁶ Традицията също е повелявала, че първородния син трябва да бъде кръстен на баща си. Освен това, от това дълго очаквано момче се очакваше да бъде градител на семейното име. Нищо не беше по-важно за един юдейски баща от това да има син, който да изгради и да продължи името на баща си на земята. Името Захарий имаше духовно наследство прикрепено към себе си, понеже имаше някои велики свещеници и пророци в миналото, които имаха това име.

Защо Захарий беше поразен с немота докато не наименува правилно сина си? Исус заяви, че направената от хората традиция е една от най-мощните сили, която може да вкара човечеството в затвор. Традицията може да направи Божието Слово безпомощно: „правейки неефективно Божието слово чрез вашата традиция, която сте предали. И много такива неща правите“.⁷

Понякога, за да се наруши цикъла на човешките традиции, трябва да се предприемат радикални мерки. Ние можем толкова лесно да пропуснем новото нещо, което Бог иска да прави докато носим нашите семейни или национални традиции като просто правим същите неща, които винаги сме правили.

Някой някога е казал: „Ако правим и казваме само нещата, които винаги сме правили и казвали, как можем да очакваме някакви различни резултати?“

⁵ Джеймс Стронг Новият изчерпателен библейски конкорданс на Стронг (Нашвил: Издателство Томас Нелсън, 1990 г.), H29, „abiyah“.

⁶ Стронг, H2148, „zekaryah“.

⁷ Mark 7:13.

За мен цялото това нещо с онемяването на бащата и промяната на името на Йоан показва как Бог влиза в човешката история. Той разрушава обикновения живот, хваща вниманието на Ерусалим и на нацията, и променя хода на историята.

Жената има ежемесечен менструален цикъл, който може да бъде прекъснат само когато тя е бременна от мъжка сперма (семе). Само когато е произведен нов живот цикъла ще бъде нарушен. По същия начин, когато човек приеме Словото (Семето или Спермата) на Бог, това прекъсва човешките цикли и произвежда Божиите цели на земята. Ние трябва да забременеем с Неговото Слово, за да изпълним целта си на земята. Това не е буквата на Словото, а живото Слово, което излиза от Божиите уста и произвежда живот.

Както женската утроба е подготвена за спермата, ние трябва да приемем всаденото Слово с вяра и смирение. Захарий в своето неверие не беше по-различен от останалите хора в Ерусалим. Нацията имаше история на неверие. Ако хората в една нация загубят своята вяра в Бог и в Неговото Слово, те изгубват гласа си. Захарий беше изява на духовното състояние на цялата нация.

*Приемайте с кротост всаденото слово, което може да спаси
душите ви (Яков 1:21б).*

В изпълването на времето сенките престанаха. Божието време е винаги правилно; то винаги е свършено, без значение от това как може да ни изглежда. Нищо, което Бог прави не е наслуки или случайно; всяко божествено действие служи на божествената Му цел. Павел написа на галатяните: „А когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си, роден от жена, роден под Закона“.⁸ „Изпълването на времето“ означава, когато дойде правилното време; когато всичко, което трябваше да предшества идването на Христос се изпълни. Сцената беше поставена; всичко си беше на мястото.

Поглеждайки назад в историята можем да видим прецизността на Божието божествено време в Данаил 9:24-27, където пророка пророкува точно времето на идването на Христос.⁹ Божието Слово за Неговия Син беше установено на небесата преди времето. Идването на Йоан не беше свързано само с Йоан, а с Христос. Захарий и Елисавета може да са си мислили, че Бог е задържал тяхното благословение като не им е дал желанието на техните сърца в по-ранна възраст.

Но Йоан беше много повече от награда за неговите родители за праведния им живот. Не, Бог изпълни Собствения Си вечен план като изпрати Исус. Той е наредил този план преди да започне времето и ни го е изявил чрез пророците. Йоан беше Божия дар, изпратен като глас викащ в пустинята, подготвяйки пътя за обещания Месия. Той беше първия, който обяви на хората идването на Божието Царство, и ги призова да се покаят съответно. Той трябваше да бъде свидетелят за идването на Божието Агне.

Дванадесетте ученика също бяха кръстени от Йоан, за да ги приготви за идващия им Учител. Исус нямаше да ги призове, ако не вярваха на Йоан, който подготви пътя за Него. Въпреки че бяха призовани от техните мрежи, всички те трябваше да имат сърце за Бог и за Царството, защото Йоан не би кръстил онези, които не са се покаjali за греховете си.

Този принцип трябва да бъде на предната линия в умовете ни както и в живота ни. Всеки от нас може да вижда само малка част от цялото; винаги има по-голяма картина. Пълната картина е Христос, и затова назначаването и правилното време са от съществена важност, ако сме част от Него.

---

⁸ Галатяни 4:4.

⁹ Вижте глава 8, „Седемдесетте седмици на Данаил“ в книгата на Франс Дю Плеси, *Апостолска есхатология*.

Бог искаше вниманието на нацията, понеже Той щеше да влезе в Своето творение. Древният по дни (Безкрайният) щеше да влезе в човешката хронология чрез възплъщението, но първо се нуждаеше от някой, който да подготви пътя за Него.

Бог понякога изглежда бавен, но никога не закъснява. Той живее във вечността и затова трябва да помогне на човека, който живее в капсулата наречена време, за да се синхронизира с Неговото време. Той прави това като дава на човека способността чрез Святия Дух да произведе Божествено качество наречено търпение и дълготърпение. Това помага на човека да се синхронизира с Вечния.

Причината защо Бог чака толкова дълго преди да изпрати Йоан в живота им е Христос. Ако Йоан беше дошъл по-рано или по-късно, той щеше да пропусне целта на своя живот.

Всички в Ерусалим знаеха за раждането на Йоан и какво се е случило с баща му в храма. Всички очакваха с нетърпение идването на „малкия Захарий“, чудотворното момче на Зак и Бет, които доста се бяха отдалечили от възрастта, в която могат да имат деца. Събитията в храма през този ден шокираха не само цялото семейство, но хванаха вниманието на всички хора в Ерусалим:

⁶³И той поиска дъска за писане, и написа, казвайки: „Името му е Йоан“. Така че, те всички се учудиха. ⁶⁴Веднага устата му се отвори и езика му се развърза, и той проговори, хваляйки Бога. ⁶⁵Тогава дойде страх върху всички, които живееха около тях; и всичко това се дискутираше по цялата хълмиста страна на Юдея. ⁶⁶И всички, които чуваха това го пазеха в сърцето си, казвайки: „Какво ли ще бъде това дете?“ И ръката на Господа беше с него (Лука 1:63-66).

Докато вниманието на цялото свещеническо семейство и на цяла Юдея беше върху Захарий, Елисавета и малкото момченце, Бог тихичко въвеждаше Своя Единороден. Първо, Той беше скрит в утробата на една девица, после в една ясла във Витлеем, по-късно в Египет, и накрая, за 30 години, в Назарет в дърводелския дом на Йосиф и Мария, посред обикновените хора.

Божия план да се скрие защити Христос от очите на религиозната система и на злият. Истинската Му идентичност можеше да се познае единствено чрез откровение. Плът и кръв не можеха да разкрият кой беше Той; само Святия Дух можеше да направи това. Ако Ирод знаеше къде е Исус, той нямаше да убива всички момчета на две години и надолу в Юдея.¹⁰

Днес, отново, Бог има син на земята, корпоративен син, който Той е скрил от очите на религията. И точно както Йоан, който дойде като предвестник в духа на Илия, приготвяйки пътя за Сина, също така има корпоративен Илия на земята днес, пророчески декларирайки и подготвяйки пътя за този корпоративен син да бъде изявен в нашите дни. Христос ще се яви в Своята слава в, посред и чрез Своите синове.

Света отново ще попита: „Какъв е този човек?“ когато видят и преживеят благодатта, истината и славата на Бог изявена чрез Неговото тяло.

**Изправяне пред моята планина:
Стойки на най-високата планина
в света, на почти 17,600 стъпки¹¹**

¹⁰ „...Стани, вземи малкото Дете и майка Му, бягай в Египет, и остана там докато ти изпратя вест; защото Ирод ще потърси малкото Дете да го унищожи“ (Матей 2:136).

¹¹ Пълната история можете да видите в книгата ми *Свърхестествена култура*.

В края на март, 2012 година, докато изкачвах най-високата планина в света, Бог ми говори да напиша книга, *Името му е Йоан*. Това, което правеше това преживяване толкова уникално беше факта, че аз бях напълно ням и не можех да изговоря и една думичка. Обикновено, аз намирах силата си в моята изповед; бих се укрепил чрез моите думи. Давид се укрепил в Господа през най-мрачния час от живота си, когато неговите хора искаха да го убият с камъни. Аз вярвам, че той направи това като напомни на Господа за Неговите обещания и като говореше Неговото слово.¹²

След като се катерих пет дни и достигнах височина близо 6000 метра, аз останах сам с един водач. Другите членове от тима бяха заминали напред и аз бях останал сам под чистите африкански небеса. На тази височина не расте нищо, защото е една студена, неплодна пустиня с много камъни. Въздухът беше толкова разреден и беден на кислород, че понякога просто лягах на някоя скала и се вирах в звездните небеса, търсейки сред звездите за някаква помощ отгоре. Нищо. Никакъв звук и никакъв белег на помощ.

Ние започнахме нашето изкачване на върха на петия ден в 11 часа вечерта, и в пет часа сутринта на следващата сутрин аз се намерих в състояние на абсолютна безпомощност. Чудех се дали щях да слеза някога отново жив от планината. Аз вече имах MND (болест на моторния неврон) повече от една година, и дишането ми беше толкова повлияно от тази височина, че дори заспах докато се катерех. Също така не бях ял нито пил никакви течности повече от два дена.

Там, на тази самотна, неплодна планина Килиманджаро, лежейки между небето и земята сред звездите, с температура -15 градуса по Целзий, беше където Бог говори на сърцето ми за написването на тази книга. Потвърждение и допълнителни инструкции относно написването на тази книга дойдоха чрез едно пророческо слово, което получих от пророк Шон Блигнот.¹³

Пророчеството на пророк Шон Блигнот (28.02.2012):

И след това Той ще ни ръководи свръхестествено както правеше с Илия. Така че, Франс, ти знаеш, че е жизнено важно да започнеш да изучаваш Йоан с Илия, понеже Йоан оперираше в духа и силата на Илия. Той имаше същото поведение като Илия, въпреки че Йоан никога не е извършвал никакви чудеса. Той имаше същия начин на действие; функционалността на Йоан беше в същото разположение като на Илия.

И той носеше същата спешност; това е като спешността, която усещам в духа си за теб. Има дълбока спешност в това да се позиционираш да чуваш повече, да чуваш повече...И тогава декларациите ще станат по-ясно изразени, тъй като това наистина идва от Престола.

Това е както когато Илия говореше на земята, неща се случваха. Имам предвид, че Илия трябваше да се сблъска на планината Кармил със системата на Ваал. Така че, чувствам, че следващата фаза на твоето говорене ще донесе истински буквален сблъсък със системите на земята. Неща, които стоят срещу Бог ще бъдат предизвиквани от твоето говорене, поради яснотата на чуването ти. Бог така ще доведе чуването ти до една изострена фаза, че това ще усилва гласа ти като гласа на много води.

¹² „А Давид беше много отчаян, защото хората говореха да го убият с камъни, защото душите на всички хора бяха опечалени, всеки човек за синовете си и дъщерите си. Но Давид укрепил себе си в ГОСПОДА своя Бог“ (1 Царе 30:6).

¹³ 28 февруари, 2012 г., в хотел Файърмонт, Зимбали, Южна Африка.

Аз наистина буквално усещам, че в това място точно сега, тука, ще има промяна. Има усещане за спешност, в което вярвам, че Бог иска да пристъпим като група.

Така че, това е причината, поради която пиша тази книга: в покорство на неговата заповед.

Пророческо слово за този сезон

Ние скоро ще видим едни от най-великите проявления на Бог на земята. Това ще бъде като да се съберат заедно всички предишни посещения, движения, сезони, съживления и реформации. Това ще бъде такава изява на Неговата слава, че стотици хиляди ще бъдат пометени в Божието Царство. Това ще бъде времето когато корпоративният Божий син ще освободи творението от тлението и суетността. Корпоративен син предаден на Бог, изявяващ образа и славата на първородния Син. Един мощен глас и свидетелство на Бог в творението, опериращ в свръхестественото както първородния Син Исус. Народи скоро ще видят и ще преживеят изявената слава на Бог чрез този корпоративен син управляващ и царуващ чрез праведност. Нации ще се стекат към тази светлина и слава.

ТОВА Е КАМЪКА, ЗА КОЙТО ГОВОРИ ДАНАИЛ, СТАВАЩ ПЛАНИНАТА НА ГОСПОДА И ИЗПЪЛВАЩ ЦЯЛАТА ЗЕМЯ.¹⁴ ТОВА Е ИСТИНСКИЯ ИЗРАЕЛ НА БОГ, ЗА КОЙТО ПИСА ПАВЕЛ КЪМ РИМЛЯНИТЕ.¹⁵ ТОВА Е ИДВАНЕТО ДО СВЯТИЯ ГРАД СИОН, НЕБЕСНИЯ ЕРУСАЛИМ, ЗА КОЙТО ПИСА АВТОРА НА ЕВРЕИ.¹⁶ ТОВА Е БОГ ЖИВЕЕЩ ПОСРЕД СВОИТЕ ХОРА, КАКТО НИ КАЗВА ЙОАН, АВТОРА НА ОТКРОВЕНИЕ.¹⁷ - Пророческо слово изговорено от Франс дю Плеси, 19 декември, 2012 година.

ГЛАВА ВТОРА – РОЛЯТА НА СВРЪХЕСТЕСТВЕННОТО В ТОЗИ СЕЗОН

Въпреки, че Йоан не извърши никакви чудеса, той беше този, който обяви идването на най-великото проявление на Божията сила на земята чрез идването на Сина и на Божието Царство.

Също така, има понастоящем на земята един Корпоративен (многосъставен) Глас, обявяващ присъствието на Корпоративния Христос, Божия Син, и Царството. Посланието му е за покаяние на Църквата, точно както посланието на Йоан към юдеите ги призоваваше да се покаят и да променят начина си на мислене, понеже Божието Царство сега беше близо. Този Корпоративен Глас, както този на Йоан, прогласява мощно пророческо и

---

¹⁴ Вижте Данаил 2:35.

¹⁵ Вижте Римляни 11:1-36.

¹⁶ Вижте Евреи 12:22.

¹⁷ „Тогава аз, Йоан, видях святият град, Новия Ерусалим, слизащ от небето от Бог, приготвен като невеста украсен за съпруга си“ (Откровение 21:2).

апостолско предупреждение към Църквата, уловена в примките на религията: „Покайте се и се реформирайте, защото най-великото проявление на Бог чрез Неговия Корпоративен Син скоро ще разтърси царствата на света в сила и слава“. - Пророческо послание, което споделих на нашата Апостолска среща Отворено небе, 2 юли 2012 година. (Аз го написах и моя син го прочете).

От известно време чувствам, че идва промяна за този настоящ апостолски сезон, допълнителна миграция от Деяния 2:42 към Деяния 2:43. Това е само един стих, но също огромна стъпка напред с астрономически последици.

Миграция

Преместването в следващата фаза или сезон в Бог е важно за нашия прогрес и дори за самото ни оцеляване. Всеки сезон в Бог има различно изискване и стратегия, която, ако се пренебрегне, може сериозно да попречи на нашия напредък. Поведението на Израел в Ханаан беше напълно различно от това в Египет. Същият народ трябваше да промени операционната си стратегия и манталитет, за да оцелее и напредне в своята нова среда.

Другото нещо, което трябва да се запомни е, че ако Божият Облак се движеше, а те отказваха да се движат, имаше сериозни последици. Някога удобният терен, място на присъствие, снабдяване и подслон, ставаше пуста, непоносима пустиня, където беше невъзможно да се оцелее.

Някои учени казват, че е имало четиридесет и два лагера за Израел докато са пътували от Египет към Ханаан. Те научиха урока, че когато облака се движеше, те трябваше да се преместят. Ето как те се движеха и мигрираха успешно от Египет в Ханаан. Времето на движение както и позициите на техните лагери, бяха определяни от Бог и обявявани чрез движението на Неговият Облак на славата.

Имаше време за Авраам да се придвижи до Ханаан, точно както имаше време за Яков да заведе своите хора в Египет в дните на Йосиф. Но 400 години по-късно Бог инструктира Мойсей да заведе Неговите хора обратно в Ханаан. Всички тези времена и сезони бяха инициирани от Бог. Те бяха Божиите „кайрос“ времена. *Кайрос* е гръцка дума сочеща към сезон в Бог идващ до своята пълнота и кулминационна точка. Специфично, *кайрос* се отнася за назначено или правилно време или за подходящ сезон. Това е в контраст с *хронос*, което сочи към период от време, като секунда, минута, час и т.н., в противоположност на фиксиран или специален момент. От *хронос* ние получаваме нашата дума „хронология“. Човека на земята е управляван от времето *хронос*, а Бог винаги се движи във времето *кайрос*.

Павел ни дава няколко примера за използването на думата *кайрос*:

Така че в диспенсацията на изпълването на времената (кайрос) да може да събере в едно всичко в Христос, това, което е в небето и това, което е на земята – в Него (Ефесяни 1:10).

Но когато се изпълни времето (кайрос), Бог изпрати Сина Си, роден от жена, роден под закона (Галатяни 4:4).

В Библията виждаме как Бог в Неговото изпълване на времето (*кайрос*) ще прекъсне времето (*хронос*) на човека и ще действа според Своя божествен план и воля. Бог търси хора, които ще разпознават времената и сезоните на Бог и ще мигрират от мястото, където са в мястото, където Той ги придвижва заради Неговото намерение. Това са записаните хора в човешката история. Те са чули Бог, разпознали са времето и сезона, и са мигрирали с Бог към следващия сезон в Неговия развиващ се план.

Пророк Данаил каза:

20 „Благословено да е Божието име от века и до века, защото мъдрост и мощ принадлежат на Него. 21 И Той променя времената и сезоните; Той отмахва царе и издига царе; Той дава мъдрост на мъдрите и разум на разумните“ (Данаил 2:20-21).

Ние виждаме принципа на миграцията ясно в творението. Поради промяната на сезоните, някои птици и животни мигрират в по-топъл климат през зимата, за да оцелеят. Техните хранителни запаси намаляват през зимните или сухите сезони, и те също така се размножават през всеки цикъл на миграция. Те мигрират заради собственото си оцеляване и за да осигурят оцеляването на следващото поколение. Ако пренебрегнат белезите на времената и сезона, техните малки няма да оцелеят. Същия този принцип на миграция е причината защо църквата не може да напредне без пророческия и апостолския глас днес.

Когато пророците и апостолите бяха елиминирани от църквата чрез религиозния дух на Езавел, и бяха заменени от титли и системи, църквата въведе света в мрачното средновековие. Бог трябваше да събуди апостолския и пророческия глас отново в Мартин Лутер и в другите реформатори, за да спаси света от неговата разрушителна тъмнина причинена от невежество и измама.

Давид успя много, понеже се обгради с пророчески и апостолски хора: „Синовете на Исахар, които имаха разбиране за времената, за да знаят какво трябваше да прави Израел, началниците им бях двеста; и всичките им братя бяха под тяхно командване“.¹⁸

Удивително е Как Бог винаги има остатък, като Симеон и Анна, които, въпреки че бяха в напреднала възраст, дойдоха в храма на правилното време и разпознаха Месията като едно осем дневно бебе. Те имаха способността чрез Святия Дух да бъдат навреме и да видят бебето Исус като Спасителя на света. Те положиха своите пророчески ръце върху бебето и го благословиха и пророкуваха върху него преди омърсените, религиозни ръце на религиозните лидери, които не знаеха нищо, да можеха да Го докоснат.

Днес ние отново се нуждаем да разпознаем какво и къде Бог говори и прави, и да се движим с Него, или в противен случай рискуваме да станем неподходящи и излезли от употреба в Божия нов *кайрос*. Аврам в Харан трябваше да мигрира в Ханаан, за да получи останалата част от своето обещано благословение от Бог. Едва в Ханаан Бог направи завет с него, и Исаак се роди. Бог веднъж каза на пророк Еремия, че искаше да му говори, но на различно място: „Стани и слез в къщата на грънчаря, и там ще те направя да чуеш думите Ми“.¹⁹

Културата на царството изисква раждане във всеки нов *кайрос* на Бог. Ето защо е толкова трудно на лидерите от предишния сезон да влязат в новия сезон на Бог. Виждал съм неспособността на велики мъже и жени на Бог да направят прехода в новото, понеже не могат да се смирят, но искат да започнат от върха. После също така съм виждал смирени хора мигриращи през различни сезони и съм ги виждал колко са подправляли новото с богатото наследство, което са носили със себе си от предишното.

Движението с Бог изисква от нас да разпознаваме кое е от Бог и кое човека е прибавил в предишния сезон. Всеки нов сезон в Бог е чист в своя произход, но се замърсява когато човека се опита да го институционализира. Мигрирането с Бог е да имаме смелостта да вземем с нас само вечните принципи, които Бог ни е предал в предишните сезони.

---

¹⁸ 1 Летописи 12:32.

¹⁹ Еремия 18:2.

Деяния 2:42 ни посочва апостолската култура на първата църква. Те се събирах ежедневно от къща в къща, за да изучават апостолската доктрина, да имат общение, да разчупват хляба и да се молят. Това не е това, което се случва в повечето „домашни църкви“ и малки групови събрания днес. Има много събрания по домовете днес, които действат както им харесва без да имат връзка с бащинска благодат. Без това, дома не е дом на вяра както е описано в ранната църква. Трябва да има заветна връзка, и свързване с апостолска и пророческа благодат, която тогава ги свързва с по-голямото тяло на Христос.

Много „домашни църкви“ възникват поради неудовлетворение, понеже на много места църквата е станала мъртва религиозна институция, напълно неуместна и извън контакт с това, което Бог казва днес.

Аз виждам този феномен както в дните когато ковчега на завета стоеше в къщата на Овид-Едом. Въпреки че дома му беше благословен, това не беше според Божият предписан ред в закона. Ковчега чакаше Давид, за да го премести на правилното място в Сион. Това, което беше прекрасно относно дома на Овид-Едом беше, че те не се съпротивиха на Давид, а мигрираха с ковчега в дома на Давид.

Отлично мога да разбера неудовлетворението в сърцата на Божиите хора, което е довело до настоящото движение на „домашни църкви“ и е подтикнало мнозина по целия свят да напуснат институционната църква. Те никога не са искали да напускат църквата, а само неточната и неуместна институция, която мнозина наричат църквата. Аз вярвам, че може да има мярка на благословение върху неправилните позиции, но благословенията не винаги са белег за точност.

Посланието на Йоан за Божието Царство беше едно чудесно известяване за Месията, но също и за идващия съд на религиозните системи. През 70 г.сл.Хр. Бог призова истинската църква да излезе от „религиозния“ Ерусалим с неговия Храм и осъди „религиозния“ Содом и Египет чрез римската армия.²⁰

Времето за следващата миграция на славата е дошло. Тази миграция е към Сион, Божия град управляващ над народите в света. Сион не е някаква бъдеща позиция някъде в Близкия Изток, а настояща духовна реалност в областта на Божието Царство: „А в късните дни планината на дома на ГОСПОДА ще се установи на върха на планините, и ще се издигне над хълмовете; и всички народи ще се стекат към нея“.²¹

Църквата не е само място на общение; тя също е Тяло, Град построен върху основата на апостолите и пророците, с Христос за Глава и сигурен и скъпоценен Краебъглен камък. Църквата е призвана да бъде семейството от синове на земята. Следователно, апостолската доктрина и истинско дълбоко, заветно взаимоотношение са абсолютно необходими. Липсата на реда на царството, благословенията и структурата е поради липсата на апостолски и пророчески бащи и на законно надзираване.

Не става въпрос за сградата и нейния размер

Ключа в Деяния 2:42 не е сградата, в която се събираха, а семейството, което се събираше като дом. Това понятие не е ново за новозаветните вярващи, но идва от описанието в Изход, където цялата нация се събираше по домове около Пасхалното агне, което беше преобраз на Христос. Това не бяха малки групи събиращи се без определена цел, а домове под инструкцията на Мойсей и под баща. Както Исус каза на и за Закхей: „Днес дойде спасение за този дом, понеже той също е син на Авраам“.²² Той не говореше за сградата, а за дома.

²⁰ „И техните мъртви тела ще лежат по улиците на големия град, който духовно се нарича Содом и Египет, където и нашия Господ беше разпънат“ (Откровение 11:8).

²¹ Исая 2:2.

²² Лука 19:8.

По време на Изхода, бащата на дома играеше най-важната роля, защото той трябваше внимателно да избере, да прегледа и да заколи мъжко агне или коза на една година като Пасхална жертва. Тогава той внимателно поставяше кръвта на всички прагове, понеже живота на неговия първороден беше в опасност. Той трябваше да се увери, че всички са под неговата заповед и следваха инструкциите му докато той следваше заповедта на Мойсей.

Той беше този, който решаваше дали друг дом да се прибави към неговия, поради големината на агнето.²³ Той трябваше да се увери, че дома му е подходящо облечен за пътуването и че жените имаха златото, среброто, бижутата и дрехите на Египет в свое притежание, както ги инструктира Мойсей чрез заповедта на Господа. В допълнение, той трябваше да се увери, че е изпечен достатъчно безквасен хляб за седем дни и че нямаха абсолютно никакъв квас в себе си. Също беше негова отговорност да разпределя хляба за пътуването между членовете на неговия дом според способностите им да носят. Бащите бяха, които инструктираха домовете си според апостолската доктрина на Мойсей.

Никога не трябва да забравяме, че сме повече от индивидуални вярващи в Божието Царство. Ние сме царското свещенство и святата нация на Бог в Новия завет.²⁴ Мойсей беше освободителя и патриархалния баща на Църквата в пустинята.

Бог божествено структурира Израел като свята нация състояща се от 12 племена, всяко от които беше водено от племенен старей или баща. Това се равнява на дванадесетте апостола на Агнето в Новия завет. Тези бащи бяха ключът в свързването на цялата нация в едно голямо семейство. Те бяха старейте, които се събираха пред Мойсей, за да получават апостолска инструкция. Те бяха също тези, които бяха изпратени да шпионират земята. В тези племена имаше групи от домове опериращи като кланове, всяка под водещия баща, който беше виждан като старей. Последната и най-малката единица от тази семейна нация беше индивидуалния дом, всеки воден от баща.

Всяка градивна част от тази свята нация – племена, кланове и домове - беше под нареденото от Бог бащинство. За тези лидери не беше гласувано демократично.

Това бяха отговорностите на бащите:

- Даваха идентичност и дирекция на всеки член от семейството.
- Инструктираха ги в апостолската доктрина (това, което идва от Господа чрез лидера, под който са).
- Снабдяваха храна и защита.
- Уверяваха се, че всеки в дома се развива в своята цел и призвание.
- Уверяваха се, че културата на дома е същата като тази на племето, което представляваха и на нацията, към която принадлежаха.
- Свързваха ги с по-големите цели на Бог за нацията (тяхната корпоративна идентичност и цел в царството).
- Представяха Татко Бог на хората, които Бог беше поставил под тяхната грижа.

Царско свещенство и свята нация

Същия пророк Малахия, който пророкува за идването на Илия в края на Стария завет започва своето пророчество с това, че Господ пита пророците на нацията: „Син почита баща си, и слуга господаря си. Ако Аз съм Баща, къде тогава е Моят почит?“²⁵

---

²³ Вижте Изход 12:3-5.

²⁴ Вижте 1 Петрово 2:9-10.

²⁵ Малахия 1:6а

Десятъка е почитта на Бог давана на левитите като Божието хранилище. Следователно, десятъка е Божият дял от почита, която принадлежи на Него като Баща. Винаги трябва да се дава и повече, както Авраам направи с Мелхиседек.²⁶ Липсата на хора, които дават десятък в църквата ни казва, че има култура на непочитане на Бог и на бащите. Ограбването на Бог от Неговата почит е демонстрирано в ограбването Му на Неговите десятъци. Аз не обвинявам хората, които отказват да дават десятък на институциите. Но това не може да бъде използвано като извинение да не се дава Божия десятък. Принципа на почитане дойде преди закона, както го виждаме демонстриран от Авраам, Исаак и Яков., стотици години преди закона да беше даден чрез Мойсей. Десятъка никога не идваше при институцията, а при левитите като Божиите представители. Те бяха Божиите служители в Стария завет.

Разрушаването на връзката между бащи и синове носи проклетие. Непочитането и неуважението прекъсва потока на благодат през поколенията от бащи към синове.

Дори Исус имаше баща осиновител на земята, Йосиф, когото Той почиташе и му се покоряваше. Мария беше от племето на Левий, и без Йосиф от Юда, Исус нямаше да се роди във Витлеем. Исус нямаше да бъде от племето на Юда и нямаше да са квалифицира да бъде наречен син на Давид или Месията, според пророците. Ние знаем, че Бог беше Негов Баща, но в продължение на 30 години Исус се подчиняваше на земен баща. Ние защо не можем да го правим?

Не е чудно, че Или беше изпратен първо, за да свърже наново сърцата на бащите с техните синове и синовете с бащите им, за да може да бъде унищожено проклятието. Защото без тази жизненоважна връзка, Божието Царство не може да оперира. Защото Божието Царство е царско семейство от бащи и синове; не като от пол, но като в божествената природа на Сина в тях. Бог беше близо да демонстрира този принцип Баща/Син на творението чрез идването на Христос Сина.

Бог позволи да бъде поискано преброяване на населението от Квириний, който беше управител на Сирия²⁷ по времето когато Мария беше бременна. По това време те живееха в Назарет, но пророците бяха казали, че Месията ще се роди във Витлеем. Времето за това преброяване на населението беше толкова перфектно. За да бъде преброен, всеки син трябваше да се присъедини към бащиния си дом. Бащиния дом на Йосиф беше във Витлеем, града на Юда и Давид. Така че, Бог дори използва римския управител, за да свърже наново бащите и синовете правилно.

Отново има раждане, което се случва в Духа, което изисква всеки син да бъде свързан или свързан наново с дома на духовния си баща. Ранната Новозаветна църква се събираше от къща в къща както и в храма.²⁸ Господ възстановява принципа на домовете и на бащите и синовете в този настоящ сезон. Той трябваше да започне първо със Своите хора.

В моя опит в този настоящ апостолски сезон и моята миграция през последните 16 години аз съм видял следното възстановено в моя живот и в живота на тези, които Бог е свързал с мен. Изброил съм нещата в реда, в който Бог ми ги е разкривал, въпреки че някои са се препокривали и са се случвали по едно и също време:

1. Открих моята идентичност като ново създание в Христос, праведен и свят в Него (1983 година).
2. Божието Царство като настояща реалност на земята. За мен това дойде чрез откровението за последните времена (1984 година).²⁹
3. Миграцията: Движение със сезоните на Бог и виждане как Бог променя мантията на благодат във всеки сезон. Главната мантия на помазание в

²⁶ Битие 14:19-20.

²⁷ Вижте Лука 2:2-5.

²⁸ Деяния 2:42.

²⁹ Вижте книгата *Апостолска есхатология* на Франс Дю Плеси.

Мойсей по време на Изхода беше левитската. Но мантията на помазание и благодат се промени в Исус Навин в тази на Йосиф. Исус Навин беше помазан и конфигуриран да прекоси Йордан и да завладее и да просперира в обещанието. Но Халев от Юда беше, който носеше помазанието да поразии гигантите. Давид накрая превзе Ерусалим и установи Божието Царство. За мене миграцията беше от петдесетното движение, в харизматичното, в апостолското. Затова оперативната конфигурация на апостолското и на Царството е предимно от мантията и благодатта дадени на Юда. За да изучавате този настоящ сезон и неговата операциона благодат вие трябва да изучавате благодатта и мантията на Юда и Давид.³⁰

4. Понятието за небето, и ние като Негови обиталища (Жилища – Йоан 14:2-3)³¹ (1999 година).
5. Божествени връзки и нашето прегрупиране с апостолската благодат. Костта трябва да се свърже със своята си кост.³²
6. Апостолската доктрина (1989 година).
7. Принципа на първородния и остатъка в църквата, като представителен принцип.
8. Управление на църквата и принципа за поставения човек (1989 година).
9. Христология: Христос е корпоративен: Исус, Главата на Христос; църквата, тялото на Христос (1999 година).
10. Разбиране на идеята за „носителите на благодат“ и как да почитаме и да се свържем с това (2004 година).
11. Изявяване на зрелите синове в творението (2005 година).
12. Финанси на Царството: особено тройния принцип на първите плодове, десетъка и даренията (2007 година).
13. Бащи и синове (2008 година).
14. Безсмъртие (2009 година).

Бог ме е натоварил със следващата фаза на миграцията на църквата, фаза, която ще започне да влияе на нациите по света. Защото земята принадлежи на Господа. Но Той трябва да започне с остатъка в църквата първо.

ГЛАВА ТРЕТА – ИДЕНТИЧНОСТ

Свръхестественото тече и оперира от нашата идентичност в Христос. Бащата на Йоан трябваше да го наименува правилно, иначе, Йоан нямаше да бъде гласа на един викащ в пустинята. На Захарий му беше напомнен този важен принцип като остана нам докато не наименува правилно сина си. Всичко беше свързано с тази дадена от Бог идентичност и задача.

Ако се борим в разбирането на нашата истинска идентичност като синове на Бог, или я виждаме като двойствена, никога няма да бъдем свободни от нашето минало. Ще си влачим мъртвия, вонящ труп на нашето минало, където и да ходим. Не може да има сладка и горчива вода течаща от един и същ извор: „Може ли смокинята,

³⁰ Силно препоръчвам поучението „Промяната на мантиите на помазанието“ от Тамо Найдю.

³¹ Апостолска есхатология, Франс Дю Плеси.

³² Езекиил 37:7.

брата мои, да ражда маслини, или лозата да ражда смокини? По същия начин извора не може да дава и солена и сладка вода“.³³

След тридесет и седем години в пълновременно служение, аз съм повече убеден сега отколкото всякога преди, че най-доброто за църквата предстои. Бог винаги запазва най-доброто Си вино за края.³⁴

Църквата беше родена в чудотворното; те живееха в него, и аз вярвам, че ще завършим в него. Има хора, които поставят под съмнение автентичността на чудесата днес, или дори нуждата и целта на тези действия на Божията благодат към хората. Но, ако махнем свръхестественото и чудотворното от Старозаветните и Новозаветните писания, никой нямаше да си прави труда да ги чете някога. Дори нямаше да има човек наречен Исаак, и Библията щеше да завърши със смъртта на Авраам. Това би било като да се махне захарта от шоколада или да се махне музиката от песента. Това би било като камбана, която не звъни!

Природата и идентичността на човека

Човек е вечно духовно същество имащо земно преживяване. В Христос човек беше дух преди да бъде оформен в плът във времето. „Бог ни намери в Христос преди да ни загуби в Адам“.³⁵ Христос е преди Адам, и последният Адам беше преди първият.

Човека стои между два свята, или измерения, и е единственото сътворено същество, което съдържа и докосва и материалното и духовното. В човека небето и земята се срещат; той е упълномощен да носи свръхестественото в естественото и да изявява невидимото. Както Исус учеше Своите ученици да се молят: „Твоето царство да дойде. Твоята воля да бъде на земята както е на небето“.³⁶

Всички естествени неща имат своя произход в духа. Духа е най-висшето и управляващо измерение, и следователно естественото трябва да даде място на духа. Естественото е временно, а духа е вечен. Човека е създаден да бъде проявление и образ на Бог в естественото.³⁷ Божието Царство е дух и е свръхестествено, и то управлява естественото. Когато Павел и Сила бяха затворени в затвора, земята започна да се тресе. Вратите се разтвориха и веригите им паднаха. Естественото трябваше да отстъпи пред свръхестественото.

Има едно по-висше измерение от триизмерния и рационален свят, в който живеем. Тази реалност е над реалността и преживяването на нашия естествен свят. Тя е по-висша и превъзхожда, но също включва, рационалната и физическата област. Това е областта на Божия Дух. Вярата отваря вратата и ни свързва с тази област. Божието Слово и Божия Дух управляват тази област и измерение. Вярата е способността да се вижда в невидимата реалност и я прави видима. Произхода на Божието Царство не е от този свят, затова науката и човешкия ум не могат да го схванат или да го контролират.

Писателят на Евреи казва, че Бог поддържа всичко чрез Словото на Своята мощ.³⁸ Павел го казва по следния начин: „Докато не гледаме на видимите неща, а на невидимите: защото видимите неща са временни; а невидимите са вечни“.³⁹

Желанието ми е да създам глад в сърцето на Църквата на Исус Христос да живее в и от тази духовна област. Както казва Павел: „Ако живеем в Духа, нека също и да

³³ Яков 3:12.

³⁴ Вижте Йоан 2.

³⁵ Françoise du Toit, *The Mirror* (Mirror Word Publishers, 2012), 8.

³⁶ Матей 6:10.

³⁷ Колосияни 2:9.

³⁸ „Който бивайки блясъка на Неговата слава и точния образ на Неговата личност, и държейки всичко чрез словото на Своята сила, когато очисти чрез Себе Си греховете ни, седна от дясната страна на Величието на високо (Евреи 1:3).

³⁹ 2 Коринтяни 4:18 KJV.

ходим в Духа“.⁴⁰ Не е защото ходим в Духа това, което ни прави духовни; а понеже сме духовни затова ходим в Духа. Това е начина, по който първата Църква живееше и ходеше. Не бяха само апостолите, които изявяваха свръхестествената сила на Божието Царство, но също и презвитерите, дяконите и всички други вярващи.

Исус каза:

37Ако не върша делата на Моя Баща не Ми вярвайте: 38но, ако ги върша, въпреки, че не Ми вярвате, вярвайте на делата, за да можете да познаете и да повярвате, че Татко е в Мен, и Аз в Него (Йоан 10:37-38).

В продължение на тридесет години Исус никога не вършеше чудеса, но все още беше Божият Син. Чудесата привличат вниманието на невярващите и дори на формалните вярващи и им помагат с тяхната вяра в посланика.

Понякога, както с Мойсей при горящия храст, Бог грабва вниманието ни и ни привлича по-близо, за да можем да приемем Словото Му. Словото е, което променя живота ни, а не чудесата. Всички Божии дела са чудеса за нас, но за Него това е нормално поведение, защото това е начина, по който Той действа. Аз вярвам, че Той също така иска да живеем естествено свръхестествено.

Павел написа до Ефесяните:

5Дори когато бяхме мъртви в престъпления, съживи ни заедно с Христос (чрез благодат сте спасени), 6и ни възкреси заедно, и ни постави да седим заедно в небесни места в Христос Исус (Ефесяни 2:5-6).

Това е позицията ни и това е идентичността ни. Всичко трябва да протича от нашата идентичност и от нашата позиция.

Чудотворното не трябва да бъде толкова голямо нещо за нас като Божии синове. Това трябва да е нормалният ни начин на живот, защото ние не сме обикновени или прости хора. Това трябва да стане реалност за нас. В Христос ние не сме обикновени хора. В Христос не сме плътски, а духовни. Ние индивидуално и корпоративно носим образа на небесния Човек, а не този на човека от пръстта.⁴¹

Римляни 8:2 казва: „Защото закона на Духа на живота в Христос Исус ме освободи от закона на греха и на смъртта“. Трябва да бъде зададен въпроса и да му се отговори: Ние като човек от новото създание, в плътта ли сме или в Духът? Нека Божието Слово да отговори на това; иначе можем да имаме нашите собствени мнения:

9Но вие не сте в плътта, ако наистина Божия Дух обитава във вас. А ако някой няма Духа на Христос, той не е Негов. 10И ако Христос е във вас, тялото е мъртво поради греха, но духа е жив поради правдата (Римляни 8:9-10).

Апостол Йоан потвърждава това: „По това знаем, че пребъдваме в Него, и Той в нас, защото Той ни е дал от Своя Дух“.⁴²

Не трябва да оставяме нашите обстоятелства или дори поведението ни да определят кои сме. Христос определя кои сме. Неговата завършена позиция в нас, и това, което Той вече е направил за нас, определя кои сме. Познаването на тази истина ще ни освободи от допълнително нежелано поведение.

⁴⁰ Галатяни 5:25.

⁴¹ Вижте 1 Коринтяни 15:49.

⁴² 1 Йоан 4:13.

Блудния син пасящ свинете все още беше син на баща си. Но той трябваше да дойде на „себе си“, за да бъде освободен от своето скитане. В момента, в който си каза: „Ще се върна при баща си“, той беше освободен от своя робски манталитет. Ето защо бащата изтича към него и го целуна, не поради това, което беше направил или не беше направил, а поради това, което беше той. „Себето“ на блудния беше „син на бащата“.

Това, което Бог казва за мен определя кой съм аз.

Ако Той казва, че аз съм правдата на Бог в Него, тогава съм.⁴³

Ако казва, че съм свят, тогава съм.

Ако казва, че съм Негов син и споделям Неговата божествена природа, тогава го правя.

Ако казва, че съм наследник на Бог и светия, тогава, това е точно, което съм.

Ние сме в Него както Той е в нас. Той е Човека от небето, и това е образа и идентичността, които имаме, защото сме част от небесния Човек.⁴⁴

Йоан казва: "Любовта се е усъвършенствала в нас в това: че можем да имаме смелост в деня на съда; защото както е Той, така сме и ние в този свят".⁴⁵

Употребата на множествено число от Йоан „ние“ в горния стих не означава, че това Писание се прилага изключително за корпоративното Тяло. Когато разгледаме контекста на това изявление, разбираме, че Йоан се обръща към църквата, която е съставена от много индивидуалности. В същия контекст Йоан пише: „Ние Го обичаме, понеже Той първи ни възлюби“.⁴⁶

Той отново използва множествено число „ние Го обичаме“, но със сигурност това не означава, че отделните хора не могат и не трябва да Го обичат. Той също заявява „Той ни възлюби“, и това също не загатва, че Той ни обича само корпоративно. Йоан 3:16 каза: „Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине никой, който вярва в Него, но да има вечен живот“. Въпреки, че Той обича света, Неговата любов е на разположение за всеки, който вярва. Едно по-добро разбиране и тълкуване на 1 Йоан 4:17 би било: „Защото както е Той така сме и ние (всички и всеки един от нас) в този свят“.

За мен ключовото нещо в това изявление е, че този стих на гръцки е написан в сегашно време: „Както е Той така сме и ние в този свят“, което посочва, че това не е някаква идеалистична надежда за някой ден, когато Църквата порасне, но е настояща истина и реалност.

КАКТО Е ТОЙ, ТАКА СМЕ И НИЕ В ТОЗИ СВЯТ! НЕ, КАКТО ТОЙ БЕШЕ, ЩЕ БЪДЕМ И НИЕ!

Религиозния дух винаги изисква изпълнение и изтласква настоящите реалности в сладкото скоро и след малко. Йоан казва, че ние сме както е Той в света. Йоан е видял и е докосна възкръсналия, победоносен, свят и безгрешен Христос. „Защото и Този, Който освещава и тези, които се освещават са от един, поради което Той не се срамува да ги нарече братя“.⁴⁷

Божията благодат прави възможно, където не сме живели в тази реалност; благодатта съставлява разликата между моята позиционна и практична святост и праведността. Не беше практикуването на грях на Исус, което Го направи грях. На кръста Бог направи грях Този, който никога не е вършил грях. „Заради нас Той (Бог) направи грях Този (Исус), Който никога не е познавал грях, така че в Него да можем да станем Божията праведност“.⁴⁸

---

⁴³ 1 Коринтяни 1:30.

⁴⁴ 1 Коринтяни 15:49.

⁴⁵ 1 Йоан 4:17.

⁴⁶ 1 Йоан 4:19.

⁴⁷ Евреи 2:11.

⁴⁸ 3 Коринтяни 5:21 RSV.

Исус казва в книгата Откровение, че Той има ключовете на смъртта и на хадес. Това означава, че Той сега държи властта над тях. Въпроса, който трябва да зададем е: Как постигна Той това, понеже за да победи смъртта, Той първо трябваше да влезе в нея? Той влез в смъртта чрез греха. Нашия грях Му даде законен вход, понеже само този, който съгрешава може да умре, а Той нямаше Свой грях. Така че, нашия грях стана Неговия ключ да влезе законно в смъртта. Но Той не влезе в смъртта чрез бунт, както Адам, а чрез Своето покорство на Бог: греха на Адам беше чрез бунт и практикуване на грях; затова той не можа да се измъкне отново.

Но не и Исус. Неговия грях дойде чрез покорството Му на Бог: „И като се намери в човешки образ, Той смири Себе Си и стана послушен до *точката на смърт*, дори смъртта на кръста“.⁴⁹ Заради покорството На Исус Бог Го възкреси, и нас заедно с Него. Исус, Който никога не е познавал и не е вършил грях, беше направен грях заради нас. Това беше според Божията воля и замисъл. По същия начин, без да вършим праведност като Исус, Бог ни направи праведни като Него чрез нашата вяра в и покорство на Него.

Бог не вижда греха на първо място като глагол (действия или дела); Той го вижда като позиция и състояние на съществуване. По същия начин, Бог не вижда праведността първо като глагол (действия), а като позиция и състояние на съществуване. Ние трябва да декларираме реалността на нашата позиция, което ще доведе до дела на праведност.

Ако виждаме отделните синове на Бог като „все още в плът“ или „грешници“, никога няма да видим духовния или корпоративен Христос да изявява Божията слава на земята. Аз разбирам динамиките на корпоративността и важността на Тялото. Но избраното, царско свещенство и сятата нация трябва да бъде съставена от избрани и святи индивидуалности, които са царе и свещеници.

Христос на земята беше един преди да стане корпоративен. Но как може един безгрешен корпоративен Христос да се състои от много грешни християни? Точно както много болни отделни части на тялото не съставляват едно здраво тяло, корпоративният Христос може да бъде свят само, ако отделните личности в Тялото са святи и безгрешни.

Отново, искам да подчертая, че Божията благодат е най-важния елемент, който прави това реалност в отделния човек и в корпоративния. Бог гледа на нас различно. Той ни нарича според природата, а не според това как действваме. Той нарече Гедеон, който се криеше и се страхуваше, мъж силен и храбър: „И ангела на ГОСПОДА му се яви и му каза: ‘ГОСПОД е с тебе, мъжо силни и храбри!’“⁵⁰ Той ни нарича святи и безгрешни и вярва, че действията ни в крайна сметка ще се изравнят с това, което сме. Той вижда нашата завършеност от началото и правейки това извиква в проявление и видимост невидимите реалности от новото ни създание.

Това е, което прави Авраам такъв забележителен човек и баща на онези, които вярват. Павел казва, че трябва да последваме по неговите стъпки. Авраам нямаше видимо доказателство, че това, което Бог е казал беше в процес да се изпълни. Когато погледна практичната реалност около него, той видя мъртвата утроба на Сара и неговото тяло, което също беше мъртво.⁵¹ Но чуйте как реагира на това, което Бог беше декларирал:

Защото ако Авраам беше оправдан чрез дела, той е имал нещо, за което да се хвали, но не и пред Бог. Защото какво казва Писанието? „Авраам повярва на Бога, и това му се вмени за праведност“ (Римляни 4:2).

⁴⁹ Филипiani 2:8.

⁵⁰ Съдии 6:126.

⁵¹ Римляни 4:19.

Тука ясно виждаме, че вярата на Авраам в Бог, в това, което Той е казал, е което го направи праведен, а не делата му. Бог му вмени това за праведност. Но нека веднага да кажем, че делата винаги ще следват истинската вяра, защото покорството и упованието в Божието Слово ще води до действия.

Гръцката дума за вмени е *логизомай*, което означава да считам, да взема под внимание или да вменя (да припиша).⁵² Павел използва думата „вменявам“, за да обясни нашата позиция в Христос: „А това, че му се вмени не беше написано само заради него, но също и за нас. То ще се вмени на нас, които вярваме в Този, Който възкреси Исус нашия Господ от мъртвите“.⁵³

Малко по-късно в Римляни Павел заявява:

Защото, ако чрез престъплението на един човек смъртта царува чрез този един, много повече тези, които приемат изобилието на благодатта и на дара на праведността ще царуват в живота чрез Единия, Исус Христос (Римляни 5:17).

Дори апостол Петър се бори с тази идея, когато погледна на съдържанието на животните в плащаницата, по време на своето видение записано в Деяния 10. Три пъти трябваше да му се повтори това видение, понеже той отказа да се покори на Господа чрез това, което видя. Той гледаше на животните през очите на Закона, юдейската култура, и собствената си душа, и просто не можеше да ги нарече чисти и осветени както направи Бог.⁵⁴

Господ нарече тези животни нечисти под Закона, но сега ги нарича осветени и чисти в Новия завет. Те не бяха променили поведението си. Прасето все още си беше същото старо прасе.

Защото Аз съм ГОСПОД вашия Бог. Затова да се осветите, и да бъдете святи; защото Аз съм свят. Нито да се осквернявате с нещо пълзящо, което пълзи по земята (Левит 11:44).

Това е точно, което беше показано на Петър във видението; как можеше Господ да очаква от него да наруши директно предписание на Закона? Не е това, което те бяха направили, а което Христос направи, и това, което Господ ги нарича, това е, което има значение. Сега ние знаем, че това видение беше метафора за не-юдейските нации, които бяха наричани езичници и бяха виждани от Закона като нечисти. Но същия принцип се прилага и за грешника. Това, което ни прави праведни е това, което Христос направи; ние само го приехме по благодат чрез вяра. „И един глас *говори* отново на Петър втори път: ‘Това, което Бог е очистил, ти не трябва да го наричаш нещо обикновено’“.⁵⁵

Трябва да внимаваме да не наричаме Божиите хора грешници, онези, които Бог нарича синове; нито пък да мислим за тях като „полу-грешници“ или „полу-светии“. Произхода и раждането са, които определят природата, а не поведението. Да мислим по някакъв друг начин е оскърбление за кръвта на кръста на Христос. Павел казва, че сме ново създание, че старото е преминало, и че всичко е станало ново (минало време).⁵⁶

Ние не трябва да позволяваме на нашето обкръжение да определя кои сме. Разбира се, трябва отчасти да живеем в тази реалност, за да получим пълните ползи от

⁵² G3049, “logizomai”.

⁵³ Римляни 4:23-24.

⁵⁴ Деяния 10:14.

⁵⁵ Деяния 10:15.

⁵⁶ 2 Коринтяни 5:17.

нея. Ако не практикуваме това, което сме, ние живеем извън реалността и истината, които са в Христос. Но все още сме праведни и святи поради Неговата благодат и кръста, а не поради това, което сме или не сме практикували.

Павел казва в Галатяни 4, че Христос дойде в „пълнотата на времето“, за да изкупи нас, които бяхме под Закона, за да бъдем осиновени като Божии синове. Това означава, повече не сме слуги на греха или на Закона. И понеже сме синове, имаме Божия Дух живеещ в нашите сърца, Който ни раздвижва да викаме: „Авва, Татко!“

Павел посочва, че в Стария завет Божиите синове не са се различавали от слуги, но в Новия завет няма деца, които да са слуги, а само синове. Доказателството е идването на Святия Дух:

4А когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си, роден от жена, роден под Закона, 5за да изкупи онези, които бяха под Закона, за да получим осиновяването като синове. 6И понеже сте синове, Бог е изпратил Духа на Сина Си в сърцата ви, викащ: „Авва, Татко!“ 7Затова повече не си слуга, а син, и ако си син, тогава си наследник на Бог чрез Христос! (Галатяни 4:4-7)

И Мойсей наистина беше верен в целият Му дом като слуга...а Христос като Син над целият Му дом (Евреи 3:5-6).

Чешейки ухото си с ключ не променя природата на ключа; той си остава ключ. Но ако не знам истинската му идентичност, аз не мога да разпозная целта му и мога да злоупотребя с него. Когато чрез откровение чрез Словото открия, че съм безгрешен и невинен в Христос, само тогава ще започна да действам правилно и целеустремено. Ключа няма да заключва или да отключва нищо, ако има погрешна идентичност. Само когато се открие истинската му идентичност той ще започне да функционира според целта, с която е създаден.

Поведението ни не определя идентичността ни; идентичността ни определя поведението ни! Ние сме Божията праведност, защото това е, което Христос вече ни е направил.⁵⁷

Това откровение дойде до мен една вечер през октомври, 1983 година, докато изследвах Писанията, и коренно промени целият ми живот и служение. То ме освободи от постоянна борба с дявола и с греха. Никога няма да забравя как повлия на служението ми. Наистина мога да кажа, че след седем години в пълновременно служение, през този ден аз бях отново новороден. Изведнъж свръхестественото започна да се проявява чрез живота ми. Не само че открих кой бях, но врагът също знаеше, и той знаеше, че аз знаех, че той беше поразен. Това, което ме удиви беше, че това се случи не поради молитва и пост, а поради откровение за това, което вече бях. Откривайки тази истина тя ме освободи от начин на живот винаги да се опитвам и да не успявам да живея това, което Библията изисква от мен: „...Понеже е писано: ‘Бъдете святи, понеже Аз съм свят’“.⁵⁸

Чудесата не са награда

Чудесата не са награда за добро поведение; това ще ни върне обратно под Закона на изпълнение и възнаграждение или неизпълнение и наказание. Всичко е свързано с идентичност чрез Божията благодат дадена ни в Христос преди да започне времето.

⁵⁷ „Защото Той направи Този, който не познаваше грях да бъде грях за нас, за да станем ние Божията праведност в Него“ (2 Коринтяни 5:21).

⁵⁸ 1 Петрово 1:166.

Когато веднъж това беше възстановено в живота ми, Божията любов започна да тече през живота ми. Силата на любовта е ограничена, където идентичността или не се знае или е поставена под съмнение. Веднъж когато открием и установим нашата истинска идентичност, може ли това да оформи основата и базата за откриването на истинската ни стойност в Неговите очи? Ние сме обекта на Неговата любов като Неговите праведни синове. Неговия ум е пълен с нас като човек, понеже Той ни създаде като образа и подобие на Себе Си.

Истинската стойност винаги се установява чрез правилно идентифициране на даден предмет. Фалшификати или копия нямат истинска стойност. Цената, която някой е готов да плати за даден предмет определя стойността му. Това, което прави това удивително относно човека е това, което Бог, неговия Създател, е готов да плати за възстановяването му. Бог беше готов да плати за нашето примирение. Павел заявява това по следния начин: „А всичко е от Бог, Който ни примири със Себе Си чрез Исус Христос, и ни даде служението на примирение“.⁵⁹

Гръцката дума за примирение е *каталадже*, което означава да разменя, да поправя или да възстановя към благосклонност.⁶⁰ Да възстановя към благосклонност означава да върна обратно към миналото състояние на хармония. Да разменя, в този смисъл, се отнася за взаимната размяна на еднакви ценности.

Примирението е удивителна дума, която посочва, че сме имали минала ценност за Бог. Цената, която Бог е готов да плати, за да ни възстанови посочва нашата стойност. Не е ли удивително, Неговата кръв за нашия живот!

Няма по-голяма сила от силата на любовта. Това беше силата зад сътворяването и чудесата на Исус. Много от нас имат доста страст и амбиция. Понякога дори сме разпалени, но ни липсва състрадание. Трябва да прибавим към нашата страст, състрадание, защото света ще бъде силно повлиян само когато гледаме на тях през очите на състраданието. Състраданието е страст мотивирана, насочвана им контролирана от любов. Симпатията не е достатъчна; тя не променя наистина нищо. Но състраданието е способността, чрез силата на любовта, да поставя себе си в положението на човека в нужда, докато притежавам силата и желанието да направя нещо за това.

Бог толкова възлюби света, че постави Себе Си в него, за да го спаси. Исус е Бог в положението на човека. Той често беше движан от състрадание и правеше нещо за това. Сещам се за изцелението на тълпите и възкресението на Лазар. Чудесата произтичат от едно смирено, съкрушено и разкаяно сърце изпълнено с Божията любов и със силата на Святия Дух.

Исус не се съмняваше относно Своята идентичност. Някои казваха, че има демон; други казваха, че е винопиец и лакомник. Някои казваха, че е луд. Но нищо не Го отклони, понеже единственото нещо, което имаше значение за Него беше това, което Неговия Баща беше казал за Него. Той знаеше, че беше Сина, Който беше обичан от Своя Баща, и това беше Неговата сила. Той никога дори не се безпокоеше да се защитава.

Едно нещо, което научих и винаги прилагам в живота си е никога да не се защитавам. Това е отговорността на Святия Дух. Веднъж когато разберете, че чрез Закона сте умрели за Закона, и го вярвате, тогава нямате нужда да реагирате на обвиненията на другите.

Той ни кани да се учим от Него и да вземем Неговия ярем върху нас. Той беше впрегнат с Баща Си чрез любов, и това беше начина Му на живот. Ако не сме сигурни кои сме, винаги ще се връщаме към Закона или към религията, за да ни информират. Но закона винаги ни връща преди кръста.

---

⁵⁹ 2 Коринтяни 5:18.

⁶⁰ Стронг, G2643, "katallage".

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА – НОВОТО СЪЗДАНИЕ

Какво означава да се каже, че сме „нови създания“ в Христос? Каква е истинската природа на този човек „ново създание“?

Павел ни дава някои чудесни прозрения в Римляни 6, 7 и 8 глава, където разкрива кои сме в Христос и какво означава това за нас в настоящият ни живот на земята, както и в бъдещия живот. Павел описва в тези глави изобразяващия принцип на Христос в Неговата смърт, погребение и възкресение.

Преди да отидем в Римляни, обаче, нека да погледнем някои Писания от първото писмо на Павел до Коринтяните, в което той прави контраст между Адам, първия човек, и Христос, последният Адам. Първо, Павел ни казва, че това, което се случи на Христос на кръста чрез покорството Му към Бог е вменено на цялата човешка раса, понеже Той представяше цялата човешка раса: „Защото както в Адам всички умираат, така в Христос всички ще оживеят“.⁶¹

Този принцип също се прилага и за греха на Адам, но в обратен ред. Това, което Адам направи чрез своето единствено действие на непокорство в градината беше вменено за цялата човешка раса, понеже всички ние бяхме в нашия предшественик Адам: „Какъвто беше човека от пръст, така са и тези, които са направени от пръст; и какъвто е небесния Човек, такива са и тези, които са небесни“.⁶²

Когато Адам беше създаден той беше човек в образа и подобие на Бог. Той беше човек без да е грешник. Истинската природа на неговата душа беше дух, понеже духа го управляваше. Тялото му, или плътта му, беше безгрешно. Природата му беше: „Адам, Божия син“.⁶³

Никога не трябва да забравяме, че материята сама по себе си не е грешна. Плътта, за която говори Павел не е физическото тяло на човека, защото той вече ни каза, че тялото ни е храма на Святия Дух. Павел говори за „тялото на греха“, като „плътта“ и „стария човек“. Нито едно от тези неща не говори за физическото тяло на човека. Той използва тези изрази, за да говори за старата и грешна природа или манталитет на човека, вменена ни в Адам.

Това, което Павел нарича плътта са неща като идолопоклонство, магьосничество, омраза, съревнования, зависти, гневни изблици, егоистични амбиции, кавги, ереси, и т.н. Той продължава, за да каже: „А онези, които са Христови са разпънали плътта с нейните страсти и желания“.⁶⁴

След възкресението на Исус, Той покани учениците Си да Го докоснат, за да могат сами да видят, че Той има плът и кости и следователно не беше дух. Като допълнително доказателство, Той също им поиска нещо за ядене:

Вижте ръцете Ми и краката Ми, че съм Самият Аз. Попипайте Ме и вижте, защото дух няма плът и кости както виждате, че аз имам...Имате ли някаква храна тука? Така че, те Му дадоха парче печена риба и някакъв сос. И Той го взе и яде пред тях (Лука 24:39, 41б-43).

Така че, ние запазваме телата си във възкресението без да бъдем в плътта.

Греха промени природата на човека от дух в плът, от син в роб, и от живот в смърт. Той винаги е имал плът и кости, но истинската природа на душата му беше дух.

⁶¹ 1 Коринтяни 15:22.

⁶² 1 Коринтяни 15:48.

⁶³ Лука 3:38.

⁶⁴ Галатяни 5:24.

Бог никога не е възнамерявал да живее в по-ниското измерение на управлявана от плътта душа.

Човек не означава „грешник“ в Божието първоначално намерение за сътворяване. Той стана грях не като беше човек но като се промени по природа чрез едно действие на непокорство. Тази природа на Адам беше предадена на цялото човечество. Човека стана „грешен човек“ или както Павел го казва, беше „в плътта“.⁶⁵ Това означава, че човека е управляван или контролиран от принципа на греха и смъртта и на естествено създадения свят около него.

В Христос праведната природа На Христос е предадена на нас. Христос на земята беше истински човек без да бъде грешник. Той беше „Богочовека“, Бог в плътта (човешка форма) в Исус, без да бъде грешник. Да бъде човек не Го направи грешник. Той беше примера за това как Адам се предполагаше да функционира като човек на земята. Исус не беше само пример за нас, но Той също беше и пример на нас, защото Той ни представяше. Той дойде да ни покаже какво имаше Бог в ума Си когато сътвори човека, „пълнен с благодат и истина“.⁶⁶ Библията ни казва ясно, че Той беше човек без грях: „Защото нямаме Първосвещеник, който да не може да състрадава на слабостта ни, но беше изпитан във всичко като нас, без да съгреши“.⁶⁷

Той стана грях за нас едва когато пи от чашата на греха онази нощ, дадена Му от Неговия Баща, когато отиде на кръста. Затова Той извика: „Боже Мой, Боже Мой, защо Си ме забравил?“⁶⁸ На кръста, Бог се отнесе към Христо като към нас грешниците, за да може сега да се отнася към нас като към праведния Христос.⁶⁹

Джон Г. Лейк веднъж е казал, че Бог е слязъл в човека чрез Сина Си, за да може човека да се изкачи в Бог. Това е, което сме в Него: „Богочовек“,⁷⁰ както Др. Уилям уверено го описва. Друг начин да го кажем е, „Син на Бог“.

Това не е двойственост, защото в Него ние сме като Него. Христос не беше полу-човек, полу-Бог. Той беше „БОГО ЧОВЕК“, истински Бог и Човек в Едно:

„Защото в Него обитава телесно цялата пълнота на Божеството; ¹⁰и вие сте завършени в Него, Който е главата на всяко началство и власт (Колосяни 2:9-10).

Това е тайната на Христос Исус. Той дойде да ни покаже, че „човека“ не беше проблема; „греха“ беше проблема. Прибавянето на Закона не разреши проблема на човека с греха; това само потвърди греха като грях. Греха оживя когато Закона беше въведен чрез Мойсей. Както Павел обясни: „За каква цел тогава послужи Закона? Той беше прибавен поради престъпленията, докато дойде Потомъка, за когото беше направено обещанието...“⁷¹ На друго място той казва: „Жилото на смъртта е греха, а силата на греха е Закона“.⁷² Христос се справи с нашата грешна природа, не просто с нашите грехове, които са поведението ни. Греха отдели човека и Бог, но Христос дойде, за да ги свърже отново. Той ни примири с Бог.

За мен отговора за този труден предмет относно двойствеността лежи в нашия произход. Преди времето, в Христос, кои бяхме ние преди да дойдем във времето и в творението и да паднем и да имаме нужда от примирение? Дори преди да бяхме

⁶⁵ Римляни 8:8-9.

⁶⁶ Йоан 1:14.

⁶⁷ Евреи 4:15.

⁶⁸ Матей 27:46б.

⁶⁹ 2 Коринтяни 5:21.

⁷⁰ Др. Уилям Хин, „Покаяние“, послание освободено на Апостолската среща в Претория, септември 2012 година.

⁷¹ Галатяни 3:19а.

⁷² 1 Коринтяни 15:56.

родени, ние бяхме избраните и призованите от Бог, „Който ни е спасил и ни е призовал със свято призвание, не според нашите дела, но според Неговото намерение и благодат, която ни е дадена в Христос Исус преди да започне времето“.⁷³

Чуйте тази част от първосвещеническата молитва на Исус записана в Йоан:

²⁰Не се моля само за тези, но също и за онези, които ще повярват в Мен чрез тяхното слово; ²¹да бъдат всички едно, както Ти, Татко, Си в Мен, и аз в Тебе; да могат те също да бъдат едно в Нас, за да повярва света, че Ти Си Ме пратил (Йоан 17:20-21).

Вярвам, че разбирането на това „едно“ е липсващия ключ, който ще разруши двойствеността.

Закона не може да се справи с грешната природа на човека. Това ясно се вижда в историята на Израел в Стария завет. Закона се практикуваше в продължение на 2000 години, но въпреки това никога не промени нацията. Няма значение колко е добро съдържанието на Закона, той винаги напомня на човека за греховете му и го държи със съзнание за греха.

С Христос не е така. Той не посочи към грешника или да осъди грешния човек, но стана грях заради човека, и се справи с нашата грешна природа чрез кръста. Кръста на Исус не беше само край на греха и изпълнението на Закона, но също и началото на новото създаване. Потомъка, за който бяха направени всички обещания дойде, и Закона, който беше прибавен докато Той дойде сега изпълни целта си.

Исус направи всичко това като осъди греха чрез плътта Си на кръста. Не остава никакво плащане за греха; Той го плати напълно. Исус плати всичко, веднъж завинаги, и няма нищо, което ние можем да прибавим. Ето защо Исус умря само веднъж. Старозаветните жертви трябваше да се принасят редовно като напомняне за нашата грешна природа, но те никога не можеха да ни освободят от тази природа или от нашето съзнание за грях. Не е така с кръвта на Исус; тя не само очиства и премахва греха ни, но също премахва и съзнанието за грях:

¹Затова сега няма никакво осъждане за тези, които са в Христос Исус, които не ходят според плътта, а според Духа. ²Защото закона на Духа на живота в Христос Исус ме освободи от Закона на греха и на смъртта. ³Защото това, което Закона не можеше да направи, заради това, че беше слаб чрез плътта, Бог го направи като изпрати Сина Си в подобие на грешната плът, заради греха: Той осъди греха в плътта, ⁴така че праведното изискване на Закона да може да се изпълни в нас, които не ходим според плътта, а ходим според Духа (Римляни8:1-4).

Да бъде Човешкия Син не направи Исус грешник; нито пък трябва да прави нас грешници. Вечният шаблон на човека беше в Христос дори преди Адам да бъде създаден. Ето защо Йоан Кръстител можеше да каже: „Този, Който идва след мен...беше преди мен“.⁷⁴ Самия Исус казана фарисеите: „Преди да е бил Авраам, аз съм“.⁷⁵ Това са „Добрите новини“, „евангелието“, вечната истина, която трябва да прокламираме на цялото човечество, която ни освобождава от греха и смъртта.

"Парадокса" в Римляни 7^{ма} глава

⁷³ 2 Тимотей 1:9.

⁷⁴ Йоан 1:15б.

⁷⁵ Йоан 8:58б.

Ако Божия Закон е вечен, как можем да избягаме от законните му изисквания над нашия живот? Павел дава ценно прозрение по този въпрос в седмата глава на Римляни. Първите няколко стиха на 7^{ма} глава са ключа за разбирането на цялата глава. Павел говори на юдеите, които някога бяха под Закона. Те сега са дошли при Христос, но все още се борят с ролята на закона в ежедневния им живот. Това е напълно разбираемо, понеже преди Закона е контролирал всеки аспект от живота им като посветени юдеи. Павел майсторски им описва начина, по който Христос законно ги спаси от Закона на греха и на смъртта и от неговата претенция над тях.

Той започва като сравнява някой, който живее под Закона с омъжена жена, която е вързана към мъжа си докато той е жив. Ако тя поиска да се омъжи за някой друг докато мъжа ѝ е все още жив, тя е виновна за прелюбодеяние. Но, ако съпруга ѝ умре, тя е свободна от Закона на мъжа си и може да се омъжи за друг мъж без да бъде прелюбодейка.

Павел подчертава факта, че човек не може да бъде женен за Христос и за Закона. И понеже Закона е вечен, единствения изход е смърт. Нашата смърт е единственият законен начин да бъдем свободни от законната претенция на закона над нас: „Защото всички съгрехиха и отпаднаха от Божията слава“.⁷⁶ „Защото заплатата за греха е смърт...“⁷⁷

Човека Исус Христос разреши този проблем заради нас; първо, като опази Закона и така изпълни всичките му законни изисквания и, второ, като умря и правейки го плати наказанието, което се изискваше за някой, който не е спазил Закона: „като заличи записаните изисквания [Закона], които бяха против нас. И Той ги отмахна, приковавайки ги на кръста“.⁷⁸

Павел прави ясно, че да бъдем в Христос е единствения изход за нас. Да бъдем отделени от Христос е да бъдем извън благодатта на Бог и под Закона. В Римляни 6^{та} глава, Павел пише, че когато Христос умря, ние умряхме с Него. Това ни освобождава от законната претенция на Закона над живота ни, така че сега можем законно да се омъжим за Христос. Да бъдем омъжени за Христос носи един друг закон в живота ни: закона на Духа на живота в Христос Исус.

В Христос няма Закон на греха и на смъртта. Закона на Духа не ни осъжда както Закона на греха и на смъртта, но ни освобождава и ни дава сила да обичаме. Той ни казва да обичаме не само Бог, но също ни дава сила да Го обичаме с любовта, която Той е излял в сърцата ни чрез Святия Дух.

Павел, човек, който сам е пораснал под Закона и се е борил да постигне праведност чрез него, описва в Римляни 7^{ма} глава какво се е случило когато е бил въведен Закона. Той казва, че преди Мойсей да даде Закона, греха не е бил вменияван на човека, но когато Законът бил даден, той напомнял на грешния човек, че е грешник. Законът бил свят и добър, дори духовен, но грешната природа в падналия човек създали проблема. Той заповядвал на човека какво трябва да прави, но не му давал сила да го спазва. И Закона е приложим дори и днес, но само за онези, които са извън Христос.

Някои от изявленията на Павел в 7^{ма} глава са проблематични, понеже той пише и в първо лице и в сегашно време, което звучи сякаш, че говори за настоящото си състояние:

¹⁴Защото знаем, че Законът е духовен, а аз съм плътски, продаден под греха. ¹⁵Защото това, което правя, не го разбирам. Защото това, което искам да правя, не го правя; а това, което мразя, това правя (Римляни 7:14-15).

⁷⁶ Римляни 3:23.

⁷⁷ Римляни 6:23а.

⁷⁸ Колосияни 2:1. Скобите са от мен.

²¹Аз откривам в себе си закон, че злото присъства в мен, който искам да правя добро. ²²Защото аз се наслаждавам на Божия Закон, що се отнася до вътрешния човек. ²³Но виждам друг закон в частите ми, воюващ срещу закона на ума ми, и водач ме до робство на закона на греха, който е в частите ми (Римляни 7:21-23).

Благодаря на Бога - чрез Исус Христос нашия Господ! Така че тогава, с ума си самият аз служа на Божия закон, а с плътта на закона на греха (Римляни 7:25).

Въпреки че звучи сякаш Павел говори за себе си като човек борещ се с греха в живота си като християнин, той също така прави ясно в другите си писания, че той е умрял за греха и че сега живее чрез вяра в Христос. Говори ли Павел тогава за настоящата си ситуация и позиция в Христос, или за времето преди да срещне Христос и когато се е опитвал да придобие праведност чрез делата на Закона?

Павел пише на юдейски вярващи в Рим, които са познавали Закона и са преживявали проблеми, понеже не са знаели какво да правят със Закона сега когато са получили благодат чрез вяра в Христос. В това и в други писма, Павел прави ясна тяхната (и нашата) позиция и състояние в Христос по отношение на греха:

⁶Знаейки това, че нашия стар човек беше разпънат с Него, за да бъде премахнато тялото на греха, за да не бъдем повече слуги на греха. ⁷Защото този, който е умрял е свободен от греха (Римляни 6:6-7).

Също така вие също, считайте себе си за наистина мъртви към греха, но живи за Бог в Христос Исус нашия Господ (Римляни 6:11).

И освободени от греха, вие станяхте слуги на правдата (Римляни 6:18).

Но сега, освободени от греха, и станали слуги на Бог, имате вашия плод към святост, а краят, вечен живот (Римляни 6:22).

Защото аз неznam да има нещо против мен, но пак несъм оправдан чрез това; защото този, който ме съди е Господ (1 Коринтяни 4:4).

²¹И вие, които някога бяхте чужденци и врагове в ума си чрез злите си дела, обаче сега Той ви примири ²²в тялото на плътта Си чрез смъртта, за да ви представи святи, невинни, и безукорни пред Себе Си (Колосяни 2:21-22).

⁹Защото в Него обитава телесно цялата пълнота на Божеството; ¹⁰и вие сте завършени в Него, който е главата на всяко началство и власт (Колосяни 2:9-10).

¹⁹Защото аз чрез Закона умрях за Закона, за да мога да живея за Бог. ²⁰Бях разпънат с Христос; повече не аз живея, а Христос живее в мен; и живота, който сега живея в плътта живея го с вяра в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мен (Галатяни 2:19-20).

Бог ви е обединил с Христос Исус. Заради нас Бог Го направи да бъде самата мъдрост. Христос ни направи праведни пред Бог; Той ни

направи чисти и святи, и ни освободи от греха (1 Коринтяни 1:30 NLT).

Изявленията на Павел в Римляни 7, извадени от контекст от останалите писания на Павел, могат да снабдят платформа за извинения. Ако Павел, великият апостол, откри, че е безсилен да победи греха отвътре, каква надежда имаме ние да очакваме повече? Нашата надежда е същата като тази: избавление в Христос Исус чрез силата на Святия Дух.

Без съмнение Павел, фарисей на фарисеите, че е бил невинен относно праведността, която идва чрез Закона. Чрез собствената си насърчителна решителност и сила на твърдостта, той постигна това, което повечето юдеи биха считали за религиозен и морален успех. Той беше спазил Закона, но неговата победа беше без вътрешно задоволяване:

*4*Въпреки че аз също мога да имам увереност в плътта. Ако някой друг мисли, че може да има увереност в плътта, аз мога повече: *5*обрязан на осмия ден, от рода на Израел, от племето на Вениамин, евреин от евреи; *6*относно Закона, фарисей; *7*относно ревността, преследващ църквата; *8*относно правдата, която е от Закона, непорочен. *9*Но нещата, които бяха печалба за мен, аз ги смятах като загуба за Христос. *10*Обаче наистина също така считам всичко за загуба заради превъзходството на познаването на Христос Исус моя Господ, заради когото претърпях загубата на всичко, и считам всичко за боклук, за да мога да придобия Христос (Филипяни 3:4-8).

Павел описва в Римляни 6, 7 и 8 две напълно противоположни състояния на съществуване:

1. Да бъдеш в робство на греха срещу това да бъдеш мъртъв за делата на тялото.
2. Да бъдеш в плен на Закона на греха срещу това да бъдеш свободен от Закона на греха и на смъртта.
3. Да бъдеш роб на греха срещу това да бъдеш свободен от греха, и да бъдеш роб на правдата.⁷⁹

Едното описва Павел под Закона. Другото го описва в Христос като ново създание. Той не се опитва да ни каже каква битка има новото създание на човека, с двете природи в конфликт, колкото описва на тези юдейски вярващи (и на нас) колко е безполезно да се опитваш да служиш на Закона и на Христос. Той описва как Христос го е избавил от Закона и как сега той живее чрез закона на Духа на живота в Христос Исус. И той ни казва, че ние можем да правим същото.

Проповядването, че човека от новото създание има две природи, едната плът, а другата дух, и след това да се описва как трябва да действаме и как Бог ще ни накаже, ако не го правим, ни връща обратно към действието на Закона. Това ни прави легалистични и никога няма да създаде победоносен живот в тези, които слушат тези послания, защото това е мотивирано от страх, наказание и награда.

Закона на Духа на живота в Христос Исус ни освобождава от този начин на живот, защото той е мотивиран от Божията любов отвътре. Дисциплинирането е и винаги ще бъде част от синовството, но не както Закона го прилага. Дарил Ууд обяснява:

---

⁷⁹ Дарил Ууд, „Двойна природа или Ново създание?“, 8 юли, 2009 г., http://www.darylwood.org/index.php?option=com_content&view=article&id=36:dual-nature-or-a-new-creation&catid=4:christian-maturity&Itemid=7. Accessed 7 April 2014.

Но, ако стария човек повече не съществува с новия, как ще бъде обяснен случайния грях, който се случва в християнския живот? На първо място, за да ходи в свобода от грях човек трябва да знае, че делото на Христос наистина е снабдило за неговата свобода. За жалост, много погрешно поучение е подсилило точно обратната мисъл, с омаломощаващи резултати. Ако вярвам, че съм затворен, аз ще остана в килията, дори и вратата да е издухана от пантите. Мнозина днес не ходят свободни, защото не вярват, че са наистина свободни.

Второ, случайните грехове не доказват съществуването на две природи - и стара и нова - във вярващия. Те просто доказват, че всички ние имаме свободен избор. В случай на изкушение и разсеяност аз имам възможността, чрез свободната си воля, да се върна към старият си начин на живот. Това не означава, че нося старото заедно с новото. Обратно на тази идея, Писанията са напълно ясни, че човек не може да участва в новия живот в Христос без първо да махне стария.⁸⁰

Благодаря на Бог, Христос ни изкупи от Закона на греха и на смъртта, като умря не само за нас, но и като нас. Затова повече няма осъждане за тези, които са в Христос. Тези, които са в Христос живеят чрез Духа, а не чрез плътта. Тези, които са в Христос практикуват праведност, защото тя тече от позицията и истината на това да бъдете новородени.

Апостол Йоан прави следното изявление, което е важно по този въпрос:

Ако знаете, че Той е праведен, знаете, че всеки, който практикува праведност е роден от Него (1 Йоан 2:29).

По това са явни Божиите деца и децата на дявола: Който не практикува праведност не е от Бог, нито пък този, който не обича брат си (1 Йоан 3:10).

Йоан казва, че доказателството, че сте новородени е, че практикувате праведност. Ако не го правите, не сте от Бог. Но не се казва, че тези, които практикуват праведност понякога не пропускат целта. Когато една овца падне в калта това не я прави прасе. Всичко, което калта прави е, че доказва, че тя е с „овчи манталитет“. Това, мисля аз, че е основният проблем. Има толкова много, които са „християни“ не според божествената природа, а според религиозно убеждение. Те са се промъкнали незабележимо и недоловимо, както ги описва Юда:

Защото има някои хора, които са се промъкнали незабелязано, които още отпреди са били определени за това осъждане, неблагочестиви хора, превръщащи благодатта на нашия Бог в сладострастие, и отричащи се от единствения Господ Бог, и от нашия Господ Исус Христос (Юда 1:4 KJV).

Тези са позор във вашите празници на милосърдие, когато празнуват с вас, хранещи себе си без страх: облаци без вода, носени от ветровете; дървета, чийто плод е увяхнал, безплодни, два пъти умрели, изкоренени (Юда 1:12 KJV).

Както Симон магьосника, на когото Петър заяви: „Ти нямаш нито дял нито участие: защото сърцето ти не е право пред Бога“, ⁸¹ ние се борим с тези „християни“ да се опитваме и да ги накараме да постъпват като Христос, когато всъщност те никога не

⁸⁰ Дарил Ууд, „Двойна природа или Ново създание?“

⁸¹ Деяния 8:21 KJV.

са били новородени. Опасността е, че можем да гледаме техните практики и да станем скептични относно праведността. Можем дори да си създадем собствено мнение от практиките на тези хора вместо от това, което Христос е извършил на кръста.

Това, което Божието Слово казва по даден въпрос трябва да отменя това, което виждаме или преживяваме навсякъде около нас. Аз немога напълно да схвана или да разбера дълбочината на това, което Йоан казва: „Който е роден от Бога не съгрешава, защото Неговото семе остава в него; и той не може да съгрешава, защото е роден от Бога“.⁸²

Гръцката глаголна форма за „не съгрешава“ е в сегашно продължително време и може да се преведе: „Който е роден от Бог не продължава да съгрешава“. И това точно е смисълът. Някой, който е роден от Бог не може да продължава да съгрешава понеже Неговото Семе остава в него. Семето носи природата в себе си; генетичен код или ДНК. То не може да бъде наполовина царица и наполовина грозде. Семето на Бог е Христос, а Христос не е наполовина грешник и наполовина Бог. Библията ни казва ясно Кой беше Христос когато ходеше по земята: Той беше човека от небето. Не наполовина грешник и наполовина Бог, а Бог и човек в „божествена Цялост“. Павел нарича това „ново създание“, където всичко старо е преминало. Йоан дори отива подалеч от това и заявява: „По това са явни Божиите деца и децата на дявола: Който не практикува праведност не е от Бог, нито пък този, който не обича брат си“.⁸³

Йоан заявява, че доказателството, че сме родени от Бог е практикуване на праведност, както и да обичаме брат си. Не можете да бъдете родени от Бог, а да не обичате другите. Това е като една овца да каже: „Аз съм овца, но не давам вълна“. Даването на вълна е доказателство, че сте овца. По същия начин, праведността е доказателството, че сте родени от Бог. Въпреки че не мога напълно да го схвана, аз трябва да вярвам и да го приема и чрез него да бъда свободен да живея според първоначалния ми замисъл. Запомнете, човека беше намерен в Христос преди да бъде загубен в Адам.

ГЛАВА ПЕТА – ХОДЕНЕ В СВРЪХЕСТЕСТВЕННОТО

Ключа за живот на ходене в свръхестественото тече от нашата идентичност в Христос.

През 1983 година Бог ми показа, че поученията за „Грабването“ във връзка с второто пришествие на Христос задържа Църквата Му от това да живее живот за Царството. Тези поучения са помогнали да се вкара в Църквата пораженчески манталитет, който винаги търси да избяга. От деня когато получих това откровение, аз реших да прекарам живота си да разрушавам тази заблудителна доктрина.

Сега усещам, че следващото нещо е идентичност. Ако не разбираме нашето ново създание, в Христос никога няма да видим Божиите синове изявяващи Божията слава на земята. Никога няма да видим изявата на Божиите синове, за което копнее творението.⁸⁴

Раждането на Йоан Кръстител доказва колко е сериозен Бог за това кои сме. Не можеше да му бъде дадено никое друго име. Само простата мисъл за погрешна

---

⁸² 1 Йоан 3:9.

⁸³ 1 Йоан 3:10.

⁸⁴ „Защото ревностното очакване на творението нетърпеливо очаква разкриването на Божиите синове“ (Римляни 8:19).

идентичност дадена на Йоан доведе до това баща му да бъде поразен с немота докато не се съгласи с Бог.

Еди мой добър приятел, който е в служението и пътува като част от апостолски тим до много нации, ми разказа следната удивителна история за раждането на втория му син, Павел, която доказва тази точка от точната идентичност.

Когато майка му, която е истински пророк, забременяла, те нямали подготвено име за него, понеже гинеколога им казал, че бебето ще бъде момиче. Съпруга отишъл в библиотеката, за да потърси едно прекрасно име. Ивон, обаче, усетила Господ да ѝ казва, че детето ѝ ще бъде син и че те трябва да го нарекат Пол, понеже той е щял да бъде призван в пълновременно служение. Пол означава „съд призван от Бог“.

Когато бебето се родило, то било момче, точно както Господ ѝ казал. Ивон признала по-късно, че чувствали, че името Пол било „твърде обикновено“ име. Те искали синът им да има „по-изискано“ име, така че го кръстили Джъстин Пол О'Нийл. В началото той се развивал нормално и започнал да говори рано както всяко нормално дете на неговата възраст. Но родителите му му викали на първото му име, Джъстин. Изведнъж, когато бил на около 21 месеца, той спрял да говори и да комуникира. Месеци наред той бил ням. Никой не знаел защо, и семейството било много загрижено. Събранието било толкова загрижено, че предложили да бъде занесен на тестове, за да проверят и да идентифицират проблема. Семейството, от своя страна, се молело за това и пазело мира си относно ситуацията.

Един ден в кухнята, по-големия брат Едуин, който бил 13 годишен, отчаян погледнал по-малкият си брат Джъстин и казал: „Ти си Пол“. Веднага, езика на малкото две годишно момче се развързал и той отговорил: „Аз съм Пол“. Майка му ми каза, че дни наред той казвал името си във всяко изречение: „Пол гладен, Пол спи, Пол играе“, и т.н.

Те започнали да му викат само Пол, и години по-късно решили да го запишат наново като направят Пол първото му име. Когато информирали Пол за решението си, той бил много щастлив и дори добавил: „И махнете второто име; не мога да го понасям“.

Ивон, майката, каза, че питала Господа какво се е случило и защо. Господ ѝ казал: „Гордостта в сърцето ти искаше да го кръстиш с по-престижно име“. Тя ми каза: „Врага се опита да влезе и да го ограби от съдбата му“. Днес Пол е в служението след голяма борба. Аз го познавам лично. Какъв човек на Бог, който мрази религията и мъртвата традиция със страст.

Това не може да е просто случайно съвпадение на обстоятелствата. Грешната идентичност ще направи църквата да загуби гласа си и ще я понижи до неефективност!

Миналата година в Швейцария едно италианско семейство в служението ми разказа една дори по-удивителна история за раждането на сина им. Те вече били решили какво ще бъде името на тяхното момче, когато майката влязла в родилното отделение. Тя се борила в родилни болки с часове. Точно когато ситуацията станала опасна и живота-застрашаваща, една медицинска сестра, която била християнка влязла в родилното и я попитала: „Как ще кръстите детето?“ Майката отговорила като ѝ казала какво име са избрали. Медицинската сестра ѝ казала: „Това ви е проблема; това момче е ‘Джошуа’“ (не е истинското му име).

Майката била толкова изтощена по това време, че казала: „ОК, името му е Джошуа“. Тогава сестрата извикала и казала: „Ела, Джошуа!“! В следващия миг, за учудване на всички, бебето излязло с голяма сила. Излизайки то някак си хванало медицинския скалпел (ножа), който лежал на чаршафите, и порязало ръката на доктора.

Как е това за известяване за идването ви на света?

Едно от децата на един от пасторите ни в Дърбан се бори години да забременее. Тя и съпруга ѝ вече бяха минали през всички видове скъпи процедури и си мислеха за

алтернативни начини, по който да имат бебе. В отчаянието си те дори обмисляха да имат сурогата майка.

Бащата ми каза по късно, че тъста му (пастора) му е казал, че първото им бебе ще се казва Сион, но тъй като те вярвали, че бебето ще бъде момиче, вече имали няколко имена за момичета, от които да избират. Аз незнаех нищо затова, и след последната Апостолска среща Отворено небе, слязох от платформата, отидох при тях, прочетох в ай пада си: „Името му е Сион“. Те приеха това слово като потвърждение на това, което баща им им беше казал преди много години. Е, тя сега е бременна, и момченцето казващо се Сион ще се роди по време на следващата ни годишна Апостолска среща.

Всичко е свързано с идентичност! Ето защо Бог промени името на Яков на Израел. Всичко е свързано с идентичност, защото това определя съдба и цел.⁸⁵ Яков промени името на последния си син Венони на Вениамин.⁸⁶

Идентичността е природа, а природата е идентичност! Притчи 22:1 казва: „Подобре е да се избере *добро* име отколкото богатства, благоволение отколкото сребро и злато“.

Въпроса на Шекспир: „Какво има в името?“ трябва да се е вземал много на сериозно в древния еврейски свят, защото името било неразделна част от личността. Казано е: „Човека се състои от тяло, душа и име“. „Както се казва човека, такъв е и той“.⁸⁷

Поглеждайки към естественото раждане на нашите деца обяснява целия въпрос на погрешната идентичност на това да имаме две природи. Когато децата ни се родиха, те не бяха зрели, и не постъпваха зряло. Но това не променяше природата им. Поведението им се промени с времето, но не и природата им. Аз ги обичам не поради поведението им, поради природата им. Те са мои синове и дъщери, „кост от костите ми и плът от плътта ми“.⁸⁸ Незрелите синове живеят към своята идентичност като синове, а зрелите от своята идентичност като синове.

Чудесата трябва да текат в живота и на зрелите и на незрелите, докато знаят кои са. Божието обещание към Църквата още си остава: „Истина ви казвам, който вярва в Мен, делата, които Аз върша и той ще ги върши; и по-големи от тях ще върши, защото Аз отивам при Моя Баща“.⁸⁹ По-великите дела принадлежат на вярващите, всеки, който е призван от световната система в Божието Царство.

Така че, защо чуваме и виждаме толкова малко за чудотворното? Вярвам, че една причина е, че понеже някои сектори в Църквата чувстват, че дните на чудесата са свършили. Други чувстват, че вярващите нямат нужда да виждат чудеса; само невярващите имат. Аз вярвам, че ние служим на един Бог на чудеса. Той никога не се променя: „Исус Христос е същият вчера, днес и завинаги“.⁹⁰ Не става въпрос толкова затова да бъдем наблюдатели на чудеса. Това, от което се нуждаем днес е живот на чудеса, точно както е в обещанието, което Исус направи към Своите последователи:

¹⁷И тези знамения ще придружават онези, които вярват. В Мое име ще изгонват демони; ще говорят с нови езици; ¹⁸ще хващат змии; и ако изпият нещо смъртоносно, то по никакъв начин няма да

⁸⁵ „И той каза: ‘Името ти повече няма да бъде Яков, а Израел; защото си се борил с Бог и с хора, и си надвил’“ (Битие 32:28).

⁸⁶ „И докато душата ѝ си заминаваше (защото умря), тя го нарече Венони; но баща му го нарече Вениамин“ (Битие 35:18).

⁸⁷ Р. Т. Кендал, *Смирение и Величие* (Ross-shire, Scotland: Christian Focus Publications, Ltd., 1992, 2000).

⁸⁸ Битие 2:23.

⁸⁹ Йоан 14:12.

⁹⁰ Евреи 13:8.

им навреди; ще полагат ръце на болните, и те ще оздравяват (Марк 16:17-18).

Това е обещание на Исус към всички, които вярват. Защо тогава толкова много дават на дявола по-голямата сила? Поради някои религиозни хора, всичко, което е свръхестествено е демонично, зло, хипноза, или Ню Ейдж.

В тези невероятни дни на апостолска реформация, можем да очакваме да се издигнат истински апостоли, които не само ще живеят живот, който е свръхестествен, но също така ще водят Църквата в такъв начин на живот. Първите апостоли и ранната Църква живееха по този начин. Апостол Павел беше един от най-великите реформатори живели някога, и той наистина имаше ума на Христос. Служението на Павел се състоеше от доктрина, откровения и чудеса. Той имаше божествено прозрение за Закона и за благодатта, за Църквата, и за служението на Христос и за Неговото Тяло.

Свръхестественото не винаги трябва да бъде грандиозно. Ние не трябва да търсим чудеса и знамения заради сензацията, но чудесата трябва да бъдат част от нормалният ни живот.

Внимавайте, Църквата на Исус Христос, от позиция на правилна идентичност, скоро ще пристъпи в свръхестественото както никога преди. Бог ще свидетелства за възкресението на Своя Син чрез извършването на мощни чудеса и знамения чрез Своите хора.

Нека да го кажа отново, много ясно: Чудесата не променят живота ни; само Божието Слово прави това. Чудесата са естествено изтичане от живота на всеки вярващ. Те повишават нивото на вяра в Словото. Те също така помагат на невярващия да повярва на посланика, а това е важно. Без вяра в посланика, как ще повярват на посланието му? Исус винаги изискваше вяра от онези, които бяха около Него. Онези, които нямаха вяра в Него бяха онези, които не Го почитаха и не Го уважаваха.

Исус каза:

37Ако не върши делата на Моя Баща, не Ми вярвайте; 38но, ако ги върши, въпреки че не вярвате на Мен, вярвайте на делата, за да познаете и да повярвате, че Татко е в Мен, и Аз в Него (Йоан 10:37-38).

Следователно, ние трябва да разберем последствията от свръхестественото, понеже свръхестественото ще постави невероятен натиск върху нас. Ето един списък на неща, за които трябва да внимаваме:

Множества.

Свръхестественото ще привлече вниманието на множествата, и ние трябва да използваме това привличане, за да прокламираме и да демонстрираме Божието Царство. Когато Исус изпрати учениците Си по двойки, Той ги инструктира да изцеляват болните, да очистват прокажените, да възкресяват мъртвите, и да изгонват демони като демонстрация, че Божието Царство е дошло.⁹¹

Дисциплина.

Поради множествата, ние трябва да бъдем дисциплинирани да управляваме приоритетите си и времето си по начина, по който го правеше Исус. Той прекарваше по-голямата част от времето Си със синовете Си, учейки ги и обучавайки ги в Словото. Дори Павел в Деяния 19 прекара 2 години с 12 ученика в Ефес, поучавайки ги на Словото за Божието Царство нощ и ден. Едва тогава той извърши мощни и необикновени чудеса, което доведе до това, че цяла Мала Азия чу Словото.

---

⁹¹ Матей 10:7-8.

Преследване.

а) От религиозните:

Исус и първата Църква получиха голямо преследване поради тълпите, които бяха привлечени към тях. Несигурните и безжизнени религиозни институции преследват онези, които се движат в тази област, понеже това измерение показва кои наистина са те. Те се страхуват да не загубят контрола си върху хората и финансите им. За религиозните, хората означават пари, а когато религиозните хора загубят парите, те губят властта, а това ги вбесява. Когато религиозните фарисеи видяха тълпите да следват Исус, те искаха да Го убият.

Вавилон, Майката на блудниците, е описана като тайна в Откровение 17. Ключа за разкриване на нейната идентичност е този, че чашата в ръката ѝ е пълна с кръвта на всичките пророци и светии. Има само един град, който убиваше всички пророци. Исус разкрива неговата идентичност в Матей 23: това беше религиозния Ерусалим, който избиваше всички пророци, които Бог изпращаше към него. Това беше религиозния център на всяка религия и следователно „Майката“ на всички религиозни блудници.

Откровение нарича Ерусалим духовния Содом и Египет: „И техните мъртви тела ще лежат по улиците на великия град, който духовно се нарича Содом и Египет, където също и нашия Господ беше разпънат“.⁹²

б) От политиците:

Политическата сфера също ще реагира яростно поради същата причина като религиозната. Данаил 2 ни казва, че звяра е световната политическа система. Блудницата и звяра имат същия произход, което е причината защо звяра винаги носи блудницата, както е в книгата Откровение. Те винаги си сътрудничат в опита си да затрият истинската Църква. Не се изненадвайте, ако това се случи отново.

в) Атаката отвътре:

В Царството плевелите и житото растат заедно.⁹³ Синовете на злият и синовете на Царството са в едно и също поле. Исус имаше Юда отвътре, който Го предаде. Когато чудесата започнат да текат, не трябва да се изненадваме, ако дойде голяма опозиция отвътре.

г) Предизвикателството на просперитета:

До сега, по-голямата част от Църквата е предизвиквана от липсата на финанси. Толкова много са взели своите решения въз основа на наличността на парите. Повечето църковни бордове се съветват с Мамона в место с Бог, решавайки какво да правят. Ето защо повечето събрания са деветдесет и девет процента насочени към финансите.

Бъдете готови, защото изобилие от финанси идва към Църквата със свръхестественото. По-трудно е да се справим с предизвикателството на просперитета отколкото с липсата на пари. Опасността ще се състои в това, че сега няма да има нужда да се консултираме с Бог, понеже парите могат да направят това за нас. Решението за това предизвикателство лежи в нашето покорство към Святия Дух, а не във факта, че можем или не можем да си го позволим.

Едно нещо, което знам със сигурност е, градове ще се обърнат към Господа, и с това ще дойде изобилие. Ако ме питате за липсата и просперитета, мога да напиша томове и за двете. Но, ако имам избор, ще избира изобилието вместо липсата, защото това е Божият избор за нас.

Липсата е като пустинята; тя ни учи да уповаваме само на Бог, така че когато изобилието дойде, за да ускори целите и плановете на Бог в живота ни, ние ще бъдем

---

⁹² Откровение 11:8.

⁹³ Матей 13:24-30.

установени в това да поставим доверието си единствено в Него като нашия източник. Пиша повече за това в моята книга, *Свръхестествена култура: живот отгоре*.⁹⁴

Чрез покорство на едно видение, което Павел имаше за Македония, апостолският тим на Павел и Сила дойде във Филипи и намери едно момиче, което действаше чрез гадаене:

¹⁶Един ден докато отивахме на мястото за молитва, срещнахме една слугиня обладана от демон. Тя беше гадателка, която печелеше много пари за господарите си. ¹⁷Тя следваше Павел и останалите от нас, викайки: „Тези мъже са слуги на Всевишния Бог, и те са дошли да ви кажат как да се спасите“.

¹⁸Това се повтаряше ден след ден докато Павел толкова излезе от търпение, че се обърна и каза на демона в нея: „Аз ти заповядвам в името на Исус Христос да излезеш от нея“. И веднага той я напусна (Деяния 16:16-18 NLT).

Това струваше на собствениците на слугинята голяма загуба на пари. Павел и Сила бяха обвинени, тежко бити, и хвърлени в затвора, където тази нощ Бог извърши едно мощно чудо. Вратите на затвора се отвориха широко, и хората се спасиха и се кръстиха. Целият град беше докоснат.

Всяка глава в Новия завет, до и особено след деня на Петдесетница, е наводнена със свръхестественото. Божието Царство не се състои само от думи, но също и от сила.

Библията е нашето мерило

Въпреки че египетските магьосници също превърнаха жезлите си в змии и водата в кръв, жезъла на Аарон погълна техните жезли, и магьосниците не можеха да изцелят водите, за да пият хората отново. Нито пък можеха да махнат жабите. Те помолиха Мойсей да махне жабите. Те трябваше да признаят на фараона: „Това е Божият пръст“.⁹⁵

Как можаха египетските магьосници да направят това? Спомнете си, че Бог го направи първи. Те само копираха това, което Бог направи, чрез магьосничество и тайни дела, сякаш триковете им бяха реални. Защо те не можаха да махнат кръвта от водата и жабите от земята? Защо фараон помоли Мойсей да махне тези неща? „Фараон извика Мойсей и Аарон и каза: ‘Помолете се на Господа да махне жабите от мен и от хората ми, и аз ще пусна хората ви да отидат и да принесат жертви на Господа’“.⁹⁶

Фараон, който виждаше себе си като бог, не вярваше в магиите на своите магьосници. Той знаеше, че това бяха измамни и тайни изкуства. Самият той беше обучен в тези неща. Никой демоничен магьосник в дните на Йосиф не можеше да каже на фараона съня му и значението му.

В дните на пророк Данаил, цар Навуходоносор имаше един сън. Той отказа да каже съня си на магьосниците и на мъдреците си, понеже знаеше, че те ще дойдат със собственото си тълкувание. Никой не можеше да му каже нито какво беше сънувал нито значението на съня. Само Данаил знаеше съня и тълкуванието му.

Никъде в Библията не виждаме някога дявола да изцелява хора. Той е лъжец, крадец и убиец от началото. Аз вярвам, че винаги когато има така нареченото изцеление чрез магия или черна магия или демонични действия, това е дявола измамващ хората като временно маха това, което той първо е поставил. Опасността от изцеления или чудеса чрез демоничната област е, че вие се отваряте за дори по-лоши неща.

⁹⁴ Феанс Дю Плеси, *Свръхестествена култура: Живот отгоре* (Chambersburg: egenco, 2013).

⁹⁵ Изход 8:19.

⁹⁶ Изход 8:8 NIV.

Само Божието име е Яхва Рафа: „ГОСПОД, Който е наш Изцерител“. И Той няма да сподели славата Си с дявола. Демоничните духове в свещениците на Ваал не можаха да смъкнат огън от небето.⁹⁷ В тези дни на несигурност, страх, объркване и заблуда, хората все още викат: “Тогава вие призовете името на вашите богове, а аз ще призова името на ГОСПОДА; и Бога, който отговори с огън, Той е Бог’. И така целият народ отговори и каза: „Добре казано“.⁹⁸

В книгата Деяния, откриваме някакъв Симон, магьосник, противопоставящ се на евангелието на Царството и на демонстрацията на силата на Святия Дух. Ето го библейския разказ за тази среща:

5Тогава Филип слезе в град Самария и им проповядва Христос. 6И множествата единодушно приеха нещата говорени от Филип, чувайки и виждайки чудесата, които вършеше. 7Защото нечистите духове, викайки със силен глас, излизаха от мнозина, които бяха обладани; и много, които бяха парализирани и куци бяха изцелени. 8И имаше голяма радост в този град.

9Но имаше един човек на име Симон, който преди това правеше магии и удивяваше хората в Самария, претендирайки, че е някой велик, 10когото всички те слушаха, от най-последните до най-великите, казвайки: „Този човек е великата Божия сила“. 11И те го слушаха, понеже той ги беше удивявал с магиите си дълго време (Деяния 8:5-11).

Единствената сила, чрез която дявола действа е измама. Ние сме призовани да изобличим тази измама чрез разкриване на истинската Божия сила и власт. Докато църквата не спре да си играе на религиозни игрички и не се появи в силата и властта на Бог, дявола ще забавлява тълпите с измамата.

Павел следваше модела и стратегията на Исус в превземане на градове и нации за Божието Царство. Той започна да поучава евангелието на Царството ежедневно в продължение на две години и половина, в една „домашна“ обстановка само с 12 ученика, прекарвайки цялото си време с тях.

Често се чудя как „съвременната“ Църква с нейните програми за църковен растеж би анализирала Павел с този начин на водене на „църква“: без да прибавя членове за поне две години, единствено поучавайки всеки ден, и без да има никаква друга програма за привличане на хората. Неговата програма беше Словото; само ясната, проста, апостолска доктрина. И спомнете си в Деяния 19^{та} глава как хората носеха своите магьоснически книги, за да бъдат изгорени и бяха освободени.

Това е истинския апостолски ред:

8И той влезе в синагогата и говори смело в продължение на три месеца, разсъждавайки и убеждавайки относно неща за Божието Царство. 9Но когато някои се закоравиха и не вярваха, а говореха зло за Пътя пред множеството, той се оттегли от тях и отдели учениците, разсъждавайки ежедневно в училището на Тиран. 10И това продължи две години, така че всички, които живееха в Азия чуха словото на Господ Исус, и юдеи и гърци (Деяния 19:8-10).

Словото за Христос и за Царството беше приоритет на Павел. Божието Царство не се състои само в думи, но също и в сила. Но ние не можем да продължаваме само да проповядваме Царството без да изявяваме силата му. Рано или късно превъзходството на Царството и на свръхестественото ще се изявят.

⁹⁷ 3 Царе 18:23-29.

⁹⁸ 3 Царе 18:24.

Това започна като поучения за Царството в училището, но след това Павел мигрира отвъд училището в изявяването на силата на Царството над силите на тъмнината. Той мигрира с 12^{те} извън дома и училището до пазара и започна да демонстрира силата на Царството, което проповядваше и поучаваше в града и в останалата част от Азия.

Не става въпрос за избор между домашно служение на поучение основано на Словото, или публично служение на проявление; става въпрос за двете. Учете синовете в дома и евангелизирайте изгубените в маркетплейса. Не става въпрос или Словото на Царството или изявата на неговата сила; става въпрос за двете! Аз пиша това под инструкцията на Святия Дух, за да ви кажа, че е дошло времето да прибавим проявление към Словото, което проповядваме.

¹¹А Бог вършеше необикновени чудеса чрез ръцете на Павел, ¹²така че дори носеха на болните кърпички и престилки от тялото му, и болестите ги напускаха и злите духове излизаха от тях (Деяния 19:11-12).

Словото комбинирано с проявлението на Духа води до следното:

1. Дванадесет обикновени, безсилни вярващи бяха изкупени от религиозната система и станаха динамични ученици, които промениха града си и Азия.
2. Управляващите религиозни духове бяха разобличени в юдейските заклинатели.
3. Свърхестественото привлече вниманието на града, на юдеи и на гърци.

Резултата беше слава за Бог:

¹⁷Това стана известно на всички юдеи и гърци живеещи в Ефес; и страх слезе върху всички тях, и името на Господ Исус беше възвеличено....²⁰Така че словото на Господа растеше силно и надделяваше (Деяния 19:17, 20).

Финансовата система в Ефес беше разклатена. След това Павел обърна вниманието си към града и след това към Азия, и цяла Азия чу Словото. На този етап беше когато Павел изявяваше специалните чудеса, които освобождаваха хората от дявола.

Този настоящ апостолски сезон е следвал същият божествен модел през последните 15 години. Културата на Словото е добре възстановена.

И те продължаваха постоянно в апостолската доктрина и в общението, в разчупването на хляба, и в молитвите (Деяния 2:42).

В това описание на ранната Църква на деня на Петдесетница и след това, виждаме четири практични елемента в живота на общността на вярващите:

1. Апостолската доктрина: Това не означава, че апостолите бяха единствените, които проповядваха, но това беше продължаващото да излиза слово давано от Бог на апостолите.
2. Общението.
3. Разчупването на хляба.
4. Молитвите.

Всички тези неща бяха жизненоважни елементи в обучението и дисциплинирането на новите вярващи. Това беше Деяния 2:42. Но сега е дошло времето да се придвижим до Деяния 2:43:

43Товага страх дойде върху всяка душа и много чудеса и знамения се вършеха чрез апостолите....46И така, продължавайки всеки ден в единодушие в храма, и разчупвайки хляб от къща на къща, те ядяха храната си с радост и простосърдечие, 47хвалейки Бог и имаха благоволенieto на целия народ. А Господ прибавяше към църквата всеки ден онези, които се спасяваха (Деяния 2:43, 46-47).

ЧУДЕСАТА СТЯНАХА ТЕХНИЯ АМВОН И ОТВОРИХА ВРАТИТЕ ЗА ГРАДОВЕТЕ И НАЦИИТЕ. ТЕ БЯХА ПРИЧИНАТА ХОРАТА ДА БЪДАТ ПРИВЛИЧАНИ КЪМ АПОСТОЛИТЕ И КЪМ ДРУГИТЕ ВЯРВАЩИ КАТО ДОСТОВЕРНИ СВИДЕТЕЛИ И ГИ СЛУШАХА.

Вярващите отиваха в храма за молитва, и това беше времето когато чудесата започваха да се случват. В храма виждаме следващото ниво, а именно, събранията на градската Църква, корпоративно събиране на тълпите.

Няма значение колко хиляди може да има някой в местната църква в един град, те сами по себе си не могат да бъдат градската Църква. Ще е нужно стареите (бащите) на повече от две или три местни църкви да се съберат заедно, за да се изгради Църквата в града. Апостолите бяха, които донесоха единството на Църквата в града. Тяхната доктрина се проповядваше всеки ден от къща в къща. Църквата мислеше еднакво без да се съревновават един с друг. Всеки носеше своята уникална благодат, за да служи и да предавана по-голямото Тяло на Христос.

Молитвата пусна в действие свръхестественото в Църквата, и резултата беше, че страха от Бог дойде върху всички. Бог донесе благоволенieto на грешниците и на града към Църквата и всеки ден прибавяше към Църквата онези, които се спасяваха.

Ние се нуждаем от нещо повече от просто съживление. Не искаме да се връщаме към съживленията от миналото. Нуждаем се от реформация, която ще реконструира Църквата и ще донесе пълнотата на Христос на земята. След това се нуждаем от Христос в Неговото Тяло, Църквата, за да упражнява своето служение на примирение на света с Бог. Нужно е правилно апостолско управление, за да бъдем Църквата, която Христос е възнамерявал да бъдем, и да управляваме и да царуваме като настояници на Царството на земята.

Моята молитва в тези страховити дни е:

Боже, разтърси живота ни, така че самодоволството, невежеството, неверието и плътщината да направят място за променени от Святия Дух животи. Нека вярата да се надигне в сърцата ни и нека умовете ни да бъдат като ума на Христос, Помазаника.

Нека да не търсим чудеса, а Христос, Вършителят на чудесата. Желанието ни трябва да бъде да живеем живот изпълнен с чудеса. Всичко, от което Бог се нуждае са съдове готови да носят Неговата любяща доброта на страдащия свят! Бог може да го направи отново! Той може да направи невъзможното, непоправимото, невероятното, неочакваното.

Господ иска да върши дори повече от това. Да! Той иска да върши чудесата, от които се нуждаете в живота ви. Но най-голямото нещо, което Той иска да извърши за нас е да ни направи чудото и знамението; носители на чудесата. Той иска да бъдем носителите на Неговото присъствие! Той иска да ни направи Неговото проявление на земята и причината, поради която света вярва, че Исус Христос е изпратен от Татко Бог!

ГЛАВА ШЕСТА – КОГАТО БОГ СЕ ПОЯВЯВА

Една вечер, преди петнадесет години, лежах на леглото си, но не спях. Изведнъж чух един толкова ясен глас, че си помислих, че е доловим. Погледнах към Нета, лежаща до мен, и я попитах дали е чула гласа.

„Не, нищо не съм чула“, отговори тя. „Какво каза той?“

„Каза: ‘Какво ще стане, ако се появи?’“

„Е“, каза Нета, „Какво *ще* стане?“

Отговорих: „Нямам представа“.

Когато отново се излегнах, попитах в сърцето си: „Господи, какво *ще* стане?“

Отново гласът прозвуча доловимо: „Ще има такава изява на Моята слава, когато се появи в Моите хора. Ще разтърся всичко, така че всичко ще падне, което не е Моето Царство, и само Моето Царство ще остане. Тогава ще ускоря Моето намерение на земята като скоростта на светлината“.

„Какво ще е необходимо, за да се появиш?“ попитах аз Господа. Той ми отговори незабавно:

„Завет, посвещение и причина. Това са трите неща, които изисквам от хората във времето на Моето изявяване чрез и за тях“.

Колосяни 3:4 казва: „Когато Христос, Който е нашия живот се яви, тогава и вие ще се явите с Него в слава“. Исус никога не каза, че ще се върне „втори път“. Това, което двамата ангели казаха в Деяния 1:11 беше, че този същия Исус ще се върне отново на земята точно както учениците Му Го бяха видели да заминава. От земята облакът Го прие, и когато се връща, ще бъде по обратния ред: Облака ще Го освободи, и земята и Неговите хора ще Го приемат.

Но Исус е имал много явявания през историята на Църквата. Господ ми каза онази вечер, че през човешката история Той винаги се е явявал където и когато е имало хора, които са Го почитали, помнили са Го и са живели в Неговия завет.

Второ, хората, които са Му посветени винаги ще преживяват славата Му, както Давид, Гедеон и неговите мъже, и Данаил и тримата му приятели. В случая с тримата приятели на Данаил, Седрах, Мисах и Авденаго, Бог се появи в огнената пещ като четвъртия Човек в огъня, който ги избави поради тяхното посвещение към Него.

Накрая, Господ ми каза, че Той ще се изявява винаги когато хората имат Неговата причина. Това ме обърка, понеже не разбирах идеята за „причина“. Нямах представа какво имаше предвид Господ с това.

Спомням си, че станах и взех моя дебел *конкорданс на Стронг* и търсих думата „причина“ в Стария завет. Намерих мястото, където Давид попита братята си, които бяха твърде страхливи, за да се бият с великана, Голиат, но предизвикаха причината на Давид да бъде там: „И Давид каза: ‘Какво съм направил сега? Няма ли причина?’“⁹⁹

Еврейската дума за „причина“ е *дабар*. Това е една удивителна дума, означаваща: реч, дума, говорене, казване, изказване, слово или слова.¹⁰⁰

„Причина“ в този смисъл и употреба е изговорено слово, продължаващо да излиза слово, и слово, което е чуто (вярата идва чрез чуване). Тази дума е използвана и от Закона и от Исус, и следователно е от най-голяма важност Църквата и Божиите синове да я разбират.

Закона я използва: „...човек няма да живее само с хляб; но човек живее чрез всяко слово (причина), което продължава да излиза от устата на ГОСПОДА“.¹⁰¹ „Но

⁹⁹ 1 Царе 17:29.

¹⁰⁰ Стронг H1697, “dabar”.

¹⁰¹ Второзаконие 8:3.

словото (причината) е много близо до вас, в устата ви и в сърцето ви, за да можете да го вършите“.¹⁰²

В Римляни 10^{та} глава, апостол Павел цитира тази част от Закона и казва, че Христос е словото (причината), когото изповядваме с устните си и вярваме в сърцата си.

Поставяйки въпроса на Давид към братята му в Новозаветна перспектива, той всъщност ги питаше: „Къде е Помазаника (Христос) и живото Божие Слово във всичко това?“

От тази и други употреби на тази дума в Библията, на мене ми е ясно, че Бог ще се появи когато има съсредоточени на Христос хора, които живеят чрез всяко слово, което продължава да излиза от Божиите уста. Както Давид, който искаше да разбере от братята си какво е казал Бог за великана Голиат, нека да ви попитам: „Чули ли сте Бог по въпроса?“

За съжаление, никой в Израел нямаше продължаващото да излиза Слово на Бог; само Давид. Ето защо Бог се появи и порази гиганта чрез един младеж, който познаваше Христос и говори рема (продължаващото да излиза) слово на Бог в тази ситуация:

Това беше *дабар*, която Давид чу от Бог и след това я изговори на Голиат: „...защото битката е на Господа, и Той ще ви предаде в нашите ръце“.¹⁰³

Бог се появи когато Давид говори заветен език на гиганта и го попита кой беше той като един необрязан филистимец да предизвиква Божиия народ. Бог се появи поради посвещението на Давид към Бог, като носител на словото *рема* от Господа... и Давид порази гиганта.

Това е апостолска доктрина, настоящо слово, продължаващо да излиза слово. Това е храната на Божиите синове: Те се хранят с всяка дума, която продължава да излиза от Божиите уста. „Исус им каза: ‘Моята храна е да върша волята на Този, Който Ме е пратил, и да извърша Неговата работа’“.¹⁰⁴

И тази храна е причината, която ще накара Бог да се появи.

Бог търси хора, които живеят и се движат и имат своята същност в Христос, които имат настоящо, пряко и продължаващо да излиза Божие Слово, и които стоят в готовност да се покоряват на всяка Негова заповед.

ГЛАВА СЕДМА – КЛЮЧА ЗА ОБУЧАВАНЕ НА НАЦИИТЕ

Йоан Кръстител обяви пристигането на дълго очакваният Месия: „На следващия ден Йоан видя Исус да идва към него, и каза: ‘Ето! Божието Агне, което отнема греха на света!’“¹⁰⁵

Преди известно време прочетох *Призивът* от Рик Джойнър, в която книга той описва едно преживяване много близко до това, което преживях една нощ. Бях заспал дълбоко и сънувах следното:

Аз стоях посред центъра на нашия град Дърбан, Южна Африка, както биха го нарекли Щат. Докато се оглеждах навсякъде около мен, аз бях докоснат от хората, които видях. Някои ходеха, други просто се

¹⁰² Второзаконие 30:14.

¹⁰³ 1 Царе 17:47б.

¹⁰⁴ Йоан 4:34.

¹⁰⁵ Йоан 1:29.

пшляеха по улиците, всички изгубени в заетостта на градския живот, но отиващи на никъде. Видението в очите им беше такова на празнота и смърт.

Видях проститутки на своите ъгли продаващи себе си, и нямаше живот или радост в очите им. На улицата просеях деца при светофарите, за това, което можеха да получат. Видях стари хора седящи по пейките в градския парк, с отпуснати рамене, гледащи в нищото. Пияниците и наркоманите изглеждаха сякаш се движат като един кораб блъскан от буря в открития океан.

И си казах: „Това не е чудесен свят!“

Това, което видях толкова дълбоко ме докосна, че се опитах да изляза от града, понеже не можех да понеса безнадеждността и отчаянието на хората, които видях. Но всяка улица, по която поемах ме връщаше на центъра на Дърбан. Обезсърчих се, понеже не можех да понеса повече от тази сърцесъкрушаваща гледка.

Тогава чух глас, който ми говореше ясно, казвайки: „Все още нищо не си видял; ела и ще ти покажа сърцето на града“.

В следващия момент се намерих на едно място, което единствено мога да опиша като под града. Осъзнах, че това беше душата на града, измерението на духа, което контролираше това, която се изявява на пазара. Духът ме заведе в невидимата област на града.

Пристъпих в едно място, което най-добре мога да опиша като огромен затвор: всички там бяха затворени зад големи железни решетки.

Докато стоях пред тези огромни порти на затвора, почувствах отчаяние, и страх искаше да ме обхване. Аз му се съпротивих, тъй като видях как млади и стари протягаха ръцете си през решетките към мен. Слиз капеше от тях и аз ги чух, да викат към мен докато се опитвах да ме докоснат през железните решетки: „Това още един хванат от духа на Града ли е?“

Аз отговорих веднага, без да мисля: „Аз съм пророк на Господ Бог и съм дошъл да ви освободя“. Бях изненадан да се чуя да им отговарям по такъв начин, понеже никога не съм се виждал като пророк нито съм казвал нещо подобно преди през живота си.

Осъзнах присъствието на един ангел стоящ с мен едва когато ми проговори. „Слушай внимателно какво казват тези хора“, ми каза той, „защото в това е ключа за тяхното избавление“.

Стоях там слушайки млади и стари да обвиняват Бог и един друг за състоянието, в което се намираха. Децата обвиняваха родителите си, а родителите обвиняваха Бог за всяко лошо нещо в живота. Чух неща като: „Къде беше Бог, когато се нуждаех от Него?“ „Защо Бог уби родителите ми?“ „Защо ме мрази Бог?“ .... „Защо? Защо? Защо?“

Когато този поток от горчиви обвинения се изсипа върху мен аз започнах да плача, и дълбоко състрадание изпълни сърцето ми. Някой беше дал погрешна информация на тези хора – не, дори по-лошо – беше ги излъгал, и измамил относно Бог.

Тогава ангела до мен ми каза: „Истината ще ги освободи; истината за Бог, истината за човека и истината за дявола. Но те не знаят истината, понеже религията ги е лъгала относно Бог, човека и дявола“.

Събуждайки се от съня, аз плачех като бебе. Знаех, че това беше повече от сън; Бог ми беше показал ключа за обучаване на градовете и нациите.

По един странен начин, аз се чувствах както в деня когато се новородих. Освен радостта на Божия Свят Дух, която изпълни сърцето ми през онази съботна вечер на 1969 година, аз също така плачех с дни за изгубените хора, хората, които виждах по улиците, които се нуждаеха от любов, от приемане и от истинска свобода от контрола на бедността, болестта, греха, страха и смъртта.

Ловци на хора

Исус каза на първите Си ученици, предимно рибари, да Го следват и Той ще ги направи ловци на хора. По някакъв начин, усещам, че сме загубили изкуството да ловим хора.

Първо, Исус им показва ценността на падналия човек чрез Неговата любов, грижа и състрадание. Ако не обичате риба, няма да бъдете добър рибар. Любовта към човека е ключа за евангелизирането. Истинската, дадена от Бог, безусловна любов е ключа да станете добър ловец на хора.

Второ Исус им показва как да привличат вниманието на грешните хора и как да ги ловят, да ги изчистват и да ги освобождават от морето на греха и на смъртта.

Накрая, Той завърши процеса чрез правене на рибари от рибата. Те бяха като риба, когато Той ги улови чрез гласа Си и заповедта Си. Той ги улови, обучи ги и след това ги упълномощи да правят същото.

Ловенето на отделни риби не е като да се ловят с мрежа.

Тъй като самият аз съм рибар и през последните тридесет години съм живял на Индийския океан, където съм виждал морето почти всеки ден от живота си, това ме е научило много за риболова. Риболова с пръчка е много изкусна професия. Трябва да имате правилната стръв и правилните такъми за всички отделни видове. Трябва да изучавате поведението им и да разберете предпочитанията им, ако се надявате да имате някакъв шанс да ги уловите. И след това има други фактори като температурата и гладата. Удоволствието от ловенето на риба по този начин не може да се сравни с нищо. Когато рибата захапне стръвта, истинските умения се разкриват когато деликатния баланс започне между дърпането и оставянето ѝ да води докато се измори и излезе безопасно. Много от големите риби се отгърват, поради превъзбудата и липсата на умение от страна на рибаря.

Лично аз вярвам, че хората хванати по този начин, както бяха Петър, Йоан и Яков, и останалите от дванадесетте ученици, стават най-добрите ловци на хора и впоследствие обучават най-добрите ловци.

Заповедта на Исус към тях беше да отидат при нациите, правейки ученици от тях чрез Неговия метод на хващане, обучаване и да ги кръстят в името и природата на Татко, Сина и Святия Дух. Никога не трябва да забравяме, че някога сме били риби, изгубени в „морето на греха и на смъртта“, но уловени от Божията любов, и избавени и преобразени в ловци на хора. Той не трябва сам да хваща всичката риба, докато преобразява онези, които е хванал в добри рибари.

Неговото видение все още остава, народите да се направят ученици, така че „морето“ да може да се изпразни. Книгата Откровение описва изкуплението и завършека на творението и заявява, че повече няма да има нужда от море. Морето в Библията също така символизира ненородените нации на света: „И видях ново небе и нова земя, защото първото небе и първата земя преминаха. Също така нямаше и море повече“.¹⁰⁶

Трябва да погледнем на грешниците по различен начин; трябва да ги видим през очите на Бога, Който обича света. Що се отнася до Бог, те са скъпоценни, ценни и достойни да бъдат Негови синове. Чрез скъпоценната кръв на Исус, Неговия Син, Той вече е платил пълната изкупителна цена, за да ги примири със Себе Си.

Проблемът е, че те не го знаят.

Някой правдоподобен като Исус, с красиви крака, трябва да им изяви истината за Бог, за Неговата любов и за Неговата доброта към тях. Само тогава ще бъде възможно за тях да откликнат на посланието и да изберат да приемат или да отхвърлят Добрите новини. Проблема с религията е, че тя не проповядва Добрите новини, а по-

---

¹⁰⁶ Откровение 21:1.

скоро, осъждане. Тя винаги се фокусира на греха, а не на разрешението. Мисли си, че да казва на грешниците, че ще отидат в ада е Добрите новини на евангелието.

Религията изобразява Бог като гневен и търсец отмъщение; такъв, Който ще убие любимите ви, ще открадне децата ви или родителите ви, и ще унищожи тялото ви с болест; такъв, Който седи на престола на наказание, чакайки нетърпеливо да накаже всеки, който съгрешава.

Красиви крака

Красивите крака най-добре носят посланието на Добрите новини, на мира и на добрите вести. Този добър баланс се случва когато краката на посланика станат едно с посланието, което той прогласява. Това се случва, когато ние не само свидетелстваме за Исус, а сме станали свидетелство и доказателство за Него.

Исус демонстрира този метод: Той беше посланието, което носеше за Божието Царство, Неговия Баща. Беше лесно за хората да повярват в посланието, понеже вярваха на Посланика. Те трябваше само да погледнат ходенето на Посланика, за да повярват на посланието, което Той носеше. Те Му вярваха относно Бог, защото Татко Бог беше в Него. Ако искаха да видят Татко, всичко, което трябваше да направят беше да погледнат към Исус. Ако искаха да знаят нещо за добротата и славата на Бог, те не трябваше да гледат по далеч от примера на живота на Исус.

*¹³Защото „който призове името на ГОСПОДА ще бъде спасен“.
¹⁴Как тогава ще призват Този, в когото не са повярвали? А как ще повярват в Този, за когото не са чули? А как ще чуят без проповедник? ¹⁵А как ще проповядват, ако не са изпратени? Както е писано: „Колко са красиви краката на онези, които проповядват евангелието на мира, които са радостни вестители на добри неща!“
(Римляни 10:13-15).*

Йоан Кръстител беше човек с красиви крака. Той беше изпратен да съобщи Добрите новини за Божието Царство и да посочи Божието Агне, Божият Син, чието идване щеше да въведе Божието Царство на земята и да донесе прощение и очистване от греха:

*На следващия ден Йоан видя Исус да идва към него и каза: "Ето! Божието Агне, което носи греховете на света!" (Йоан 1:29).
И аз видях и свидетелствам, че това е Божият Син (Йоан 1:34).*

Нашата роля не е да осъждаме грешниците, а да ги освобождаваме с Добрите новини. Истината за Божията доброта е, която ще освободи хората. Осъждението идва от Святия Дух. Той осъжда хората само за един грях: греха, че не са повярвали след като са чули истината за Божието спасение в Христос Исус. Това е греха на неверие и непокорство.

Истина е, че отровата на религията е вкарала в затвор света. Тъжно е да се каже, но много така наречени „църкви“ са само религиозни институции, които са виновни за тази голяма погрешна информация. Вместо да помагат на Бог и да ловят хора, те са станали препятствия за истината и за хората търсещи Бог. Това е станало причината хората да обвиняват Бог, Единственият, Който наистина ги обича и е платил цената за тяхната свобода от греха и от смъртта. Вместо да се обърнат към Него с благодарност и вяра, те Го обвиняват за всичко, което не е наред в живота им. Казват: „Аз не вярвам в Бог“, и казват като причина, че не могат да вярват в Бог, който е толкова жесток, че да ненаправи нищо когато някой любим човек е убит, или изнасилен, или унищожен от болест. Онези, които са им казали, че Бог е Този, Който им е причинил това са били

религиозните. Едва ли можем да ги виним, че не искат да вярват в такъв жесток и мразещ Бог.

Други са виждали лицемерието на хора, които не ходят в това, което говорят; хора, които претендират, че са святи, впечатлявайки и печелейки уважението и възхищението на всички с изключение на тези, които са най-близо до тях, като съпругите им, съпрузите и децата, които познават „тъмната им страна“ и тайният им живот. Тогава врагът разпространява лъжата, че всички християни са такива.

Докато религията, въпреки лъжите и измамите, създава една непреодолима дистанция между святия Бог и ужасения грешник, шанса за свобода на робите е малък.

Исус не дойде да започне нова религия наречена християнство, религия основана на изпълнение и възнаграждение, основани на страх. Не, Той дойде да започне Божие семейство от царе и свещеници на земята, семейство, чийто Баща е в небето и разширява Царството Си в творението. Самият Исус е първият Син и Цар, и Той носи много в слава. Пълнен с благодат и истина, Исус дойде, за да свърже бездната между Бог и грешника. Той не дойде само, за да ни каже за Бог, но също и да ни покаже славата и добротата на Бог като един любящ Баща.

Исус, Божият Син, е езика на Татко Бог. Извън Исус Христос няма начин наистина да се познава Бог. Всичко, което Бог е искал да каже, Той го е казал в Сина Си, Който е Словото. Всичко, което Бог е искал да предаде, Той го е направил чрез Сина Си. Защото в Христос Исус обитава пълнотата на Божеството телесно.

Исус потопи (кръсти) учениците Си в самото име и естество на Татко Бог, Сина и Святия Дух. Той направи това чрез Словото Си, чрез действията Си и чрез Святия Дух. Когато учениците Му Го попитаха чий грях, негов или на родителите му, е причинил един човек да се роди сляп, Исус им каза, че това не е понеже Бог наказва него или родителите му, а понеже Бог, в Своята доброта, е искал да го изцели, за да разкрие славата си и добротата си на и чрез него.

Когато една жена беше хваната в прелюбодейство и беше заведена при Него в храма и поискаха от Него да я осъди, понеже Законът изискваше тя да бъде убита с камъни, Той отговори: „Нито аз те осъждам; върви си и повече не съгрешавай“.¹⁰⁷

Когато един прокажен попита Исус дали е Божията воля да го изцели, Той отговори, че е, и го изцели.

Всичко свързано с Исус беше благодат, доброта, милост и любяща благодат. Но когато един човек се обърна към Него като „добри учителю“, Той веднага отговори: „Никой не е добър освен...Бог“.¹⁰⁸ Той общо взето казваше: „Ти все още нищо не си видял; Моя Баща далеч превишава Моята доброта“. Исус направи Бог симпатичен и привлекателен за грешника.

Няма по-велика сила от любовта във вселената. Тя унищожаваше страха от отхвърляне. Тя омекотява най-закоравелите сърца. Веднъж гледах документален филм за един сериен убиец, който изнасил и убил повече от двадесет момичета. След като получи доживотна присъда, той не показа никаква емоция или разкаяние. Съдията даде на семействата, които бяха загубили дъщери или сестри, възможност да кажат нещо на този човек. Той слушаше, неподвижно, плачът на хората проклинащи го и казващи: „Надяваме се да изгниеш в ада!“ Отново, осъденият не показа никаква емоция, никакво изразяване на чувства... докато един възрастен човек не зае свидетелското място.

Аз гледах и слушах докато този възрастен човек се наведе докато седеше пред убиеца и през сълзи му описваше единствената си дъщеря, любовта на живота му, и как, в началото на живота ѝ, този човек им я беше отнел. Тогава той спря, погледна убиеца право в очите и каза: „Ти ни я отне, но искам да ти кажа днес, че аз съм ти простил за това, което направи, понеже Бог също ми е простил за моите грехове“.

---

¹⁰⁷ Йоан 8:116

¹⁰⁸ Матей 19:17.

Аз наблюдавах докато изражението на този изнасилвач и сериен убиец изведнъж се промени. Той сграбчи лицето си с ръцете си и започна да плаче неконтролируемо. Трябваше да го изведат от съдебната зала. Сякаш един извор се разтвори в него.

Добротата го докосна; любовта разчупи закоравялото му сърце.

Любовта е по-силна от смъртта, понеже Бог е любов. Божията доброта е Неговата слава: „Или презираш богатствата на Неговата доброта, снизхождение и дълготърпение, без да знаеш, че Божията доброта те води към покаяние?“¹⁰⁹

Моето пътуване в Бог наистина полетя когато открих Божията доброта когато прочетох една книга, озаглавена *Четвъртото измерение*, от Др. Дейвид Йонги Чо. Наистина мога да кажа, че от тогава съм вкусил и съм видял, че Господ е добър!

Мойсей веднъж искаше да види славата на Господа, Който му каза, че въпреки че Мойсей не можеше да види лицето Му, Той щеше да мине и да позволи на Мойсей да Го види из отзад:

¹⁸И той каза: „Моля, покажи ми славата Си“. ¹⁹Тогавата Той каза: „Ще направя цялата Ми доброта да мине пред теб...“ (Изход 33:18-19a).

И ГОСПОД мина пред него и прогласи: „ГОСПОД, ГОСПОД Бог, милостив и благодатен, дълготърпелив, и изобилващ в доброта и истина“ (Изход 34:6).

Хората ще бъдат освободени от затворите на греха и на смъртта, когато им кажем и им покажем, че Бог е добър. Най-добрият начин да направим това е начина, по който Исус го правеше, като им показваме добротата и славата на Бог, които са в нас поради присъствието на Святия Дух, и като ги изцеляваме и ги освобождаваме от потисничеството на дявола.

Религията е виновникът, който е лъгал масите за Бог, за човека и за дявола.

Лъжата за дяволът

Лъжата за дяволът е, че той е мощен и опасен.

Истината за дяволът е, че той може да е бил мощен в Стария завет, но сега е един поразен дявол. Исус го поразил преди 2000 години на кръста. Моят добър приятел Кели Варнър има навика да казва: „Аз вярвам в един истински дявол; един наистина поразен дявол“.¹¹⁰

Противно на това, което много християни вярват, книгата Откровение описва едно време, което сега е в миналото. Апостол Йоан, който получи и записа видението, беше на остров Патмос по това време, заточен там по заповед на Цезар Нерон, около 69 г.сл.Хр. Повечето от това, което Йоан записа се изпълни скоро след това, с падането на Ерусалим през 70 г.сл.Хр.¹¹¹

Поради лъжите на дявола и съучастието на неговия сътрудник, институционната религия, масите са уловени в примката на невежество и страх. Христос дойде, за да ги освободи. Писателят на Евреи казва:

Защото както децата са участници в плът и кръв, Самият Той също участва в същото; така че чрез смърт да може да унищожи оня, който има властта над смъртта, сиреч, дяволът, и да освободи

¹⁰⁹ Римляни 2:4.

¹¹⁰ Мога силно да препоръчам всички книги на Кели Варнър, достъпни на Destiny Image, Shippensburg PA.

¹¹¹ Вижте глава 10. Също така препоръчвам моята книга, Определяне на датата на книгата Откровение, достъпна при поискване от Франс Дю Плеси: frans777@light.co.za

онези, които чрез страх от смъртта през целият си живот са били подчинени на робство (Евреи 2:14-15 KJV).

От ранни времена, Бог е обещал поражението на дявола на кръста. След като Адам и Ева съгрешиха и точно преди да бъдат изгонени от градината, Бог им даде едно славно обещание: „И ГОСПОД Бог каза на змията...ще поставя вражда между теб и жената, и между твоето потомство и нейното потомство; то ще ти нарани главата, а ти ще му нараниш петата“.¹¹²

Това беше изпълнено на кръста когато Христос, Потомъка на жената, смачка главата на дявола. Описвайки същото събитие, Павел написа: „По този начин, Той обезоръжи духовните управници и власти. Той ги засрами публично чрез победата Си над тях на кръста“.¹¹³

Самия Иисус каза, че дяволът беше осъден и изхвърлен: „Времето за осъждане на този свят дойде, когато Сатана, управника на този свят, ще бъде изхвърлен“.¹¹⁴ И „Съдът ще дойде, понеже управникът на този свят вече е осъден“.¹¹⁵

Въпросът, който мнозина задават е: Ако дяволът е поразен, защо нечестието в света е толкова голямо?

Отговорът е двоен:

Първо, дяволът не е бил убит, а е направен безпомощен чрез кръстът. Той повече няма власт или сила, но има поставени агенти и системи, които крият истината за неговото поражение. Религията е най-големия агент на Сатана, съдействащ за лъжата относно поражението на дявола.

Второ, Църквата не си върши работата правилно. На нея са й дадени сила и власт над Сатана в името на Иисус, но тя не ги упражнява поради невежество и неверие. Иисус даде на Църквата власт да разруши злите дела и планове на дявола. Но религията и фалшивите учения са парализирали царската сила и власт на Църквата.

Единствената сила, която Сатана има е силата, която Църквата и ние лично му позволяваме да има. Но познаването на истината за поражението му на кръста ще освободи затворниците. Ние се нуждаем от свежо откровение за това, което Иисус имаше в предвид на кръста, когато каза: „Свърши се“.¹¹⁶

Пи Ди Ле Роукс, моят покоен баща в Господа, ми разказа една история, която никога няма да забравя, която обяснява начина, по който дявола действа. Пи Ди израснал в една ферма с две сестри. Родителите му имали големи проблеми с това да държат момичетата извън главната спалня, когато ходели в града. Ходенето в града било едно голямо пътешествие с кон и каруца, което изисквало цели два дни. Като най-голямото дете, Пи Ди бил оставян да отговаря за момичетата. Част от задължението му било да ги пази да не влизат в стаята на родителите си. Пи Ди ми каза как мразел когато родителите му ходели в града, понеже по това време той не можел да излиза от къщата.

Така че Пи Ди измислил един план, за да могат сестрите му да спазват реда. Той им казал, че майка им му казала, че стаята била обитавана от духове и го помолила да не казва на никого. Тази лъжа държала сестрите му вън от стаята, оставяйки го свободен да ходи, където му харесва без сестрите му да правят бъркотии в главната спалня.

Но един ден сестрите му събрали куража да попитат майка си защо спалнята й била обитавана от духове.

Изненадана, тя попитала: „Кой ви каза това?“

---

¹¹² Битие 3:14а-15 KJV.

¹¹³ Колосяни 2:15 NLT.

¹¹⁴ Йоан 12:31 NLT.

¹¹⁵ Йоан 16:11 NLT.

¹¹⁶ Йоан 19:30.

„Пи Ди“, отговорили те.

Пи Ди бил повикан и смъмрен за тази лъжа, и това бил края на неговия контрол над сестрите му. Истината ги освободила от лъжата, която той измислил. И това е точно как действа дявола. Той контролира и управлява чрез своите лъжи и измами и чрез невежеството на масите. Крайно време е някой да се изправи и да декларира истината за него и да освободи затворниците, както направи Исус.

За жалост, религията е била главният подстрекател на разпространението на лъжата за дявола. Това да се обвинява дявола за всичко, му дава сила. Той няма нищо против да бъде обвиняван, понеже по този начин ние го възкресяваме от една позиция на поражение.

Ние се предполага да пълним умовете и съзнанията на хората с Добрите новини относно Божията победа в Христос, но много пъти ги пълним със страх от дявола и един ум изпълнен със съзнание за греха. Не е чудно, че хората са държани в затвор чрез невежество и страх.

Истината за Бог, за дявола и за човека ще освободи затворниците. Йоан ни казва, че когато Сина ви освободи, ще бъдете наистина свободни. Истината за Бог и за човека е разкрита в Божият Син.

Името на Йоан Кръстител означава, „Бог е благодатен“. Той трябваше правилно да обяви и да представи Месията, Онзи, който е пълен с благодат и истина.

ГЛАВА ОСМА – ЙОАН: „ДАРИТЕЛЯТ НА БЛАГОДАТ“

„Имаше един човек изпратен от Бог, чието име беше Йоан“.¹¹⁷

Името „Йоан“ (Йоанес на гръцки и Йоханан на еврейски) означава „към когото Йехова е благодатен“¹¹⁸ или, казано по друг начин, „дарителят на благодат“.

59А на осмият ден дойдоха да обрежат детето; и го нарекоха Захария, според името на баща му. 60А майка му отговори и каза: Не така; а ще се нарече Йоан. 61А те ѝ казаха: Няма никой от вашия род, който да носи това име. 62И правеха знаци на баща му, как ще го нарече той. 63А той поиска плоча за писане, и написа, казвайки: Името му е Йоан. И всички се зачудиха. 64И устата му веднага се отвори, и езика му се развърза, и той проговори, и хвалеше Бога. 65И страх дойде върху всички, които живееха около тях: и всички тези приказки се разпространиха из цялата хълмиста страна на Юдея. 66И всички, които ги чува ги пазеха в сърцата си, казвайки: Какво ли дете ще бъде това! И ръката на Господа беше с него. 67И баща му Захария се изпълни със Святия Дух, и пророкува... (Лука 1:59-67 KJV).

Едно интересно наблюдение относно този пасаж е, че семейството и свещениците бяха толкова сигурни за името на бебето, че те се впуснаха напред и го нарекоха Захария, на името на баща му. Те вероятно си мислеха, че помагат на бедния, ням Захария. Напълно изненадани от протеста на майка му заради името, те помолиха Захария да напише името му на една плоча, мислейки си, че той ще потвърди това, което те вече бяха направили.

¹¹⁷ Йоан 1:6.

¹¹⁸ Джоузеф Х. Таиер, *Гръцко-английски лексикон на Новия завет на Таиер* (Peabody: Hendrickson Publishers), 309-10, „*Ioannes*.“

Със сигурност Бог беше привлякъл вниманието им с раждането на това момче. В момента, в който Захария написа: „Името му е Йоан“, устата му се отвори, и той беше изпълнен със Святия Дух и започна да пророкува.

Изучаване на пророчеството на Захария разкрива, че то не е за сина му Йоан, а за Христос. Той заяви, че времето за обещания Потомък на Авраам е дошло. Аз лично вярвам, че той пророкува всичко, което Бог беше споделил с него по време на мълчанието му. Немият свещеник сега стана пророк и правилно заяви, че времето за Христос е дошло, времето, за което са говорили всички пророци, време определено преди началото на света.

Захария каза:

*68*Благословен да е Господ Бог на Израел; защото посети и изкупи Своя народ, *69*и издигна рог на спасение за нас в дома на слугата Си Давид; *70*както е говорил чрез устата на святите Си пророци, от началото на света...*72*Да извърши милостта обещана на бащите ни, и да си спомни святивият Си завет; *73*клетвата, с която се закле на баща ни Авраам (Лука 1:68-73 KJV).

Когато в крайна сметка пророкува за сина си, той предсказа само как Йоан ще пригответи пътя за Господа. Всъщност, чрез това пророчество, бащата Захария беше първият глас, който пригответи пътя за неговия син и за Христос. Неговите слушатели не бяха само свещениците и семейството в Храма през този ден, но неговото послание се разнесе по цяла Юдея.

Представете си, след 400 години на мълчание откакто беше говорил последният Старозаветен пророк, Бог изведнъж разчупи тишината чрез един ням човек, докато всички религиозни лидери и свещеници слушаха. Наричайки сина си „Бог дава благодат“ и след това пророкувайки за присъствието на Божия Христос, Захария изпълни страната със страх и учудване.

Целият този инцидент на Захария и неговия син Йоан за период от една година имаше голямо значение, особено във връзката между бащата загубващ гласа си и синът ставащ гласът на един викаш в пустинята и приготвящ пътя за Христос.

Главната функция на Йоан, според Малахия, щеше да бъде да обърне сърцата на бащите и на синовете едни към други. На първо място, Татко Бог ни показа Своето любящо сърце като изпрати Своя Син при и за човека, и правейки това, Той започна процеса човека да обърне сърцето си към Бог, и по този начин да бъде разчупено проклятието от земята.

Когато Адам съгреша, той не само загуби Царството и Божият образ, но се отдели от Баща си; той стана сирак без да има кой да го пази и да го защитава. Този дух на сирак премина към следващото поколение, и към следващото, и към следващото. Човека стана скитник без наследство, винаги съревновавайки се и борейки се за признание. Той влезе в режим на оцеляване, с отношението, че само силният оцелява. Той започна да си складира неща, понеже нямаше баща, който да снабдява за него. Страх го направи да убива, да краде и да унищожавя, за да оцелява като сирак в един жесток свят.

Исус дойде като Синът, за да разруши проклятието на поколението без баща и да свърже наново човека с неговия Баща. За да направи това, Той трябваше да покаже Татко на човека. Както апостол Йоан заяви: „Никой никога не е виждал Бог. Единородният Син, Който е в лоното на Татко, Той Го изяви“.¹¹⁹ Синът е сърцето на Татко. Изпращайки Синът Си на земята, Бог обърна сърцето Си към човешките синове. Сега Той очаква синовете да обърнат сърцата си към своя Баща.

---

¹¹⁹ Йоан 1:18.

Благодат и започването на нов ден

Йоан все още беше Старият завет, но името му посочваше, че започва нов ден. Дори самото име „Йоан“ беше послание от Бог, приготвяйки човека за идващата Божия благодат чрез Неговия Син. В Йоан Кръстител, пророка и свещеника дойдоха заедно обявявайки Христос за Цар. Бог беше готов да влезе в света през Сина Си Исус, Христос, Който беше олицетворение на Божията любов и благодат.

Пророк Самуил помаза Саул за първият цар над Израел с шишенце с миро, а Давид, вторият цар, с рог с миро. Мирото в Библията често е символ на Святия Дух. Рогът с миро съдържа много повече миро отколкото шишенцето с миро. По същия начин, Давид имаше по-голямо помазание от Божия Дух като цар отколкото Саул.

Никой човек не помаза Исус с миро, обаче; Бог, Неговия Баща Го помаза със Самия Свят Дух. Исус, следователно, имаше Духа без мярка. Йоан беше свидетел на това и заяви:

33Аз не Го познавах, но Оня, който ме изпрати да кръщавам с вода ми каза: „Върху когото видиш да слиза Духът, и да остава върху Него, Той е, Който кръщава със Святия Дух“. 34И аз видях и свидетелствах, че това е Божият Син (Йоан 1:33-34).

Йоан 1:17 ни казва, че Законът дойде през Мойсей, а благодатта и истината дойдоха чрез Христос. Ние знаем, че Мойсей стигна до река Йордан, но не му беше позволено да я прекоси. Но Божията благодат в Христос дойде до реката и я прекоси в обещанията на Бог. Законът и благодатта се срещнаха този ден в реката Йордан; единият трябваше да се смали докато другият растеше. В Христос Законът е изпълнен и Божията благодат е приета.

За мен това е цялото послание на благодат и Законът. Това, което Законът не можа да извърши поради грешната природа на човека, благодатта го извърши чрез Божията любов в Христос, Неговия Син. Той беше пълен с благодат и истина: „И от Неговата пълнота ние всички получихме благодат върху благодат“. ¹²⁰

Прехода от Закон към благодат беше нещо масивно, трансформирайки слугите в синове. Ето защо промяната на името беше нещо голямо за Захария, чието име означава: „когото Йехова си спомня“. ¹²¹ Промяната от това да бъдеш „спомнен от Бог“ в „благодат дадена“ от Бог беше радикален преход. Законът беше доказателството, че Бог си спомня Своите хора. Но Божията благодат дадена безплатно на човека ни разкрива самата природа на Бог: Бог е любов.

Законът казва, че трябва да обичате Господа вашият Бог. Благодатта казва, че Бог ви възлюби повече отколкото обича Себе Си. Ето защо, любовта винаги триумфира над Законът.

Ако Законът, който беше основата на Стария завет, беше способен да промени човека, той трябваше да го направи през 2000 години, през които беше в сила. Тогава нямаше да има нужда от друг завет. Павел беше ясен за тази недостатъчност на Законът: „Тогава Законът срещу Божиите обещания ли е? Със сигурност не е! Защото, ако беше даден закон, който да можеше да даде живот, наистина Правдата щеше да бъде чрез Законът“. ¹²²

Законът ни показва кое е правилно, но не може да ни даде сила да му се подчиняваме. Например, Законът ни казва да обичаме Бог и ближния си, но не може да ни даде в нашето грешно състояние силата да го направим. Един ден фарисеите довякоха пред Исус една жена уловена в действието на прелюбодеяство. Законът ясно

¹²⁰ Йоан 1:16.

¹²¹ Таиер, „Zacharias“.

¹²² Галатяни 3:21.

заявяваше какво трябваше да ѝ се случи, но те искаха да чуят Въплътената благодат: „Какво казваш Ти?“ Проблемът беше, че никой от присъстващите (освен Исус) не беше квалифициран да изпълни Законът, понеже те всички бяха престъпници на Закона. Исус знаеше това, което беше причината да каже: „Който между вас е без грях, нека пръв да хвърли камък върху нея“.¹²³ Всички обвинители на жената знаеха, че са виновни и, осъдени в своите сърца, си отидоха. И когато останаха само грешника и Божията благодат стоящи в Храма, Той я попита:

¹⁰„Жено, къде са обвинителите ти? Никой ли не те осъди?“¹¹Тя каза: „Никой, Господи“. И Исус ѝ каза: „Нито пък аз те осъждам; върви си и повече не съгрешавай“ (Йоан 8:10-11).

Това, което Исус демонстрира този ден беше, че благодатта дойде не за да осъди, а за да упълномощи и да освободи човека от греха.

Мойсей и Законът

Мойсей и Законът са синоними. Бог призова Мойсей и му даде Законът в пустинята. Законът, всъщност, изобразява за нас живота в пустинята. Ето защо Мойсей не можа да излезе от пустинята; Законът не може да съществува извън пустинята и да води синовете към тяхното истинско наследство. Бог взе Мойсей на върха Фасга на планината Нево, точно преди Израел да прекоси в обещаната земя, и му позволи да я види от разстояние. Само Бог слезе от планината, за да обяви: „Слугата Ми Мойсей е мъртъв. Затова, дойде времето ти да поведеш този народ, израилтяните, през реката Йордан в земята, която аз им давам“.¹²⁴

Библията казва, че Бог погребва Мойсей някъде на планината, където никога да не може да бъде открит. Бог не искаше Неговите синове да се върнат и да намерят Законът. След като веднъж сте новородени като син на Бог, няма път назад към Законът.

Павел и Законът

Павел, апостолът и бивш законовед ни дава откровението за Божията благодат и обяснява колко е глупаво да се опитваме да смесваме Законът и благодатта. Той ни казва много ясно, че човек не се оправдава от делата на Закона: „Знаейки, че човек не се оправдава чрез делата на Закона, но чрез вяра в Исус Христос, и ние повярвахме в Христос Исус, за да можем да се оправдаем чрез вяра в Христос, а не чрез делата на Закона; защото чрез делата на Закона няма да се оправдае никоя плът“.¹²⁵ Той също така ни предупреждава да не прибавяме Закона към благодатта: „Не изключвам Божията благодат; защото, ако правдата идва чрез Закона, тогава Христос е умрял напразно“.¹²⁶ Накрая, Законът не може да даде живот; животът идва чрез благодат чрез Божият Дух: „Ако живеем в Духът, нека и да ходим в Духа“.¹²⁷

Това е редът на новото творение. Първо, трябва да познаваме новата си природа, кои сме в Христос чрез Неговата благодат и, второ, да ходим в това; а не обратно. Ние не ходим праведно, за да станем праведни. Ние сме праведни; затова ходим праведно. Когато поставим вярата си в Христос, Той ни прави праведни. Законът не е за вярващите.

---

¹²³ Йоан 8:7б.

¹²⁴ Исус Навин 1:2 NLT.

¹²⁵ Галатяни 2:16.

¹²⁶ Галатяни 2:21.

¹²⁷ Галатяни 5:25.

Законът казва: Ходете праведно, за да бъдете праведни.

Благодатта казва: Ние сме праведни, понеже Христос е праведен. Затова, практикуваме и ходим в това: „Защото по благодат сте спасени чрез вяра, а не от себе си; това е Божият дар“.¹²⁸

Йоан Кръстител и изтичането на Законът

Исус направи едно мощно изявление, че 2000 годишният срок на годност на Закона изтича с Йоан Кръстител: „Законът и пророците бяха до Йоан. От тогава Божието Царство се проповядва, и всеки се насилва в него“.¹²⁹

Това, което Исус казва е, че има надпис за време на Закона: „Да не се използва след Йоан“.

Павел написа на галатяните:

24Следователно Законът беше нашият възпитател, който да ни доведе при Христос, за да можем да се оправдаем чрез вяра. 25Но след като дойде вярата, ние повече несме под възпитателя. 26Защото всички сте Божи синове чрез вяра в Христос Исус (Галатяни 3:24-26).

Павел загатва тука, че Законът не трябва да се използва за Божиите синове. Аз мисля, че от всички апостоли Павел беше този, който най-много разбираше откровението за спасението по благодат чрез вяра. Но той трябваше да отиде в пустинята и на планината Синай, където Израел получи Законът, за да получи това откровение. Когато Павел се върна от пустинята, той се върна с най-радикалното откровение за благодатта. Той беше неударим, разтърсвайки дори главните апостоли, които все още искаха да прибавят благодатта към Закона. Спомнете си как Павел открито смъмри Петър в Антиохия след като дойдоха юдеите от Ерусалим: „А когато Петър дойде в Антиохия, аз му се възпротивих в лицето, понеже се беше провинил“.¹³⁰ Петър все още спазваше определени части от Законът и традициите когато му беше угодно и когато беше притиснат от братята в Ерусалим.

За мен почти е невероятно, че Петър, изпълнен със Светият Дух, се бори с идеята за Божията благодат дадена безплатно на всички, които вярват, юдеи и езичници, без предразсъдък. Бог трябваше да му покаже три пъти във видение, че ако Бог очисти някого, никой човек не може да го нарича нечист.

Обаче ние все още имаме същият проблем днес, след 2000 години. Проповедниците все още проповядват, че ако сте новородени, вие сте светия и грешник едновременно. Те смело заявяват, че Божиите синове имат две природи, едната спасена и носеща Божията природа, а другата, старата грешна природа. Не е чудно, че хората в тези кръгове се борят с греха; те оскверняват и осуetyават Божията благодат.

Павел разбра това чрез божествено откровение, което го вдъхнови да напише: „Вие сте се отделили от Христос, вие които се опитвате да се оправдаете чрез Законът; вие сте отпаднали от благодатта“.¹³¹

Законът се стреми да възкреси старият човек, защото само когато той е жив законът има власт над нас: „Жилото на смъртта е греха, силата на греха е Законът“.¹³² Около Божиите синове Законът е излязъл от употреба, понеже те са управлявани от

¹²⁸ Ефесяни 2:8.

¹²⁹ Лука 16:16.

¹³⁰ Галатяни 2:11.

¹³¹ Галатяни 5:4.

¹³² 1 Коринтяни 15:56.

Божията любов, която им дава сили отвътре. Не можете да смесвате Законът и благодатта. Опитата да спазвате Законът, за да получите благодат осквернява самата същност на Божията благодат.

Онзи ден по нашите местни телевизионни новини съобщиха, че една голяма верига супермаркети продала един продукт след срока му за годност. Беше започнало разследване, обещавайки големи глоби, ако магазинът бъде намерен за виновен. По подобен начин, проповедници, които продават Законът след изтичането му трябва да бъдат глобени, понеже те тровят хората. Законът беше валиден и полезен до Христос, но сега когато ни е дадена благодатта в Христос, Законът повече не е приложим. Незаконно е да се използва Законът, където е приета благодатта.

Ако се съмнявате в това, просто изучавайте историята на Закона по време на 2000 години на неговото действие. Той никога не е произвеждал благочестиви хора. Павел каза, че никой никога не е направен праведен чрез Законът.¹³³ Нямаше нищо нередно със съдържанието на Закона, но той няма и никога не е имал силата да променя грешната природа на човека; точно обратното, той подсилва грешната природа като постоянно напомня на човека за греха. Павел се бори през цялото си служение с хора, които не разбират благодатта и не знаят, че са освободени от грешната природа.

Старозаветният Закон беше като манната, която Бог даде на Израел в пустинята. Манната беше добра само за пустинята, и веднага щом прекосиха Йордан към обещаната земя, манната престана. Тя също така изчезваше всяка вечер. Онези, които искаха да ядат вчерашна манна откриваха, че тя беше безполезна и опасна да се яде на следващия ден. Моят добър приятел, Др. Кели Варнър, веднъж каза: „Вчерашната манна има червеи днес“.

Павел също написа мощното откровение във 2 Коринтяни 5:17: „Затова, ако някой е в Христос, той е ново създание; старото премина; ето, всичко стана ново“. Апостолът бързо идентифицира смесването на благодатта и Законът като виновникът защо хората не ходят в праведност и святост в Църквата. Той обяснява в Римляни 6^{та} глава, че причината, поради която хората се борят с греха е липсата на откровение за това, което се е случило на кръста на Христос и тяхното отъждествяване с Него чрез кръщението.

Благодатта е вечна. Нашата неспособност да разберем и да схванем благодатта е понеже винаги извличаме сравнението си между Законът и благодатта. Изучаваме благодатта като я противопоставяме на Законът. Също така си мислим, че благодатта дойде след Законът. Но в същност, благодатта е вечна и е съществувала преди да има земя или Закон. Благодатта е същността на личността наречена Христос: „...който ни спаси и ни призова със свято призвание, не според нашите дела, а според Неговото намерение и благодатта, която ни беше дадена в Христос Исус преди да започне времето“.¹³⁴

В този нов сезон ще трябва да изучаваме Христос и Неговите неизследими богатства, за да разберем благодатта, защото Той е пълен с благодат.

И от Неговата пълнота ние получихме благодат върху благодат.

ГЛАВА ДЕВЕТА – ЙОАН И ПУСТИНЯТА

Раждането на Йоан Кръстител сигнализира края на Стария завет и Закона и обяви, че е дошъл края на вековете. То също въведе началото на века на Царството: века на Христос и Новият завет.

¹³³ Вижте Римляни 3:20; Галатяни 2:16; 3:11.

¹³⁴ 2 Тимотей 1:9.

Исус каза, че никога не се е раждал от жена по-велик пророк от Йоан:

²⁷Това е този, за когото е писано: „Ето, Аз изпращам Моя посланик пред лицето ти, който ще приготви пътя ти пред тебе“.

²⁸Защото ви казвам: „Сред родените от жени няма по-велик пророк от Йоан Кръстител: но този, който е най-малък в Божието царство е по-велик от него“ (Лука 7:27-28).

Йоан Кръстител, най-великият пророк и слуга на Бог раждан някога от жена, щеше да застане лице в лице пред най-великият (и единороден) Божий Син роден от жена. Слугата, сянката, дойде пръв (Стария завет) и представи и направи път за Сина, Светлината (Новия завет).

Какъв преход, и каква реформация! Свидетелят на Светлината представи Светлината, Христос, Божият Син, докато двамата стояха лице в лице при реката Йордан! „Той не беше тази Светлина, но беше изпратен да свидетелства за тази Светлина“.¹³⁵

Йоан, гласът викащ в пустинята, и Христос, Божието Слово, се срещнаха лице в лице. Закона и благодатта, сянката и Светлината, се срещнаха лице в лице при реката, и Законът и сянката отстъпиха пред благодатта и Светлината на Бог. Йоан заяви: „Това е Този, който идвайки след мен, е назначен преди мен, чиито връзки на сандалите не съм достоен да развържа“.¹³⁶

Небето и земята се срещнаха този ден във водата и Йоан заяви:

³⁰Той трябва да расте, а аз трябва да се смалва. ³¹Този, който идва отгоре е над всички; този, който е от земята е земен и говори от земята. Този, който идва от небето е над всички (Йоан 3:30-31).

„Законът и пророците бяха до Йоан“.¹³⁷ Този, който приготвяше пътя и Този, Който е Пътят стояха заедно при реката Йордан. Йоан символизираше края на Закона, на пророците и на пустинята, докато Исус изпълни Стария завет и обяви началото на обещанието на Авраам и на новото създание.

Народът на Израел прекоси тази река от пустинята към Обещаната земя. Бог заповяда на Исус Навин да поставят 12 камъка в реката за спомен. Тези камъни представляваха 12^{те} племена на Израел. Сега, в същата тази река, стоеше Канарата на вековете, истинският Божий Израел, смирявайки Себе Си пред Йоан, за да „изпълни цялата правда“.¹³⁸

Йоан и смирението

Името „Йордан“ означава „да се спусна“.¹³⁹ Аз вярвам, че това е тайната, за това, което Бог предстои да върши на земята. Смирението винаги е било подписа на това, което Бог е вършил през историята.

Главната характеристика на брат Уилям Дж. Сиймор, главният човек, когото Бог използвал в съживлението на Азуза Стрийт през 1906-8 година, освен факта, че бил цветнокож, била смирението.¹⁴⁰

Андрю Мъри от Южна Африка бил пастора на Датска реформирана църква в Уорцестър в Уестърн Кейп. През 50^{те} години на 19^{ти} век имало голямо изливане на

¹³⁵ Йоан 1:8.

¹³⁶ Йоан 1:27.

¹³⁷ Лука 16:16а.

¹³⁸ Матей 3:15.

¹³⁹ Таиер, 305, „Iordanes“.

¹⁴⁰ Интервю на живо по TBN с Др. Винсън Синан, автор и църковен историк.

Святия Дух с доказателството на говорене на други езици в неговата реформирана църква. В църквата му имало цветнокожи, и това били маргинализирани хора като тези, които приели с кротост това мощно движение на Бог. След това то започнало да се разпространява по фермите и по цялата ни нация.¹⁴¹

Шестдесет години по-късно, когато Джон Г. Лейк пристигнал в Южна Африка от Мисията на Азуза Стрийт с „петдесетното“ преживяване, съпровождано от мощни знамения и чудеса, отново бедните и смирените в Южна Африка били тези, които приели това мощно движение на Бог.

През 20^{те} години на 20^{ти} век Смит Уигулзуърд казал на Дейвид дю Плеси, „Г-н Петдесетница“, който бил главният секретар на Мисията Апостолска Вяра, че ако остане смирен и покорен, Бог ще го използва за едно от най-великите движения на Святия Дух. И той направил точно това.¹⁴²

Пророк Исаия е написал това изцяло важно слово, което подчертава тази истина: „Моите ръце са направили небето и земята; те и всичко, което е в тях са Мои. Аз, ГОСПОД, говорих! Аз ще благословя тези, които имат смирени и разкайни сърца, които треперят от Словото Ми“.¹⁴³

В тази настояща реформация, която отново разтърсва земята, не е изненада за мен когато виждам кого използва Бог и кои са тези, които откликват и приемат тази радикална трансформация. Тази апостолска реформация, както някои я наричат, е съживление на смирение и съкрушаване. Както Тамо Найду правилно я дефинира: „Апостолската реформация ни учи как успешно да умрем за себе си“.¹⁴⁴

За мен, тази настояща апостолска реформация не е свързана с титлата апостол. Тя е свързана с треперене от Неговото Слово. Покорството, в края на краищата, е белега на истинското смирение.

Истинското смирение е свързано със страха от Господа и с покорство на Божието Слово. То носи Църквата обратно към централността на Христос и на Писанията. Тази реформация се стреми да реформира човека обратно в образа и подобие на Бог, което е Христос: „Той е образа на невидимия Бог, първородният над цялото творение“.¹⁴⁵ И: „Който бивайки сиянието на Неговата слава и точния образ на Неговата личност, и държейки всичко чрез словото на своята сила, когато чрез Себе Си очисти греховете ни, седна отдясно на Величието на високо“.¹⁴⁶

Онези, които виждат тази апостолска реформация като възможност да се сдобият с по-висок ранг и титла, и чрез това се стремят към почит и превъзходство сред братята, действат в един противоположен дух от този на Христос. Такъв дух е противоположен на това, за което се отнася тази настояща реформация. Смирението е ключът. Честта и помазанието не идват от титла, а от смирение, чрез благодат. Сам Исус каза, че ние трябва да се учим от Него: „Вземете Моето иго върху себе си и се научете от Мен, защото Аз съм благ и смирен по сърце, и ще намерите почивка за душите си“.¹⁴⁷

Чуйте отговора на Йоан на тези, които бяха изпратени, за да разберат кой е той:

²¹А те го попитаха: „Какво тогава? Илия ли си?“ И той каза: „Не съм“. „Не си ли пророкът?“ И той отговори: „Не“. ²²Тогавата му казаха: „Кой си? за да дадем отговор на тия, които ни пратиха. Какво казваш за себе си?“ ²³Той каза: „Аз съм гласът на един викащ в

¹⁴¹ Вижте книгата на Андрю Мъри, Смирение, книга в публичната област и която е на разположение от много източници.

¹⁴² Интервю на живо по TBN с дю Плеси, 1985 г.

¹⁴³ Исаия 66:2 NLT.

¹⁴⁴ Тамо Найду, Апостолско училище за служение, Питърмарисбург, Южна Африка, 2006 г.

¹⁴⁵ Колосияни 1:15.

¹⁴⁶ Евреи 1:3.

¹⁴⁷ Матей 11:29.

пустинята: 'Направете прав път на ГОСПОДА', както каза пророк Исаия" (Йоан 1:21-23).

Йоан можеше да отговори с да и на двата въпроса, понеже Исус каза, че той беше Илия и най-великият пророк раждан от жена. Но силата на Йоан беше в посланието му. Посвещението му към задачата му беше неговата тайна. Ето защо, той не се интересуваше от капризни мантии и одежди. Облеклото му беше от камилска козина, така че да може да издържи суровата обстановка на пустинята. Храната му беше проста, понеже той не живееше, за да яде, а ядеше, за да живее и да изпълни поръчката си. Посланието му беше смело и безкомпромисно, сериозно предизвикателство за традиционните религиозни лидери и за много други, които идваха при него, за да бъдат кръстени. Той наистина дойде в духа на Илия, за да покаже на отстъпилата нация кой беше Бог.

Посланието на Йоан беше: „Покайте се, защото небесното царство наближи“.¹⁴⁸ Той описваше какво означава това на грешниците, на бирниците и на фарисеите, които идваха да бъдат кръстени. Някои той смъмри, които си мислеха, че искат да бъдат най-модерното нещо без промяна на сърцето:

„Тогавата той каза на множествата, които излизаха, за да бъдат кръстени от него: „Люпило на ехидни! Кой ви предупреди да бягате от идващият гняв? ⁸Затова принасяйте подове достойни за покаяние, и не започвайте да си казвате: 'Имаме Авраам за наш баща'. Защото ви казвам, че Бог може да издигне деца на Авраам от тези камъни“ (Лука 3:7-8).

Йоан говори за идващия съд за дома на Израел и за народите, описвайки го като „брадвата при корена на дървото“ (Израел) и „всички дървета“ (другите народи). Това е, за което говори Малахия, когато пророкува за Денят на Господа:

¹„Защото ето, идва денят, горящ като пещ, и всички горделивци, да, всички, които постъпват нечестиво ще бъдат стърнище. И денят, който идва ще ги изгори“, казва Господ на войнствата, „така че да не остане нито корен нито пръчка. ²А на вас, които се страхувате от името Ми ще изгрее Слънцето на Правдата с изцеление в крилете Си; и ще излезете и ще се угоите като телета хранени в ясли“ (Малахия 4:1-2).

Отношението на Йоан беше отношение на смирение и покорство към Този, който го е изпратил. Той прекара цялото си служение в пустинята посветен като назорей. В това скромно състояние той срещна Христос, и отклика му беше: „Аз трябва да се смалявам, а Той трябва да расте“.¹⁴⁹ Спомнете си, че Исус и Йоан бяха кръвни роднини; майките им бяха братовчедки. Йоан беше с шест месеца по-голям от Исус, и той лесно можеше да избере да бъде познат с Исус, наричайки Го „Приятел“, „Брато“ или „Брачед“. Смирението на Йоан, обаче, позволи на Святия Дух да му отвори очите за духовната реалност на Исус. Преди деня, в който се срещнаха лице в лице при реката Йордан, не мисля, че е имало твърде голяма разлика между Исус и Йоан, поне външно. Писанията заявяват, че и двамата бяха изпълнени със Святия Дух от раждането им.

Винаги го намирам за очарователно когато истински смирени хора искат да се смиряват още в присъствието на Господа, докато гордите, които си мислят, че са смирени не виждат нуждата от смирение и послушание. Те гледат на тези качества

¹⁴⁸ Матей 3:2.

¹⁴⁹ Йоан 3:30.

като на слабости, чувствайки, че отдавайки послушание и почит на другите ще ги направи да изгубят лице и позиция.

Връщане на Божията слава

Бог разтърсва традиционното християнство до сърцевината. Той предизвиква небиблейски практики, учения, демонични доктрини и човешки традиции. Днес, както и винаги в миналото, тези, които Бог използва отново са цветнокожите, и тези, които са скромни и смирени по сърце. Те са тези, които откликват първи на това Слово от Бог. Аз вярвам, че това няма нищо общо с цвета, националността или пола, а със състоянието на сърцето.

„Блажени са кротките, защото те ще наследят земята“.¹⁵⁰ Често съм чувал проповедниците да казват, че трябва да позволим на Бог да ни смири, и това винаги ме е тревожело. Когато чета Библията, откривам, че Бог смирява бунтовниците и грешниците, а благославя онези, които смиряват себе си. Библията казва, че Исус смири Себе Си:

„И като се намери в човешки изглед, смири Себе Си и стана послушан до точката на смърт, даже смърт на кръст. Затова Бог Го възвиси високо и Му даде името, което е над всяко име (Филипяни 2:8-9).

Дори злият цар Ахав беше пощаден от осъждане от Бог когато се смири: „Виж как се смири Ахав пред Мене. Понеже той се смири пред Мен, няма да донеса бедствието в неговите дни. В дните на сина му ще донеса бедствието върху дома му“.¹⁵¹

Смирението е ключа за това дали ще се издигнем или ще паднем: „Защото, който издига себе си ще бъде смирен, а който се смирява ще бъде издигнат“.¹⁵²

Векове на мълчание бяха разчупени и беше дадена благодат понеже Илия дойде точно както пророкува Малахия. Известието на ангел Гавраил към Захария, че ще има син разчупи 400^{те} години на мълчание. Последният записан пророк в Стария Завет беше Малахия, който беше пророкувал идването на Илия 400 години по-рано. Според Малахия, главната цел на Илия щеше да бъде да възстанови сърцата на бащите към синовете и сърцата на синовете към бащите им, с резултат, че проклятието върху земята щеше да бъде разчупено. Иронично, Захария беше поставен в допълнителни девет месеца на мълчание от времето когато ангелът обяви раждането на Йоан докато момчето се роди и дойде време да му бъде дадено име.

Важно е да си припомним, че Йоан беше обещаният Илия от Исая 40. Той трябваше да приготви пътя за Господа. Учениците веднъж попитаха Исус защо Писанията казват, че Илия трябва да дойде първо преди Месията. Исус отговори, че Илия вече е дошъл, но лидерите го убиха. От това учениците разбраха, че Йоан Кръстител беше обещаният Илия.¹⁵³

Тази промяна доведе до края на вековете и изпълването на времената. Това беше най-важната промяна на сезоните и на вековете от Адам. Служението на Йоан беше изключително важно, понеже, за разлика от първият Илия, чието главно служение беше знамения и чудеса, служението на Йоан беше ограничено до проповядване, а не до вършене на чудеса.

Исус, Божият Син, щеше да върши знамения и чудеса, и Йоан трябваше да бъде внимателен хората да не го объркат с Христос. Някои вече го бяха питали дали е

---

¹⁵⁰ Матей 5:5.

¹⁵¹ 3 Царе 21:29.

¹⁵² Лука 14:11.

¹⁵³ Матей 17:10-13.

Христос. По-късно, след смъртта на Йоан, някои щяха да кажат когато видяха Исус, че Той беше възкресеният Йоан Кръстител.

Йоан Кръстител беше обещаният Илия, който трябваше да дойде първо, за да пригответи пътя за Месията, точно както е пророкувано от Исаия и Малахия. Той дойде в помазанието на Илия, проповядвайки покаяние и известявайки Божието Царство, но без чудесата. Служението на Йоан беше съсредоточено върху Христос. Той посочи Божият Син, затова Бог го ограничи откъм чудесата. Единствената грижа на Йоан беше да известява идването на Божието Агне и на Царството Му. Ако Йоан беше вършил знамения и чудеса, това само щеше да раздели фокуса на хората, отдалечавайки очите и вниманието им от Исус.

Аз намирам за интересно това, че Исус обяви Йоан за най-великият пророк, който се е раждал някога, особено в светлината на факта, че Йоан не извърши никакви чудеса. За един, който е дошъл в духа на Илия, ограничението на Йоан от чудотворното разкрива колко покорен беше той на своя мандат. Със сигурност той имаше капацитета за чудесата точно както Илия, но той се придържаеше към своята задача като гласа викаш в пустинята, призоваващ хората да направят прав пътя за Христос. Служението на Йоан ни посочва ясно, че Бог не измерва старозаветните пророци във връзка с техните чудеса.

Йоан идентифицира Исус като Месията дори преди Бог да говори от небето. В същност, Бог потвърди това от небето след като Йоан обяви Исус за Месията. Той не действаше като новозаветен син на Бог, а като верен старозаветен слуга на Бог. Йоан беше само предшественик изявяващ:

1. Възлюбеният от небето, пълен с благодат и истина.
2. Присъствието на Агнето и на Сина на Бог.
3. Идването на Божието Царство и довеждането на много синове на Бог.

Апостол Йоан написа за Исус: „А на онези които Го приеха им даде правото да станат Божии деца, на тези, които вярват в Неговото име“.¹⁵⁴ Намерението на Исус като Божия Син беше да донесе много синове в славата чрез кръвта Си.¹⁵⁵ Той е първородният сред мнозина и първият плод на новото създание; Той е семето от Матей. 13:3-8, произвеждащ жътва от синове по-късно в същата притча. Царят на Царството дойде, за да роди царско семейство, свещеничество от царе. Установявайки едно многосъставно Тяло, един корпоративен Божий Син на земята, Исус щеше да бъде първият, Главата на новото създание от небесни хора.

За разлика от Йоан, който „не беше тази Светлина, но беше изпратен да свидетелства за Светлината“,¹⁵⁶ това семейство, това корпоративно Тяло на Христос, е „светлината на света“.¹⁵⁷ Те са пълнотата на Този, Който изпълва всичко, защото Божиите синове са „синове на светлината“: „...вярвайте в светлината, за да станете синове на светлината“.¹⁵⁸

Когато дойде часът на славата за Човешкия Син,¹⁵⁹ Потомъка (семето) на Авраам, Христос, падна на земята и беше погребан, но беше възкресен на третият ден. Неговото възкресение беше първите плодове от жътвата на синове. Точно както Петдесетница беше празника на първите плодове, Потомъка (семето) на Авраам беше сам в смъртта си, но беше умножен във възкресението Си. Часа на Неговото прославяне беше също и часа на Неговото умножаване като Божия Син, тъй като Той отвори път за

¹⁵⁴ Йоан 1:12.

¹⁵⁵ Евреи 2:10.

¹⁵⁶ Йоан 1:8.

¹⁵⁷ Матей 5:14.

¹⁵⁸ Йоан 12:366.

¹⁵⁹ Йоан 12:23.

множество „Божии синове“. Това изискваше процеса на смърт, погребение и възкресение.

Аз вярвам, че отново има един глас на земята и свидетел, който вика, но този път това е Тяло, корпоративен глас и свидетел, група от първи плодове, обръщащи сърцата на бащите към техните синове и сърцата на синовете към техните бащи, разчупвайки проклятието на земята и обявявайки и демонстрирайки смело чрез Словото и проявленията на Святия Дух, че Царството е дошло. Това Царство принадлежи на Сина в небето и на синовете на земята. Защото Той е Царят на царете.

Този път корпоративният Или идва като групата от първи плодове – „Групата на Агнето“ от 144,000 – които носят печата на името на своя Баща на челата си. Тази цифра 144,000 не е буквално число, а е символ на група от осветени победители. Числото 12 в Библията винаги сочи към управление и господство. Умножено по си и след това по хиляда сочи към съвършено управление в една много голяма група от хора. Но това не е лимита на тази група; това са само първите плодове, или остатък от числото, което не може да бъде изброено. Те са като 300^{та} мъже на Гедеон, които останаха от 32,000, но те поразиха мадиамците. Когато веднъж беше осигурена победата чрез тях, останалата част от нацията участва в плячката.

Този корпоративен глас трябва да обяви присъствието на корпоративния син на земята, за който цялото творение копнее.¹⁶⁰ Този корпоративен зрял син, самият той ще ходи във възкресенската сила на Исус, Първородният, като вторият свидетел с Исус Верният Свидетел, разкривайки славата на своя Татко Бог чрез Словото, съпровождано от знамения и чудеса, и подкрепяйки всичко със свят и свръхестествен живот като Исус.

В смирение тази група следва Агнето където и да отива, в същия дух като Исус, когато Той каза: „Синът не прави нищо от Себе Си, а това, което вижда Татко да прави; защото каквото прави Той, Синът го прави същото“.¹⁶¹ Те действат от небесни места, от позицията Сион. Бивайки светлината на света, те връщат творението обратно към първия ден от сътворяването, когато всичко е действало от светлината на Божието Слово и Духа и Живота, дори преди слънцето да беше създадено на четвъртия ден. Те ходят и действат чрез възкресенската сила на Христос и освобождават творението от силата на греха и на смъртта.

Точно както Йоан Кръстител, който беше гласът приготвящ пътя за Исус, първородният син и първият от групата на първородните, аз вярвам, че сега има един корпоративен Илия появяващ се на земята, обявявайки, че най-великата изява на Бог скоро ще завладее земята със славата Му. Тяхната работа е да възстановят Бащата към синовете и синовете към Бащата. Това вече се случва поне през последните 15 години. Но, както Йоан, който живя в уединение и не извърши никакви чудеса, но заяви присъствието на зрелият Божий Син, корпоративният Илия е действал в задната част на пустинята до сега.

Вярвам, че това е причината защо това онемяване дойде върху мен. Беше пророкувано, че моето говорене по някакъв начин ще бъде свързано с новия сезон на свръхестественото и изявяването на зрелите Божии синове.

ГЛАВА ДЕСЕТА – ЦЕЛТА НА ПУСТИНЯТА

---

¹⁶⁰ Римляни 8:19-22.

¹⁶¹ Йоан 5:19.

Пустинята играеше важна роля в живота на Йоан Кръстител, точно както и в живота на народа на Израел в Стария завет:

*2*Докато Анна и Каиафа бяха първосвещеници, Божието слово дойде към Йоан, сина на Захария, в пустинята. *3*И той обикаляше цялата област около Йордан, проповядвайки кръщение на покаяние за прощаване на греховете, *4*както е писано в книгата с думите на пророк Исаия, казвайки: „Гласът на един викац в пустинята: „Пригответе пътят на ГОСПОДА; направете прави пътеките Му“ (Лука 3:2-4).

В Библията, пустинята често е описана като изолирано и безплодно място със сурова и възискателна среда. Но тя също така е била и място за подготовка, изпитание, дисциплина и обучение. Много символично, пустинята описва състоянието на народа.

Преди Израел да прекосят реката Йордан, Бог им обясни целта на пустинята в тяхното пътуване: „Всяка заповед, която ви заповядвам днес трябва да внимавате да я спазвате, за да живеете и да се умножавате, и да отидете и да завладеете земята, за която ГОСПОД се е клел на бащите ви“.¹⁶²

В пустинята Бог ги научи как да живеят, как да се умножават и как да притежават обещанието. Там беше, където ги научи да живеят чрез пълна зависимост от Словото Му: „И ви смири, като ви остави да огладнеете, и ви храни с манна, която не познавахте нито вие нито бащите ви, за да ви накара да разберете, че човек не живее само чрез хляб; но човек живее чрез всяко слово, което излиза от устата на ГОСПОДА“.¹⁶³ В пустинята беше, където Израел откриха, че тяхното изцеление и благополучие идват от Бог, и че Той може да се грижи много по-добре за тях в една враждебна среда отколкото можеше фараона в Египет. Бог отне този манталитет на роб и на сирак от Своите хора и го оформи в манталитет на син, нация и армия.

Това пътуване в пустинята е картина на изкупителното пътуване на всеки вярващ, от роби на греха към синове на Бог. Преди израилтяните да напуснат Египет, те бяха просто една голяма тълпа без инструкция, посока или божествен ред; но в пустинята те станаха нация. Бог ги обучи под Мойсей и им даде инструкция за всеки аспект от живота. Той ги учи на правилен и благочестив морал, на социално и религиозно поведение. Той им даде благочестиви финансови структури, които щяха да управляват цялата им финансова система в Ханаан. Той ги научи на начина да просперира и да растат финансово, но никога да не бъдат управлявани от това. Той дори им даде финансовата подредба докато живеяха в пустинята, където те не се нуждаеха от нея, понеже нищо не обработваха там. Но Той ги научи как да преуспяват дори в пустинята, без финанси, които да инвестират.

Когато израилтяните излязоха от Египет, те имаха много злато, сребро, мед и други ценности, защото Господ им заповяда да не напускат Египет с празни ръце. Но в пустинята Той ги научи да дават дарения, десетъци и първи плодове. Те не можеха да купуват или да продават нещо в пустинята. Всичко, което правеха беше да представят приноси на Бог като ги дават на свещениците и на левитите.

Бог подреди Израел като нация в структури от племена, семейства и домочадия. Тази нация беше едно голямо назначено и подредено от Бог семейство. Те бяха поставени под Мойсей, лидери на племена, знамена на племена, старейшини и бащи на домочадия. Дори преди да можеха да напуснат Египет, всеки трябваше да открие бащиният си дом, понеже защитата щеше да бъде в дома на баща, който уби агнето и постави кръвта му на прага на семейното жилище.

В пустинята, Бог подреди народа в 12 племена според раждането им и ги постави стратегически около скинията. Всичко, което Бог правеше с израилтяните в

¹⁶² Второзаконие 8:1.

¹⁶³ Второзаконие 8:3.

пустинята беше да ги приготви за влизане в обещаната земя. Той нямаше да им позволи да прекосят река Йордан, за да наследят обещанието си преди да се научат да Му се доверяват и да Му се покоряват. Те ядяха хляб от небето и пиеха вода от канарата (която беше Христос, според Павел).¹⁶⁴ Облака на славата беше тяхната сянка през деня, а огнения стълб тяхната светлина и топлина през нощта. Израел се научи да следва облака на славата за тяхната насока.

Бог каза на Мойсей на планината в пустинята:

4„Вие видяхте какво направих на египтяните, и как ви носих на орлови криле и ви доведох при Себе Си. 5Затова сега, ако наистина ще се покорявате на гласа Ми и ще пазите завета Ми, тогава ще Ми бъдете специално съкровище повече от всичките народи; защото цялата земя е Моя“ (Изход 19:4-5).

В продължение на 400 години в Египет (преобраз на светската система), юдеите оцеляха и се умножиха, но те не го подчиниха и не го управляваха. Понеже те бяха роби, всичко, което можеха да умножат беше повече роби. След като Яков доведе семейството си от Ханаан в Египет, нямаме запис Бог отново да говори на юдеите в Египет. Дванадесетте синове на Яков умряха и всички бяха погребани там с изключение на Яков, който беше погребан в първоначалният си дом в Ханаан, и Йосиф, който ги накара да се закълнат, че ще занесат костите му обратно в обещаната земя със себе си, когато Господ Си спомни за Своя народ. Забележете колко е подобен този 400 годишен период на мълчание с този, който съществуваше между смъртта на Малахия и раждането на Йоан Кръстител.

Изведнъж, Бог наруши 400^{те} години на мълчание с обявяването на раждането на Мойсей, изкупителят. До това време в историята, Бог беше работил с отделни личности като Авраам, Исаак, Яков, Йосиф и други и постави завета Си с тях. Той им обеща Потомък, който ще завладее земята и ще стане голям народ и след това много народи. Царе ще произлязат от тях, и Той ще ги благослови прекомерно.

Седемдесет човека, всеки от тях естествен потомък на Авраам, първоначално отидоха в Египет. Там те станаха роби и се умножиха в множество роби. Но те не бяха родени, за да бъдат роби; те бяха народ със съдба, с обещание и с мандат. Бог искаше тази нация да роди единствения Потомък, Христос, Неговия истински първороден Син, Неговия истински Израел, управляващ и царуващ.

Самият този Потомък щеше да бъде Агнето и жертвата, както Авраам беше казал на Исаак по пътя за планината Мория, за да го принесе в жертва:

7А Исаак говори на баща си Авраам и каза: „Татко мой!“ И той каза: „Ето ме, сине мой“. Тогава той каза: „Ето, огъня и дървата, но къде е агнето за всеизгарянето?“ 8А Авраам каза: „Сине мой, Бог ще Си промисли агнето за всеизгаряне“. Така че двамата отидоха заедно (Битие 22:7-8).

Авраам говори пророчески. В еврейската конструкция на този текст, Авраам всъщност казва: „Бог ще снабди Себе Си като Агнето“. Това разбира се е това, което Йоан Кръстител заяви, стоейки при река Йордан: „На следващият ден Йоан видя Исус да идва към него и каза: ‘Ето! Агнето на Бога, което отнема греха на света!’“¹⁶⁵

Мойсей, избавителя на своя народ, стоеше в Египет в началото на пустинята, с агне, прокламирайки избавление за нацията чрез неговата кръв. Йоан стоеше при Йордан в края на пустинята с Агне, обявявайки спасение за целият свят: „Ето! Агнето на Бога, което отнема греха на света!“

¹⁶⁴ 1 Коринтяни 10:4.

¹⁶⁵ Йоан 1:29.

Мойсей изведе хората от Египет по един драматичен начин. Всичко се случи около Мойсей и неговата инструкция към всеки баща на домочадието да събере домочадието си и да потърси непорочно агне, което да бъде заклано. Бог инструктира Мойсей относно това събитие като началото на тяхната календарна година. Всичко започна за тази нация с проливането на кръвта на непорочното агне. Бащата на всяко домочадието трябваше да постави кръвта на прага на дома си като семейството му е в безопасност вътре в къщата. Когато ангелът дойде, за да убие всеки първороден в целият Египет, той ги „подмина“ когато видя кръвта на праговете на израелските къщи.

Същото нещо се случи отново в историята преди две хиляди години, когато календарът на човечеството беше нулиран. И отново това включваше появяването на непорочно Агне. Този път, обаче, Йоан Кръстител беше, който обявяваше излизането от „пустинята“ на Стария завет и, с появяването на Агнето, влизането в обещаната земя на Новия завет и новото творение в Христос.

С обявяването за раждането на момче на безплодната Елисавета и старият Захария, 400^{те} години мълчание, които започнаха със смъртта на Малахия бяха прекъснати. По начин подходящ за тази вълна на промяна в историята на човечеството, посланието беше освободено от един ангелски пратеник:

*11*Тогава му се яви един ангел от Господа, стоящ от дясната страна на олтара за тамян. *12*Когато Захария го видя, той се разтревожи и го обзе страх. *13*Но ангелът му каза: „Не се страхувай, Захария, защото молитвата ти е чута; и жена ти Елисавета, ще ти роди син, и да го наречеш Йоан. *14*И ще имаш радост и веселие, и мнозина ще се зарадват за неговото раждане. *15*Защото той ще бъде велик пред Господа, и няма да пие нито вино нито спиртно питие. Също така ще бъде изпълнен със Святия Дух от утробата на майка си. *16*И той ще обърне много от децата на Израел към Господа техният Бог. *17*Той ще ходи пред Него в духа и силата на Илия, ‘за да обърне сърцата на бащите към децата’, и покорните към мъдростта на праведните, за да приготви народ подготвен за Господа“ (Лука 1:11-17).

Ние можем да оцеляваме в тази светска система, но Бог не е имал просто оцеляване в ума Си за Своите хора. Той иска да бъдем хора, които да носят Неговият образ и подобие пред творението. Бог иска свят народ и царски хора, които чрез начина си на живот и под Неговата инструкция, ще учат народите за Него.

Божият творчески мандат за човека никога не се е променял:

*26*Тогава Бог каза: „Да направим човека по Нашия образ, според Нашето подобие; нека да владеят над морските риби, над небесните птици, и над добитъка, над цялата земя и над всяко пълзящо същество, което пълзи по земята“. *27*И така Бог създаде човека по Своя образ; в Божият образ Той го създаде, мъж и жена ги създаде. *28*Тогава Бог ги благослови и им каза: „Бъдете плодородни и се умножавайте; напълнете земята и я подчинете; владейте над морските риби, над въздушните птици, и над всяко живо същество, което се движи по земята“ (Битие 1:26-2).

Да живее, да се умножава, да завладява и да управлява в Божието Царство; това все още е Неговия мандат за човека.

Всичко, което израилтяните преживяха беше външен белег и заповед, които трябваше да бъдат приети в един народ чрез начин на живот и култура, народ, който в пустинята видя Свидетелят (Законът), облакът и скинията на Бога. Все пак, въпреки тези чудесни и свръхестествени срещи, които преживяха, пустинята не беше тяхната

съдба. Пустинята беше земята на исмаилтяните, исавците, моавците и амонците; съдбата на израилтяните беше някъде другаде.

Пустинята е подготовката, учеща ни как да ходим в обещанието. Тя е учител, както Законът. Елементарните неща се учат тука, много основно. Уроците и принципите научени в пустинята трябва да бъдат приложени и практикувани в земята на обещанието. И това за мен говори за царски начин на живот, как да управляваме посред враговете. Пустинята е, където Илия намери защита през трите и половина години на суша, в които той пророкува на злия цар на Израел, Ахва и жена му, Езавел. Там е, където Йоан, слугата и приятелят на Младоженеца, викаше и приготви пътя за Христос. Йоан беше като кумът за своя братовчед Исус.

Но за изявените, зрели Божии синове, нито жилището им нито служението им е в пустинята. Бог може да извика синовете Си там за кратко време, за да защити и установи наново тяхното посвещение и да потвърди съдбата им, но живота в пустинята е за слугите на Закона, а не за синовете на благодатта и истината.

Мойсей и пустинята

Мойсей беше роден и отгледан в пустинята, но след като избяга от фараона, Бог го обучаваше 40 години в пустинята. Там той се ожени за дъщерята на мадиамския жрец и му се родиха двама сина в пустинята. Това обучение го приготви за служението, за което Бог го беше определил от началото: да изведе Божиите хора от Египет в пустинята.

Когато беше около 40 годишен, Мойсей уби един египтянин заради това, че биеше един евреин, което ни показва нещо за неговия темперамент докато израстваше в палата на фараона. Ако Бог искаше да използва Мойсей в продължение на 40 години да води един бунтовен народ в една враждебна обстановка, Той първо трябваше да промени темперамента му. Нямахме никаква страхотна среда за неговото обучение. Да се грижи за овцете на тъста си в продължение на 40 години в пустинята го превърна в най-смиреният и най-търпеливият човек на земята. Бог знаеше, че той ще се нуждае от това с бунтовните и упорити овце наречени Израел.

Двете най-важни събития в живота на Мойсей се случиха в пустинята: Той срещна Бог при горящия храст и по-късно получи Закона на планината Синай. Мойсей и Законът са синоними. Те представляват Старият завет. Пустинята беше Божието училище, където Той обучи първо Мойсей, а после и Израел.

Жалко е, че Мойсей не можа да направи прехода от пустинята в обещаната земя, но имаше промяна на сезона. Както го казва апостол Йоан: „Защото законът беше даден чрез Мойсей, а благодатта и истината дойдоха чрез Исус Христос“.¹⁶⁶

Също така виждаме чрез писанията на Павел, че старото не може да наследи новото.

Исус и пустинята

Пустинята не можеше да задържи Христос, Синът повече от 40 дни. След кръщението Му, Духът Го заведе в пустинята, за да бъде изпитан от дяволът. Но Исус, Божият Син и Христос, излезе триумфирайки. Йоан Кръстител в пустинята приготви пътя за Божия Син, Който също влезе в пустинята, но не остана там. Не беше възможно за Божият Син да прекара живота Си в пустинята.

Ние виждаме, че Йоан, последният и най-великият пророк от Старозаветната епоха, прекара целият си живот в пустинята приготвяйки път за Сина и за синовете на Бог. Беше нужно Святия Дух да води Христос в пустинята, понеже пустинята не е позната територия за Божиите синове. Лука ни казва: „След това Исус се върна в

---

¹⁶⁶ Йоан 1:17.

силата на Духа в Галилея, и новините за Него се разпространиха из цялата област¹⁶⁷. Един кратък „сезон“ на пустиня е необходим за всеки Божий син; сезон, в който това, което Бог ни е научил ще бъде изпитано. Това, което е важно е, че Бог, който ни вкарва в нея също така и ни изкарва от нея.

Павел и пустинята

¹⁵А когато беше угодно на Бог, Който ме е отделил от утробата на майка ми и ме призова чрез Своята благодат, ¹⁶да разкрие Сина Си в мен, за да мога да Го проповядвам сред езичниците, аз не се допитах веднага до плът и кръв, ¹⁷нищо се изкачих в Ерусалим при онези, които бяха апостоли преди мен; но отидох в Арабия, и отново се върнах в Дамаск. ¹⁸Тогава след три години се изкачих в Ерусалим, за да се срещна с Петър, и останах с него петнадесет дни (Галатяни 1:15-18).

Духът заведе дори Павел, великият апостол, в пустинята на планината, където Мойсей получи Законът. Не е сигурно колко е останал, но звучи като около три години.

Пустинята често е място, където Бог ще ни скрие от всички други гласове и всички разсейвания. Там можем да утихнем и да слушаме само Неговият глас викащ в пустинята. Павел преживя такова откровение от Бог, че дори не искаше да се консултира с плът и кръв за това. Неговото откровение за спасение по благодат чрез вяра беше получено в пустинята. Същото се отнася и за откровението му за Тялото на Христос и за езичниците, че са част от Същото тяло с всички вярващи.

Пустинята е, където сме лишени от целия комфорт и сигурност, идващи от познатата ни среда, оставяйки ни да стоим уязвими и голи пред Бог, като нямаме желание да се фокусираме на нищо друго освен на Него. Тогава е когато гласът Му става ясен и откровение започва да тече.

Комфорта на религията няма да ни търси в дискомфорта на пустинята. Езавел не можа да намери Илия там; Ирод не можа да намери бебето Исус там; Саул и Авесалом не можаха да намерят Давид там. Бог се доверява на пустинята повече отколкото на опасностите от фалшиви братя и религия.

„Познавам един човек в Христос, който преди четиринадесет години – в тялото ли не знам, или извън тялото не знам, Бог знае – беше занесен до третото небе“¹⁶⁸. В този стих Павел описва какво му се е случило докато е бил в пустинята в Арабия. Небесата се отворили, и той бил занесен на третото небе. Павел казва, че е чул неща, *не* е „видял“ неща, както мнозина погрешно цитират този текст. Това, което е въздействало на Павел е било това, което е чул. На мен ми се струва, че едни от най-великите откровения, които разтърсват земята идват от онези, които са били в духовната пустиня на живота си.

Апостол Йоан и пустинята

Единственият друг човек, който е ходил на третото небе беше Йоан през неговото време на Патмос, един безлюден, пуст остров. Забележете как Бог използва дори Цезар Нерон (68-69 г.сл.Хр.) да заточи Йоан в една безлюдна пустиня на един пуст остров. Там небесата се отвориха, и най-великото откровение за Христос и за вечната Му победа беше поверено на Йоан. Така че не проклинайте вашата нощ и пустиня; прегърнете ги и приемете това, което Бог иска да сподели, и ще излезете различни от това, което сте били когато сте влезли.

¹⁶⁷ Лука 4:14.

¹⁶⁸ 2 Коринтяни 12:2.

Това беше Божията идея да води Израел по пътя на пустинята към обещаната земя. Имаше много по-кратък и по-пряк път, по който Той можеше да ги заведе в Ханаан:

¹⁷Когато фараон най-накрая пусна народа да си върви, Бог не ги преведе през главния път, който минава през филистимската територия, въпреки че това беше най-краткият маршрут към обещаната земя. Бог каза: „Ако хората се изправят пред битка, те могат да си променят умовете и да се върнат в Египет!“ ¹⁸Така че Бог ги преведе по заобиколен път през пустинята към Червеното море (Изход 13:17-18a NLT).

Бог в Своята мъдрост постави Червеното море между Израел и Египет, знаейки доста добре, че те биха се върнали в Египет при първата възможност. В пустинята Бог ги дисциплинира, обучи и изгради в нация и армия. Той ги подреди по племена и им даде божествените Си Закони.

Трябва да помним, че израилтяните бяха роби в Египет в продължение на повече от 400 години. Гробовете на всички синове на Яков, с изключение на Йосиф, бяха в Египет. Те нямаха земя, притежания или богатства в Египет. Те нямаха финансова система, понеже като роби никога нямаха финанси. Единственото нещо, което имаха в Египет беше гробовете на бащите им. В същото време, обаче, Египет беше по много начини една безопасна среда за тях. Те работеха, ядяха и спяха, и докато работеха за фараона, той ги пазеше и ги хранеше. Но чрез робство фараона открадна идентичността им и използва силата им.

Израилтяните нямаха отговорност нито съдба в Египет. За да възстанови Бог достойнството и съдбата им, която беше Христос, Той трябваше да ги премести от тяхната среда на робство и да ги изолира в пустинята, тяхното поле за обучение, където Бог ги учи как да живеят като Негов народ. Но на тях им беше трудно да се подчинят на Божието дисциплиниране и да живеят в пустинята, и те продължаваха да гледат назад, копнеейки за „добрите стари дни“ в Египет. Дори мизерията и трудностите могат да изглеждат носталгични поглеждайки назад, особено когато настоящите обстоятелства са изискващи. Ако Червеното море не беше между израилтяните и Египет, те биха се върнали при първата трудност.

Бог говори на нацията чрез Мойсей точно преди да излязат от пустинята след като скитаха в нея 40 години:

*²И да си спомниш, че ГОСПОД твоят Бог те води през целия път през тези четиридесет години в пустинята, за да те смири и да те изпита, за да узнае какво има в сърцето ти, и дали ще пазиш заповедите Му или не. ³И така Той те смири, оставяйки те да огладнееш, и те храни с манна, която не познаваше и която и бащите ти не познаваха, за да те направи да разбереш, че човек няма да живее само с хляб; а човек живее с всяко **слово**, което излиза от устата на ГОСПОДА (Второзаконие 8:2-3).*

След това Той ги предупреждава, че когато влязат в обещаната земя и преживеят благословения, трябва да си спомнят как Бог е снабдявал за тях в пустинята в продължение на четиридесет години и да не се мамат мислейки, че собствената им сила им е донесла тези благословения:

¹⁴Когато сърцето ти се надигне, и забравиш ГОСПОДА твоя Бог, Който те изведе от египетската земя, от дома на робството; ¹⁵Който те води през тази голяма и страшна пустиня, в която имаше огнени змии и скорпиони и суха земя, където нямаше вода, Който извади вода за теб от твърдата скала; ¹⁶Който те храни в

пустинята с манна, която бащите ти не познаваха, за да те смири и да те изпита, за да ти направи добро накрая – ¹⁷тогава да кажеш в сърцето си: „Моята сила и силата на ръката ми спечелиха това богатство“. ¹⁸И да помниш ГОСПОДА твоя Бог, защото Той е Този, Който ти дава сила да придобиваш богатство, за да установи завета Си, с който се е клел на бащите ти, както е в този ден (Второзаконие 8:14-18).

Зависимост и пустинята

Не е ли интересно колко сме смирени, когато сме зависими от някой друг? Пустинята беше мястото, където Мойсей се научи на смирение, и това беше мястото, където Бог смири Израел и ги предупреди да не надигат сърцата си срещу Него, когато влязат в обещаната земя.

Истинското смирение е силата на сина. Бог обитава в смирение, и Той фокусира вниманието Си върху смиреното и разкаяно сърце. Бог не може да се съпротиви да не бъде привлечен от едно сърце, което е смирено. Веднъж чух Томи Тени да казва: „Човек бяга от съкрушаване, а Бог бяга към това“. Исаия пише: „Защото всичко това е направила ръката Ми, и всичко това съществува“, казва ГОСПОД. ‘Но ще погледна на този, който е беден и с разкаян дух, и който трепери от словото Ми’“. ¹⁶⁹ Давид, човекът според Божието сърце, каза: „Жертви на Бога са съкрушен дух, съкрушено и разкаяно сърце – тези неща, О Боже, няма да презреш“. ¹⁷⁰

Исус, въпреки че беше Божият Син, беше напълно зависим от Своя Баща, не само през 40^{те} дни докато беше в пустинята, но през цялото време на победоносното Му служение. Той живееше в обещанието като елен в пустинята, в пълно покорство и зависимост. Духът никога повече нямаше да го заведе обратно в пустинята, защото Той никога не стъпи в гордост и независимост. Същият този смирен и покорен Исус ни вика да дойдем при Него: „Вземете Моето иго върху себе си и се научете от Мен, защото Аз съм кротък и смирен по сърце, и ще намерите почивка за душите си“. ¹⁷¹

Понякога в пустинята ние сме подготвени за следващата фаза от нашето пътуване. Докато пиша тези думи, самият аз съм в такава фаза от моя живот, напълно загубил гласа си от това, което лекарите казват, че е „неизлечима болест“ (MND прогресивна булбарна парализа). Тази болест е прогресирала до сега през последните две години и половина. Какво пустинно преживяване е било това за мен! Но чрез всичко това аз открих, както Израел в пустинята, че Бог ме носи и ме поддържа чрез свръхестествени средства. Едно нещо, което знам със сигурност: Този, който ме е вкарал в това ще ме изкара отново, понеже това не е съдбата ми; това е само временно. Също така вярвам, че всичко това ще работи за добро в живота ми, и че аз ще изляза в силата на Христовото възкресение.

Никога не се установявайте във вашата пустиня. Научете уроците, които трябва да научите, направете корекциите, които трябва да направите, приемете предизвикателството, подчинете се и се доверете на Господа, и вярвайте, че излизате в силата на Духа.

Йосиф и пустинята

Йосиф, синът на Яков, имаше своя сезон на пустинята в живота си. Поради великата съдба, която Бог имаше за него, той беше подложен на сурово пустинно обучение, което го подготви да управлява една нация и да спаси много хора.

---

¹⁶⁹ Исаия 66:2.

¹⁷⁰ Псалм 51:17.

¹⁷¹ Матей 11:29.

Първоначалните му сънища за управление се случиха в мекото и безопасно легло в бащиния му дом, но обучението му го заведе в пустинята.

Както Мойсей, Давид и апостол Павел след него, чиято болка в тяхната подготовка и обучение посочваше тяхната славна съдба, Йосиф също издържа трудност и изпълни съдбата си. Невинно и погрешно продаден в робство от братята си и отведен в Египет, Йосиф накрая беше хвърлен в египетския затвор. В началото, той не знаеше нито разбираше, че всичко това беше част от изпълнението на сънищата му. Благодаря на Бога, че той пристигна в затвора на фараона невинен, а не поради бунт и неморален начин на живот!

Преживяванията на Йосиф също така бяха изпълнението на едно слово, което Бог беше дал на Авраам много години преди Йосиф да бъде роден: „Тогава Той каза на Аврам: ‘Знай със сигурност, че твоите потомци ще бъдат чужденци в земя, която не е тяхна, и ще им служат, и те ще ги измъчват четиристотин години’“.¹⁷²

Той не го знаеше по това време, но чрез своята болка, страдание и отхвърляне, Йосиф изпълни този много важен ключов момент в историята. Поради тази причина, години по-късно той можа да заяви на братята си, които го бяха продали: „А колкото до вас, вие възнамерявахте зло срещу мен; но Бог го възнамери за добро, за да го изяви, както е днес, за да запази много хора живи“.¹⁷³

Никога не трябва да се обезкуражаваме от нашите страдания и сезон на пустиня, понеже те могат да приготвят за нас едно славно бъдеще, ако напълно се подчиним на Бог. Някои се разбунтуват в пустинята, както Израел, и изгубват съдбата си и целта си. Те никога не виждат по-голямата картина и затова никога не се доверяват напълно на Божиата доброта. Пустинята никога не е възнамерявана да унищожи Израел като нация, а да ги защити и приготви за изпълнението на Божието обещание.

Никога не гледайте на вашият сезон на пустиня отделно от Божието намерение. Не мислете за пустинята като за ваша съдба, а единствено като подготовка за съдбата ви и крайната ви цел в Христос. Обучението, което претърпяваме трябва да ни покаже бъдещето, което Бог има в ума Си за нас. Бунтовното сърце на Израел беше, което ги задържа в пустинята. Ние също можем да забавим нашето победоносно излизане от нашата пустиня, ако не се смирим в Божието присъствие и не приемем обещанията Му в живота си. Ако сте в сезон на пустиня, научете се да хвалите Бог в него и му благодарете предварително за славната съдба, която ви очаква в Неговото добро *кайрос* време.

Давид и пустинята

Еврейската дума за пустиня е *мидбар*, което означава пасище или открито поле, и косвено, пустиня. Доста интересно, но същата дума също означава „реч“, включвайки всичките органи на речта.¹⁷⁴

От това определение можем да опишем пустинята като пустинното място (буквално или образно), където Бог говори. Пустинята е Божият семинар, където Той ни учи на Неговото говорене и как да четем устните Му. Бог обучаваше Израел в пустинята, давайки им Законът, учейки ги на пътищата Му, и инструктирайки ги относно живота и управлението. Това беше Неговото опитно поле, където Той се увери, че хората Му ще могат да изпълнят своята съдба.

За Давид това беше особено истина. От ранна възраст, той се грижеше за овцете на баща си в юдейската пустиня. След това пустинята стана мястото на защита за Давид от Саул и дори от собственият му разбунтувал се син Авесалом. В това място на изолация, той търсеше Бога и написа много от своите скъпоценни псалми и песни.

¹⁷² Битие 15:13.

¹⁷³ Битие 50:20.

¹⁷⁴ Стронг, H4057, “midbar”.

Пещерата Адулам, където той се кри много години от Саул, беше в пустинята. Там той прие много хора и ги обучи да бъдат герои за Бог. Той я превърна в крепост: „А Давид живееше в крепости в пустинята, и оставаше в планините в пустинята Зиф. Саул го търсеше всеки ден, но Бог не го предаде в ръката му“.¹⁷⁵

Преживяването на Давид в пустинята беше един живот на изолация. Той имаше нужда да бъде насаме с Бог. Често имаме твърде много гласове, които се тълпят около нас. По време на нашите времена в пустинята бивайки сами е когато откриваме себе си и ясно чуваме Божият глас. Това е, за което се отнася истинската молитва: да отидете във вътрешната си малка стаичка, да затворите вратата, и да говорите и да слушате своя Баща, Който е в тайно и Който чува в тайно.

По това време беше когато Давид откри и писа за новото откровение за Бог, което беше получил:

¹Господ е мой пастир; няма да остана в нужда. ²Той ме прави да лежа на зелени пасища; води ме при тихи води. ³Възстановява душата ми; води ме в пътищата на правдата заради името Си. ⁴Да, дори и да ходя през долината на сянката на смъртта, няма да се страхувам от зло; защото Ти си с мен; Твоят жезъл и Твоята тояга, те ме утешават (Псалм 23:1-4).

Пустинята е неплодна и враждебна и няма истинско препитание. Липсата на вода прави продължителното оцеляване в пустинята невъзможно. Намирането на вода е намиране на живот. В ситуацията на пустиня е когато, както Давид, се научаваме да зависим от Бог като единственият ни източник: „О Боже, Ти Си мой Бог; ще Те търся рано; душата ми е жадна за Тебе; плътта ми копнее за Тебе в една суха и жадна земя, където няма вода“.¹⁷⁶ Пустинята е място без опции: или зависите от Бог, уповавайки и вярвайки в Него, или в противен случай умирате от жажда, глад и излагане на слънце.

Колко е жалко, че когато напуснем пустинята, ние твърде скоро забравяме колко сме абсолютно зависими от Бог. Давид не забрави уроците, които научи в пустинята. Той живееше в Сион като че ли беше пустиня. Той не уповаваше на своята среда да го поддържа, но уповаваше единствено на Господа. Ето как Божиите синове трябва да живеят в Сион днес, като че ли е пустиня, и трябва да сме напълно зависими от Божието снабдяване.

Пустинята е символ на падналото творение

Пустинята също така символизира падналото творение, особено човешката раса и нашата нужда от Христос. Исмаил и Исав живяха извън наследството; следователно, тяхното наследство беше пустинята. Това е мястото на диви магарета, кукумявки, щрауси, чакали и демони. Липсата на дъжд е символ на липсата на Божиите благословения. Въпреки че Бог ще използва пустинята, за да дисциплинира, подготвя и понякога да защитава хората Си за малко, Той никога не иска да се идентифицираме или да се чувстваме удобно с нея.

Пустинята е повече от естествена среда; тя също така символизира духовното състояние на отделен човек или дори на цели нации. Библията я използва като метафора, за да опише падналото състояние на творението. Думи като *пустиня*, *тъмнина* и *затвор* описват духовното състояние на творението и системата на света след падението на човека. Пророк Еремия написа: „Египет, Юда, Едом, народа на Амон, Моав, и всички, които са в най-далечните краища, които живеят в пустинята.

---

¹⁷⁵ 1 Царе 23:14.

¹⁷⁶ Псалм 63:1.

Защото всички тези народи са необрязани, а целият дом на Израел е необрязан в сърцето“.¹⁷⁷

Библията описва падналата земя като пустиня:

¹⁷След това Бог каза на Адам: „Понеже си послушал гласа на жена си, и си ял от дървото, за което ти заповядах, казвайки: ‘Да не ядеш от него’. „Проклетата е земята заради тебе; с труд ще се храниш от нея през всичките дни на живота си. ¹⁸Тръни и бодили ще ти ражда, и ще ядеш полската трева“ (Битие 3:17-18).

Злото и бунта са направили планетата като пустиня и затвор:

¹²Как си паднал от небето, О Луцифер, син на утрото! Как си отсечен до земята, ти, който отслабваше народите! ¹³Защото каза в сърцето си: „Ще се възкача на небето, ще издигна престола си над Божиите звезди; също така ще седна на планината на събранието в най-далечните страни на север; ¹⁴ще се изкача над височините на облаците, ще бъда като Всевишният“. ¹⁵Но ти ще бъдеш свален до Шеол, до най-дълбоките дълбочини на рова. ¹⁶Онези, които те видят ще се взират в тебе и ще те разглеждат казвайки: „Това ли е човекът, който правеше земята да трепери, който разтърсваше царства, ¹⁷който направи земята като пустиня, и разруши градовете ѝ, който не отвори дома на затворниците си?“ (Исаия 14:12-17).

Цялата грешна световна система е станала пустиня и се нуждае от свобода и избавление. Това е, което обявяваше и приготвяше Йоан: пътят в пустинята за Онзи, който имаше мандата от Бог както е описано в Исаия:

¹Духът на Господ БОГ е върху Мен, защото ГОСПОД Ме е помазал да проповядвам добри вести на бедните; изпратил Ме е да изцеля сърцесъкрушените, да проглася освобождение за пленниците, и отварянето на затвора на вързаните; ²да проглася годината на приемането на ГОСПОДА, и денят на отмъщението на нашия Бог; да утеша всички, които скърбят, zda утеша всички, които скърбят в Сион, да им дам красота вместо пепел, мирото на радост вместо скръб, облеклото на хвала вместо духа на тежест... (Исаия 61:1-3а).

Тази част говори за Исус Христос като отделна личност, но следващата част на същия текст е в множествено число. И това е тайната на Христос: в единствено число в Исус Главата, но в множествено число в Тялото на Христос:

³За да бъдат наречени дървета на правда, растението на ГОСПОДА, за да се прослави Той. ⁴И те ще съградят старите развалини, ще издигнат предишните опустошения, и ще съградят разрушените градове, опустошенията на много поколения (Исаия 61:3б-4).

Цялото творение чака да бъде освободено от безсилието и е в нетърпеливо очакване Божиите синове да бъдат изявени. Ние не трябва да ставаме като света и като средата, която ни обкръжава. Може да сме в него за известно време, но не трябва да ставаме като него; трябва да го променим в Едемската градина.

---

¹⁷⁷ Еремия 9:26.

Вярвам, че това е, което Бог върши в наши дни. Точно както Йоан, който дойде в духа на Илия и приготви пътя за Исус Христос, има един корпоративен Илия викащ отново от пустинята, един корпоративен глас и свидетел приготвящ широк път за Божиите синове, които ще завършат мисията на Бог в Христос. Когато казвам завършат, имам предвид поставят под краката на Христос всичко, което Той вече е завладял чрез Своята смърт, възкресение и възнесение. Това включва смъртта, последният враг на човека.

След падението на човека, цялата тази планета стана, в определен смисъл, пустиня. Когато човека съгреша, това повлия не само на човека, но също и на останалата част от творението, понеже Бог прокле земята заради човека: „След това каза на Адам: ‘Понеже си послушал гласа на жена си, и си ял от дървото, за което ти заповядах, казвайки: „Да не ядеш от него“: Проклетата да е земята заради тебе; с тежък труд ще ядеш от нея през всичките дни на живота си“.¹⁷⁸

Откровение и пустинята

Вярвам, че врагът твърде дълго е замъглявал мощното послание на книгата Откровение, за Църквата на Исус Христос. Стратегията му е била да убеди по-голямата част от Църквата, че това откровение е за идващата голяма скръб, Армегедон, и един бъдещ антихрист в края на времето преди Исус да се върне. Да го кажем в термина на миряните: едно катастрофално бъдеще и навременно избягване на онези, които са спасени, за да отидат на небето точно преди всичко да започне да се разпада.

Едно негативно очакване за бъдещето ще създаде във вас погрешен начин на мислене. От своя страна, погрешното мислене ще повлияе на настоящата ви позиция и ефективност на земята за Христос. Много от добрите хора, които срещам в Църквата са пленени от страхливо и негативно мислене.

Мисля, че много от неточните ни тълкувания на Писанията, и особено на книгата Откровение, идват от това, че я изваждаме от контекст. Има няколко прости въпроса, които винаги трябва да си задаваме преди да се опитваме и да тълкуваме някоя част от Писанията:

Кой пише това и до кого го пише?

Кога е написано?

Каква е централната тема на посланието?

Когато се тълкува жената, мъжкото дете и пустинята от Откровение 12 глава, контекста е особено важен; иначе можем лесно да направим цялата тази глава свръх духовна без първо да я видим в историческата ѝ обстановка. Природата на книгата Откровение е такава, че ако не сме внимателни, ние лесно можем да я четем във всякакви странни и нереалистични идеи вместо да тълкуваме символите от тяхната добре установена Старозаветна основа. Толкова много така наречени пророчески писатели са заклали книгата Откровение като са използвали това, което аз наричам духовни гимнастики: правейки текста да казва нещо, за да докажат своите погрешни теории.

След като сме установили историческият контекст и централното послание на текста, тогава можем да зададем въпроса: Какво казва Господ чрез това послание на нас днес?

В моите изучавания през годините на книгата Откровение, аз съм открил, че ѝ е направена голяма несправедливост именно защото е извадена от контекст. Например, когато посещавах Петдесятната теологична семинария в Южна Африка през 1973-5 година, ние бяхме учени, че Откровението е написано през 95 г.сл.Хр. от апостол Йоан на остров Патмос. Тази дата изключва автоматично всичко, което се е случило през 70 г.сл.Хр., когато падна Ерусалим.

---

¹⁷⁸ Битие 3:17.

Проблемът с това е, че открих по-късно, че всички аргументи за една късна дата са основани на едно доказателство, което е било погрешно изтълкувано. Аз направих цялостно проучване на това изявление и как то е подвело Църквата, като по този начин скрива истинската дата на Откровение и обръква различното му очевидно тълкувание.

През вековете, много важни истини са били почти напълно загубени от Църквата, само за да бъдат преоткрити и наново потвърдени след стотици години. Такива истини като:

Спасение по благодат чрез вяра.

Водно кръщение на вярващите чрез потапяне.

Кръщението в Святия Дух и говоренето на други езици

Правилната дата на написване на книгата Откровение е друго от тези неща.

Важността на датата на Откровение

Аз винаги съм обезпокоен когато чувам проповедници да се обръщат към книгата откровение, за да формулират поучение или да докажат специфично поучение, което не е ясно определено или потвърдено в останалата част от Новия завет. Повечето от погрешните и сектантски поучения в Църквата намират произхода си в книгата Откровение.

Първо, важно е да се отбележи факта, както споменах по-рано, че Откровението е написано по-рано в живота на Йоан, около 69 г.сл.Хр., когато Цезар Нерон го заточва на Патмос. Аз съм убеден чрез собствените си изучавания, че датата на писане на Йоан е била по-рано, а не 95 г.сл.Хр., както мнозина внушават. Отбелязвайки тази по-ранна дата, преди падението на Ерусалим през 70 г.сл.Хр., ни помага да достигнем до по-добро разбиране на книгата Откровение.

Повечето теолози и пророчески учители, които се придържат към неточната теория на така нареченото „грабване“ на Църквата също така защитават две други теории: бъдещата „голяма скръб“ и късната дата (95 г.сл.Хр.) за написването на Откровение.

Датата на написване е много важна за нас. Въпреки че това не променя съдържанието, то избистря тълкуванието. Ако Откровението е било видяно от Йоан след падането на Ерусалим, голяма част от иначе ясната символична образност става заложник на далечни бъдещи спекулации и гадаене, такива каквито сме виждали особено през последните няколко десетилетия.

Изявлението на Иринея, епископ на Лион

Иринея (130-202 г.сл.Хр.) бил баща от ранната Църква, на когото мнозина гледат като на главния източник на ранната църковна история. Той написал своята велика класическа творба, *Откровението на Йоан*, между 180-190 г.сл.Хр.¹⁷⁹ В тази творба, съставена първоначално на гръцки, Иринея прави едно специфично изявление относно Йоан и неговото видение, което е от голяма важност за нашата настояща дискусия.

За да поставим изявлението му правилно, помнете, че Иринея никога не се е срещал нито е говорил лично с Йоан, понеже Йоан е умрял преди Иринея да се е родил. Помнете също, че Иринея написва своята класическа творба повече от сто години след падането на Ерусалим. В своето изявление той споменава Домициан, римския император, който е управлявал през 95 г.сл.Хр., предпочитаната дата сред много учени за написване на Откровение. Домициан също е умрял преди Иринея да се роди.

---

¹⁷⁹ Артур С. Пийк, *Откровението на Йоан* (Лондон: Джоузеф Джонсън, 1919), 721.

Това, което прави Иринеи уникален е фактът, че той твърди в своите творби, че е срещал Поликарп, епископ на Смирна, който познавал апостолите на Господа,¹⁸⁰ и дори може да е бил ученик на Йоан. Въпросът е: Защо изявлението на Иринеи за Йоан е толкова важно? То е важно, понеже неговото изявление е единственото доказателство, което може да внуши една късна дата за написването на Откровение.

Преди години, когато започнах да изследвам доказателството за късната дата на Откровение, аз бях изненадан, че цялото доказателство се съсредоточаваше върху Иринеи и едно единствено изявление, което той е направил. Нека сега да изследваме изявлението му, защото ако то не успее да произведе достатъчно доказателство, тогава цялата теория за късната дата се проваля и последствията са огромни, както ще видим. Има многобройни доказателства, и библейски и исторически, които посочват към една ранна дата за видението на Йоан, около 69 г.сл.Хр. В контраст, ето го напълно важното изявление на Иринеи в неговия трактат „Срещу ересите“ (5:30:3).

Е, ние обаче няма да се изложим на риска да предсказваме положително името на антихриста; защото ако беше необходимо името му да бъде ясно разкрито в настоящото време, то щеше да бъде обявено от този който е видял апокалиптичното видение. Защото то не е видяно много отдавна, но почти в нашето време, към края на царуването на Домициан¹⁸¹.

Въпреки че оригинала е на гръцки, единствените съществуващи древни копия на творбите на Иринеи днес са на латински. Благодарение на Евсевий, друг баща от ранната църква, обаче, неговото специфично изявление е запазено за нас на оригиналния гръцки.¹⁸²

Евсевий е главно отговорен за тълкуването на това изявление от Иринеи. Няма съмнение за честността на текста на Иринеи; всички теолози са в съгласие за това. Обаче тълкуването на текста е, който е донесъл много критицизъм и въпроси от различни видни теолози.

Главният аргумент е за гръцката конструкция на текста. За какво се отнася фразата „което беше видяно“? За видението ли се отнася, или за самият Йоан, „което не е било видяно много отдавна от нашето време...към края на царуването на Домициан“? Кой или какво е било видяно по времето на император Домициан през 95 г.сл.Хр.? Много теолози в миналото са приемали тълкуванието на Евсевий, че видението е било, което е видяно по времето на Домициан. Затова те отнасят Откровението към 90-95 г.сл.Хр., което, очевидно е години след падането на Ерусалим през 70 г.сл.Хр.

Двамата известни учени от миналото, Ф.У. Фарар и Артур С. Пийк, и двамата установяват първото съвременно възражение на превода на Евсевий, и следователно на късната дата на Откровение което е повдигнато от Дж. Дж. Уетстейн през 1751 година.¹⁸³ Други, които също са възразявали на превода на Евсевий били: Е. Бохмър, М. Дж. Бован, Ф. Дж. А. Хорт, С.Х. Чейс, Артур Дж. Дж. Скот, С. Барнс, Джеймс М. Макдоналд, Хенри Хамънд, Едуард Ц. Селуин и Г. Едмъндсън, споменавайки само някои от тях.¹⁸⁴

¹⁸⁰ Иринеи „Срещу ересите“ 3:3:4, *The Ante-Nicene Fathers* (10vols), 1:416.

¹⁸¹ Иринеи, *The Ante-Nicene Fathers*, 1:559-560.,

¹⁸² Евсевий, *Църковна история*, 3:18:3.

¹⁸³ Ф.У. Фарар, *Първите дни на християнството* (Лондон: Cassell and Company, 1884), 408. Артур С. Пийк, *Откровението на Йоан* (Лондон: The Holborn Press, 1920), 73.

¹⁸⁴ Кенет Л. Джентри Мл., *Преди Ерусалим да падне* (Тейлър: Институт за християнски икономики, 1989), 48, цитирайки Дж. Дж. Уетстейн: *Новозаветният гръцки* vol. 2 (1751) p.746.

Главните възражения срещу тълкуването на Евсевий на изявлението на Иринея, който казва, че Йоан е видял Откровението в края на царуването на Домициан, са следните:

1. Гръцката конструкция на текста „беше видяно“.
2. Значението на отнасянето на времето „не много отдавна, но почти в наши дни, към края на царуването на Домициан“.
3. Несъгласуваността и несъвместимостта с някои от по-ранните и по-ясните писания на Иринея, особено в 3^{та} му книга (Църковна история).

Аз не искам да се отклонявам от нашата тема за пустинята и жената в Откровение, така че просто ще завърша с това, което съм открил в моите изучавания за датата на Откровение.¹⁸⁵

Това, което Иринея казва е, че „Йоан“, който е видял видението, не е виждан толкова отдавна от времето на Домициан (95 г.сл.Хр.). Той не казва, че Йоан е *видял* видението по времето на Домициан. Ние знаем, че това е истина, понеже Йоан е живял най-дълго от всички апостоли.

Разбирането на истината за ранната дата на написването на Откровение (69 г.сл.Хр., по време на царуването на император Нерон), променя драматично тълкуването на видението. Не е чудно, че определени лагери защитават отчаяно късната дата, понеже това им пречи да правят луди предсказания и спекулации относно бъдещето. Поставянето на Откровението в правилния му контекст опростява голяма част от посланието му.

Йоан записва едно видение, което Господ Христос му дава на Патмос. Неговото послание било от най-голяма важност за Църквата в онези дни, понеже то дошло точно преди най-драматичното историческо събитие на века в тази част от света: падането на Ерусалим и неговото разрушаване от римляните през 70 г.сл.Хр. Когато Йоан записва видението си, повечето от това, което той записва било все още в бъдещето, но за една година то се изпълнява. Цялата книга Откровение е пълна с думи и фрази като „бързо“, „набързо“ и „предстои“.

За нас днес, по-голямата част от Откровението на Йоан е точно историческо изложение на това, което се е случило по време на дните на въздаяние, когато Бог осъдил Ерусалим и неговия религиозен ред през 70 г.сл.Хр. Това е била „голямата скръб“ описана от Исус в Матей 23 и 24 глави. Исус ясно каза:

31„Затова вие сте свидетели срещу себе си, че сте синове на онези, които избиха пророците. 32Изпълнете, тогава, мярката на вината на бащите си. 33Мми, рожби на ехидна! Как ще избегнете осъждението на ада? 34Затова, ето, Аз ви изпращам пророци, мъдреци и книжници: някои от тях ще убиете и ще разпънете, а някои от тях ще измъчвате в синагогите си и ще преследвате от град в град, 35за да дойде върху вас всичката праведна кръв проляна на земята, от кръвта на праведния Авел до кръвта на Захария, сина на Варахия, когото убихте между храма и олтара. 36Истина ви казвам, всички тези неща ще дойдат върху това поколение“. (Исус каза това през 30 г.сл.Хр. и 70 г. беше все още това поколение). 37„О Ерусалиме, Ерусалиме, който убиваш пророците и замеряш с камъни изпратените до теб! Колко исках да събера децата ти, както квачка събира пиленцата си под крилете си, но вие не искахте! 38Ето! Вашият дом се оставя пуст“ (Матей 23:31-38).

Пустинята и жената от Откровение 12

¹⁸⁵ Вижте книгата на Франс Дю Плеси, *Точната дата на книгата Откровение*.

„И голямо знамение се появи в небето: жена облечена със слънцето, с луната под краката ѝ, а на главата ѝ венец от дванадесет звезди“.¹⁸⁶

Исторически, тази жена е символ на вечната Църква, понеже тя стои в небесата, в Стария и в Новия завет, мъчейки се да роди Месията: „Затова Сам Господ ще ви даде знамение: Ето, девицата ще зачене и ще роди син, и ще Го нарече Емануил“.¹⁸⁷

Жената избяга в пустинята, където имаше място приготвено от Бог. Както ще стане явно по-надолу, бягството на жената в пустинята е картина на бягството на юдейските християни от разрушението на Ерусалим. Докато е в пустинята, жената е хранена в продължение на хиляда двеста и шестдесет дена, период еквивалентен на „време, времена и половина време“ и е свързан с 42^{та} месеца/1,260 дена от Откровение 11:2-3 и 13:5.

Писанията използват тази терминология, за да говорят за един ограничен период на привидно триумфиращо нечестие, период на гняв и съд дължащи се на отстъпление от Завета. През това време, следователно, когато Сатана изглежда, че господства, Църквата е запазена. Бягството на жената в пустинята ни напомня за скитането на Илия в пустинята по време на трите години и половина суша, когато той беше чудотворно хранен от враните.¹⁸⁸

Йоан казва, че бягството на жената не посочва, че Бог я е изоставил, а по-скоро любящото Му снабдяване. Вярната невяста има място приготвено от Бог.¹⁸⁹ В известния сън на Йосиф, неговият баща, майка и дванадесетте племена са символизирани от слънцето, луната и дванадесет звезди.¹⁹⁰

Това, което е важно относно съня на Йосиф и тълкуванието на баща му беше, че майка му Рахил беше умряла няколко години по-рано, точно след като роди Вениамин, по-малкия брат на Йосиф. Яков каза, че луната символизира майката на Йосиф, покланяща се. Това посочва, че нацията Израел беше повече от буквалния, естествен Израел от Стария завет.

Тази жена стояща в небесата символизира вечната Църква. Мъжкото дете е Исус Христос, който е занесен на небето. Змеят е дяволът, който е осъден и хвърлен на земята на кръста. Исус каза, предричайки Своя кръст:

31 „Сега е съдът на този свят; сега управителя на този свят ще бъде изхвърлен. 32 И Аз, когато бъда издигнат от земята, ще привлека всички хора при Себе Си“ (Йоан 12:31-32).

Йоан също така иска да мислим за бягството на Израел в пустинята от лицето на египетския змей, както и бягството на девицата Мария в Египет от убийствения гняв на цар Ирод.¹⁹¹

Змеят искаше да унищожи жената (вечната Църква), която роди мъжкото дете, така че той се прицели към Ерусалим и Юдея. Но Исус предупреди Църквата в Матей 24, когато видят всичко това, да не остават в Ерусалим, а да бягат – и те го направиха. Нито един вярващ израилтянин не остана в Ерусалим когато пристигнаха римляните.

На змея му оставаше само кратък период, в който да разруши Църквата докато тя все още беше свързана със стария Израел; той щеше да обърне земя и море, първо в демонично партньорство срещу Църквата, и после във война един срещу друг, за да смаже Църквата между тях. Звярът от земята сочи към религиозната система в онези

¹⁸⁶ Откровение 12:1.

¹⁸⁷ Исаия 7:14.

¹⁸⁸ 3 Царе 17:3-6.

¹⁸⁹ Вижте 2 Царе 7:10; 1 Летописи 17:9; Йоан 14:2-3.

¹⁹⁰ Битие 37:9.

¹⁹¹ Матей 2:13-21.

дни в Ерусалим, докато звярът излизащ от морето представлява световната система на римляните. Същата тази образност и значение е изобразена в блудницата и звяра от Откровение 17.

Не може да бъде наблегнато твърде много, че за Йоан и неговата аудитория, това беше един от най-решаващите моменти на цялата глава. Змеят преследва Църквата именно защото Христос го победи. Падането на змея в земята на Израел е, на първо място, че той се стреми да унищожи църквата там. Но жената е избавена, политайки в пустинята на двете криле на великия орел. Йоан отново използва образност от Изход 19:4, където Бог казва, че е довел Израел от Египет при Себе Си на „орлови криле“. Той посочва, че бягството на жената в пустинята не е доказателство, че е оставена от Бог; това не е белег, че тя е загубила битката, или че събитията са извън контрол. Вместо това, тя лети на орлови криле, за да бъде хранена по време на период на изпитание, три и половина години на съд както е споменато в пророците. Разрушаването на Ерусалим и на храмът оставя истинският град и храм недокоснати, понеже те бяха в безопасност с жената под сянката на Всемогъщият.

Змеят имаше само „малко време“ (ст. 12) да унищожи Църквата, и отново не успя. Обезсърчен от опита си да унищожи майката Църква, той се разяри на жената, и отиде да воюва с останалото от потомството ѝ, обръщайки вниманието си към преобладаващите християни от езичниците, които не бяха наранени от войната с жената и нейното потомство: християнската Църква по цялата империя. Но те го победиха чрез кръвта на Агнето и чрез словото на своите свидетелства, като не обичаха живота си до смърт.¹⁹²

Сега когато погледнахме историческото изпълнение, трябва да се запитаме: Какви уроци ни учи това за времето, в което живеем?

Няма да използвам тази част, за да докажа, че има голямо преследване очакващо Църквата, нито да кажа че Църквата ще трябва да бяга, за да се скрие или че ще живее в пустинна среда. Може да има времена когато Бог ще ни извика в пустинята, но докато сме там, Той винаги е снабдява и ще се грижи за нас. Едно нещо е сигурно: Пустинята не е жилището на Божиите синове.

Цялото служение на Йоан беше глас викащ в пустинята:

*Както е писано в книгата с думите на пророк Исаия, казвайки:
„Гласът на един викащ в пустинята: Пригответе пътят на
ГОСПОДА; направете пътеките Му прави“ (Лука 3:4).*

*И в пустинята, където видя как ГОСПОД твоят Бог те носи,
както човек носи сина си, по целия път, по който ходи докато дойде
до това място (Второзаконие 1:31).*

Винаги когато влезете в период на пустиня в живота си, не се безпокойте; Бог ще бъде там за вас. Там е, където ще преживеете облака и огнения стълб. Там е, където ангелите и враните ще ви хранят с хляб и месо по три пъти на ден. Но също така там е, където Бог ще ви потвърди вашата задача и мандат и ще ви изпрати обратно, за да ги изпълните. Почивайте си уверено, че ако Му се покорите и доверите, Този, Който ви е завел в пустинята ще ви носи през нея и ще ви изведе от нея триумфиращи.

Спомнете си Илия в пустинята и как Бог му говори: „И там той влезе в една пещера, и прекара нощта в това място; и ето, словото на ГОСПОДА дойде до него, и Той му каза: ‘Какво правиш тука, Илия?’“¹⁹³ Аз мисля, че Илия се чувстваше невредим в пустинята, където Господ го защити от Ахав и Езавел, така че да не могат да го намерят в продължение на 3 1/2 години. Но мандата му не беше свършил. Една от най-важните

¹⁹² Откровение 12:11.

¹⁹³ 3 Царе 19:9.

задачи в живота му беше пред него: да помага Елисей за свой наследник, Иуй за цар на Израел, и Азаил за цар над Сирия.¹⁹⁴

Но Господ го извика в една пещера и му говори втори път: „А когато Илия чу това, той обви лицето си в мантията си и излезе и застана във входа на пещерата. Изведнъж един глас дойде към него, и каза: ‘Какво правиш тука, Илия?’“¹⁹⁵ Бог каза на Илия да се върне там, откъдето е дошъл и да се свърже със следващото поколение. Той му каза, че не е сам; имаше още седем хиляди като него, които никога не бяха служили на Ваал, и Самият Бог ги беше защитил от Езавел по време на сушата.

Днеска също има остатък от 7,000, които ще носят двойна порция от това, което е носило предишното поколение. Илия трябваше да обърне сърцето си към един син, който щеше да се свърже с него и да го следва като баща.

Има остатък от Бог, който ви чака. След като сте стояли пред Бог и сте обвили лицето си, и сте чули тихият, малък глас на Бог, вървете и бъдете Неговия глас. Върнете се и пригответе „Поколение на Христос“, което скоро ще се изяви и ще унищожи религиозната Езавелска система.

Има остатък дори днес, „групата от 7000 на Илия“, които са чисти от религия. Има „Група от 300 на Геден“, които не се страхуват и „група от 144,000 на Агнето“ с името на Баща си на челата си, следващи Агнето навсякъде, където ходи. Има група от първи плодове от идващата славна световна жътва.

Йоан беше такъв човек; той беше гласът на един викащ в пустинята.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА – ОСТАТЪКЪТ

Тогава въпреки всичко, в това настоящо време има остатък според избирането на благодатта (Римляни 11:5).

Когато Йоан се яви като гласът викащ в пустинята, народа на Израел беше в едно сериозно състояние на отстъпление. Гласът на Йоан беше Божията тръба призоваваща остатъка на Израел да се покае и да излезе от нечестивото и извратено поколение и да приеме Месията.

Относно тази идея за остатъка, Исая казва:

8И така Сионовата дъщеря е оставена като барака в лозе, като колиба в градина с краставици, като обсаден град. 9Ако ГОСПОД на войнствата не ни беше оставил много малък остатък, щяхме да станем като Содом, щяхме да бъдем направени като Гомора (Исая 1:8-9).

В този сезон е от много голяма важност да разберем библейското понятие наречено „остатък“ и крайно важната роля, която той е играл в историята, както и как се прилага за нас днес. Присъщи на идеята за „остатъка“ са неща като: понятието за семето и корена; първите плодове; представянето; принципа на Христос; плодородността; ускорението и умножаването; неприкосновеността; гарантираната победа; и възкресението и безсмъртието.

Еврейската дума за „остатък“ в Исая 1:9 по-горе е *сариид*, което означава „оцелял“ или това, което е останало. Друга важна дума е *сарач*, което означава да вървя свободен, да бъда неограничен, да преливам или да надвисвам. Една подобна дума, преведена „оставен“ в Исая 1:8 по-горе, е *атар*, което означава да бъда неизяден, да

¹⁹⁴ 3 Царе 19:15-16.

¹⁹⁵ 3 Царе 19:13.

остана, да бъде оставен, да бъде запазен жив, да изпъквам, да показвам превъзходство, да показвам излишък, да имам повече от достатъчно.

В Битие, Бог осигурява постоянното съществуване на Своето творение като поставя семе в цялото Си творение. Той внимателно поставя семето в плода. Плода е за привличане и за храна, а семето е за размножаване. Когато животни, птици или човек ядат плода на някое дърво, плода се поглъща, но семето минава недокоснато през системата и се поставя на друго място. Това осигурява размножаването на цялата растителност според вида си.

Семето на видовете носи в себе си първоначалния живот, природа и бъдеще на тези видове: То осигурява съществуването на видовете – или на семейството. Това е отчасти истина за човека.

В началото на творението, Божието Слово не само изговори всичко в съществуване, но стана самото семе, което щеше да осигури продължителността му. Бог щеше да бъде в почивка след шестте дена на сътворяване, но чрез принципа на „семето“, творението щеше да продължи да се умножава и да действа заради Него. Семето носи в себе си бъдещето. Това осигурява, че дори и едно дърво да умре или да бъде отсечено, то ще продължи да съществува чрез остатъка съдържащ се в семето или в корена, който остава.

Обяснявайки притчата за сеяча и семето в Матей 13:3-9, Исус казва в стих 18, че сеячът сее Словото. От това можем да заключим, че Божието Слово е силата и потенциала зад семето.

Не само че Бог създаде всичко чрез Словото Си, но Евреи 1:3 казва, че Той държи всичко „чрез словото на Своята сила“.¹⁹⁶

Йоан казва същото нещо в описанието на началото:

¹В началото беше Словото, и Словото беше с Бог, и Словото беше Бог. ²Той в началото беше с Бог. ³Всичко беше направено чрез Него, и без Него не е направено нищо от това, което е направено. ⁴В Него беше живота, и животът беше светлината на хората... ¹⁴И Словото стана плът и живя между нас, и ние видяхме славата Му, слава като на единородния от Татко, пълно с благодат и истина (Йоан 1:1-4, 14).

Семето идва

Семето на Адам, точно както това в животинското и растителното царство, носеше природата, произхода, образа, подобие и бъдещето на човека. В него се съдържаха потенциала за точното представяне на Бог, Който направи човека в Своя образ. Човека се предполагаше да направи Бог видим в творението.

Директно след греха и непокорството на Адам, Бог разкри на човека, че Ева носеше Семе, което накрая щеше да победи семето и образа на дявола.¹⁹⁷

Това говори за нещо повече от просто естественото човешки семе, защото жената носи семето на човека, но това семе, за което Бог говори ще бъде наречено „семето на жената“.

Това е пророческо слово на Бог говорещо за жената като заветен народ (Вечната Църква), която ще носи Неговото пророческо обещание за Месията и ще Го роди:

¹И голямо знамение се появи в небето: жена облечена със слънцето, с луната под краката ѝ, и на главата ѝ диадема от дванадесет звезди...⁵Тя роди мъжко Дете, което трябваше да

¹⁹⁶ Евреи 1:36.

¹⁹⁷ Битие 3:15.

управлява всички народи с желязна тояга. И Детето беше занесено пред Бог и пред Неговия престол (Откровение 1:1, 5).

Ние сега знаем чрез откровенията на апостол Павел, че Семето, за което Бог говореше беше Христос. Историята ни учи, че винаги е имало един праведен остатък, който е носел това семе. Бог го е пазил, благославял го е, и го е подкрепял заради Христос. Истината е, че Духът на Христос присъстваше през Стария завет: „Духът на Христос, който беше в тях посочваше когато свидетелстваше предварително за страданията на Христос и за славите, които щяха да последват“.¹⁹⁸

След Божията декларация за Семето на жената в Едемската градина, всичките Старозаветни писания – Закона, Пророците, Псалмите, и други книги на мъдрост – декларираха идването на това Семе. Това обещано Семе беше Месията, Помазаникът, точният образ на невидимия Бог.¹⁹⁹ В Него щеше да обитава пълнотата на божеството телесно.²⁰⁰ Той ще възстанови Божият образ в човека и ще установи небесното Царство на земята и над цялото творение.

Това обещание започна в Едемската градина. Бог го повтори на Авраам, Исаак и Яков, и добави, че потомството им ще преуспява и ще бъде благословено и ще бъде благословение за народите по света. Пророк Натан каза на Давид, че Бог ще издигне Потомъка му след неговата смърт, и Той ще построи за Бог дом и ще донесе Божието Царство на земята. Той също ще бъде наречен Божият Син. Този Потомък няма да се провали; той не може да бъде унищожен или премахнат. Точно обратното, той ще завладее, ще успее и ще изкупи човечеството. Ще примири човека с Бога. Бог ще крие, ще защитава и ще благослови този Потомък заради името Си. Този Потомък беше обграден от Божията благодат.

Бог щеше да скрие този остатък в неплодната утроба на Сара; в едно бебе в една кошница в дома на фараона; в блудницата Раав; в моавката Рут; в пещерата Адулам в пустинята; и накрая в утробата на една девица на име Мария. Нека да проследим този обещан Потомък, носен от остатъка, през Стария завет докато вземе плът когато се изпълни времето и се изяви като Втория Човек и последния Адам. Той също така щеше да бъде наречен Емануил, Помазаникът; Месия.

През вековете винаги е имало остатък, дори в най-мрачните периоди, когато хората са обръщали гърба си към Бог и са ходели в бунта на сърцата си. Носителите на това Семе са били хора, които са носили обещанието и са следвали Бог чрез вяра. Те са били остатъкът. Писателят на Евреи ни помага в глава 11^{та} да проследим остатъка през хилядите години от историята.

Той започва с Авел, който чрез вяра принесе по-превъзходна жертва от брат си Каин, и въпреки че умря, той все още говори, защото след смъртта му, Адам и Ева имаха син Сит. На еврейски, името Сит означава „заместник“.²⁰¹ Сит беше синът заместващ Авел, така че праведното потомство да може да продължи. Бог се увери, че Семето ще остане.

Енох угоди на Бог и не умря, а беше преселен след 365 години. След това беше Ной, който чрез благочестивият си страх стана наследника на правдата. Той носи Семето през един от най-опустошителните периоди, когато Бог заличи хората на земята с потоп.

От потомството на Сит дойде Авраам и патриарсите Исаак и Яков, които бяха наследници на същото обещание. След това Евреи заявява: „Всички тези умряха във

---

¹⁹⁸ 1 Петрово 1:11.

¹⁹⁹ Колосаяни 1:15; Евреи 1:3.

²⁰⁰ Колосаяни 2:9.

²⁰¹ Стронг H8352, “seth”.

вяра, като не получиха обещанията, но виждайки ги отдалече бяха уверени в тях, прегърнаха ги и изповядаха, че са чужденци и пътешественици на земята“.²⁰²

Врагът помнеше обещанието за Потомството, което щеше да го порази; затова, през историята на Стария завет той винаги атакуваше жената. Почти всички известни мъже в Стария завет бяха женени за жени, които имаха проблеми с безплодие. Сара, Ревека, Рахил, Анна, и в Новия завет, Елисавета, ми идват на ума:

Характера на Семето можеше лесно да бъде видян чрез вярата и покорството на Авраам. Това ни показва ясно поведението на остатъка: „Чрез вяра Авраам, когато беше изпитан, принесе Исаак, и този, който беше получил обещанията принесе единородния си син“.²⁰³ Списъка в Евреи 11 продължава, цитирайки онези герои на вярата, които живеяха за нещо повече от себе си. Те всички живяха и умряха носейки обещанието в сърцата си. Те бяха част от тази Жена раждаща Потомъка. Въпреки че никога не видяха плода по времето на живота си, те все пак носеха Семето.

Йосиф, носейки обещанието и бивайки верен на Бог, даде инструкции костите му да бъдат върнати в Ханаан, когато Бог освободи хората. Костите му бяха картина на остатъка, и бяха върнати у дома 430 години по-късно, за да бъдат погребани в Ханаан.

При възкресението на Исус, Библията ни казва, че гробовете се отворили, и праведници били видяни да се разхождат в Ерусалим. Аз мисля, че Йосиф е бил един от тях. Той можеше да пропусне това първо възкресение, ако не вярваше в идващия Потомък и възкресението на мъртвите.

След това Давид идва на сцената, и този човек според сърцето на Бог става огромна част от остатъка носещ Семето. Бог ограничи обещанието до Давид и му каза, че от неговия дом ще дойде обещания Потомък и Цар и ще седи на престола му и ще управлява в праведност. Еврейският писател завършва този списък на остатъка, говорейки за пророците:

*33*които чрез вяра покоряваха царства, вършеха правда, получаваха обещания, затваряха устата на лъвовете, ³⁴угасяха силата на огъня, избягваха острието на меча, от слаби ставаха силни, ставаха смели в битка, обръщаха в бяг чуждите войски. ³⁵Жените приемаха мъртвите си възкресени отново за живот. Други бяха мъчени, като не приемаха избавление, за да могат да получат едно по-добро възкресение (Евреи 11:33-35).

Тези, през историята, ходеха и изявяваха характера на Потомъка, не в пълнота, но като носеха славата в земни съдове. Те бяха остатъка от Стария завет.

Ако Бог можеше да намери един носител на праведност и истина, Той щеше да спаси една нация чрез принципа на остатъка. Остатъкът, въпреки че не е самият Потомък, бяха представителни носители на Христос. В историята, Бог винаги е работил чрез остатъка. Бог каза на Авраам, че ако има десет праведника (малък остатък) в Содом, Той щеше да пощади трите града. В този остатък лежеше надеждата за изкупление. Лот, в Содом, трябваше да се премести преди Бог да може да унищожи градовете. Ангела заповяда на Лот да бяга, защото Бог не можеше да унищожи града докато той беше там.

Ако врагът, от друга страна, можеше да унищожи остатъка, той можеше да спре Потомъка да не дойде. Това отново щеше да възпрепятства крайният изкупителен план на Бог и възстановяването на Неговия образ и Царство на земята.

В Своята присъща мъдрост, Бог замисли Семето по такъв начин, че то растеше под натиск, смирение, смърт и заравяне. В същност, тези условия са активиращите принципи за семето. Това е самата природа и характер на Царството. Силата на растеж и умножаване в семето се активира от тези „атаки“ върху него. Всеки път когато го

²⁰² Евреи 11:13.

²⁰³ Евреи 11:17.

смачките и го заровите в земята, то расте и се умножава. Семето носи в себе си принципа на възкресението. Това ясно се вижда в историята на Израел. Когато фараон упражняваше натиск върху Израел в Египет, те се умножаваха.

Дори през първи век, когато Църквата беше сурово преследвана и избивана, кръвта на мъчениците стана лехата за евангелието на Божието Царство. Сатана, Рим и религиозните юдеи не можеха да унищожат остатъка. Църквата на Исус Христос марширува триумфално. Никоя порта на да няма да може да устои срещу нея.

Сина на Адам, Авел ясно изяви природата на Потомъка. В своя принос на Бог, той взе първородното от стадото си и го принесе с тлъстината му във всеизгаряне на Бог. Това е една толкова красива картина на Божието Агне, единородният (първороден) и помазаният (тлъстина), който умря като „всеизгаряне“ на кръста.

Но врагът използва Каин да убие праведният си брат Авел, опитвайки се по този начин да приключи със Семето. Но Бог даде заместник, Сит, на Адам вместо Авел, когато той беше на 130 години. Въпреки, че Адам имаше много други синове и дъщери, Сит беше заместникът и определеният, остатъкът, който носеше Семето. След раждането на Сит беше когато хората започнаха да призовават името на Господа отново.²⁰⁴

Стратегията на смесване срещу Семето

Друга стратегия на врага да се опита и да спре Потомъка да дойде беше чрез смесване. Ако не можеше да го унищожи, той щеше да се опита да го смеси и по този начин да го замърси: „Божии синове видяха човешките дъщери, че бяха красиви; и си вземаха за жени от всички, които си избираха“.²⁰⁵ Тази смесица донесе гиганти на земята. Смесницата винаги носи множества, както при изхода на Израел от Египет: „Едно смесено множество също излезе с тях, и стада и добитък – доста много добитък“.²⁰⁶

Смесицата ще ви вкара в неприятности: „А смесеното множество, което беше сред тях се предаде на ненаситно лакомство; така че децата на Израел също заплакаха и казаха: ‘Кой ще ни даде да ядем месо?’“²⁰⁷

Неемия отдели смесеното множество: „И така, когато чува Закона, те отделиха цялото смесено множество от Израел“.²⁰⁸

Смесицата на Божието Слово и традицията е произвело някои гигантски религиозни организации. В Библията е записано, че в последните времена хората ще си натрупат множество учители, които ще облекчават сърбящите им уши. Всеки път когато правите компромис с Божието Слово, вие включвате повече плът. Гиганта е много плът. Голяма тълпа не съставлява непременно Църква.

Бог донесе потопа, за да отдели смесицата, но не и преди да намери Ной, един праведен човек. Ной беше Божия остатък, носителят на оригиналът. Ето защо той беше запазен от осъждението.

Днес, някои мега институции са произвеждани от смесване на Божието Слово и хуманизъм. Някои наричат това постмодернизъм. Когато махнете Христос, Канарата на съблазън, вие може да сте политически точни и да сте сигурни, че не наскърбявате никого, но тогава градите със слама, сено и дървета, никое от които няма да устои при посещение на Господа.

---

²⁰⁴ Битие 4:25-26.

²⁰⁵ Битие 6:2.

²⁰⁶ Изход 12:38.

²⁰⁷ Числа 11:4.

²⁰⁸ Неемия 13:3.

Ние не сме призвани да правим компромис с Божието Слово заради това, което искат хората, а да предизвикаме хората да се променят поради изискването на Божието Слово.

Бог искаше да се увери, че хората разбират колко е опасно да се смесва семето. Ето защо Законът на Мойсей забранява такава смесване:

Да не орете с вол и магаре заедно (Второзаконие 22:10).

Да пазите повеленията Ми. Да не позволявате добитъка ви да се съвкупява с друг вид. Да не сеете нивата си със смесени семена. Нито да обличате дреха смесена с лен и вълна (Левит 19:19).

Тези церемониални закони бяха, за да се установи принципа, че плът и дух не трябва да се смесват.

Новозаветният еквивалент се намира в 1 Коринтяни 10:21: „Не можете да пиете чашата на Господа и чашата на демоните; не можете да участвате в трапезата на Господа и в трапезата на демоните“. Светлината и тъмнината нямат нищо общо.

Можем да добавим към това, че Божието Царство не може да се смесва с религия. Давид веднъж преброи народа, и проклетие дойде върху нацията. Той си играеше игричката на цифрите. Той смеси упование в Бог с упование в човешката сила на своята армия. Бог не ни брои; Той ни притегля. Бог може да вземе един и да го направи хиляда, и една малка нация да я направи мощна. Опасността от преброяването на хората е, че можете да разчитате на тях. Разчитането на човешка сила носи проклетие, защото това означава, че сте загубили доверието си в Бог.

Свещеника Ездра реагира бурно когато видя смесицата сред остатъка на Юда:

¹Когато се направиха тези неща, лидерите дойдоха при мен, казвайки: „Народа на Израел, свещениците и левитите не са се отделили от народите на земите, почитат мерзостите на ханаанците, на хетейците, на ферезейците, на евусейците, на амонците, на моавците, на египтяните и на аморейците. ²Защото са взели някои от техните дъщери за жени на себе си и на синовете си, така че свящото семе се е смесило с народите на тези земи. В действителност, ръката на лидерите и на управниците е била първа в това престъпление“. ³Така че когато чух това, скъсах дрехите си и робата си, и оскубах косата си и брадата си, и седях удивен. ⁴Тогавя всеки, който трепереше от думите на Бога на Израел се събра при мен, поради престъплението на онези, които бяха отведени в плен, и стоях удивен до вечерната жертва. ⁵При вечерната жертва аз станах от поста си; и като бях скъсал дрехите си и робата си, паднах на коленете си и прострях ръцете си към ГОСПОДА моя Бог. ⁶И казах: „О Боже мой, толкова съм унижен и се срамувам да вдигна лицето си към Теб, Боже мой; защото беззаконията ни превишиха главите ни и вината ни порасна до небесата“ (Ездра 9:1-6).

Свята нация

Ной и семейството му бяха спасени поради праведността на Ной. Те ясно демонстрираха принципа на остатъка. Ной намери благодат в очите на Господа. След потопа, Сим носеше Семето сред народите. Сим беше предшественика на Тара и Авраам. А Хам беше предшественика на Ханаан и Нимрод, а Нимрод и децата му изградиха системи и града Вавилон и се разбунтуваха срещу Бог.

Едно семейство сред вавилонците не помагаше в изграждането на тази безбожна система на Вавилон или в бунта срещу Бог: семейството на Тара, който беше

бащата на Аврам. Аврам се покори когато Бог го призова да излезе от страната си, семейството си и културата си, и той вярно следваше Божия план за живота си. Той беше остатък, който носеше Семето. Чрез него щеше да дойде Потомъкът; той щеше да завладее всички врагове и да благослови всички народи по света. Той носеше в лоното си строителя на Божия град.²⁰⁹ Не е чудно, че не беше впечатлен от едно парче истинска земя наречена Ханаан, или от град Салем (Ерусалим) когато срещна Мелхиседек, който живееше там.

Писателят на Евреи го казва по този начин:

*9*Чрез вяра той живя в обещаната земя като в чужда страна, живеейки в шатри с Исаак и Яков, наследниците заедно с него на същото обещание; *10*защото той търсеше града, който има основи, чийто архитект и строител е Бог (Евреи 11:9-10).

Авраам стана баща на една нация, чиято цел беше да установи Божието Царство на земята и да бъдат носителите на благодат, нацията остатък на Бог сред нациите на земята. Те се предполагаше да демонстрират благодатта и славата на Бог сред нациите, привличайки нациите и представяйки ги на Бог.

Божията слава на земята се носи от Божия образ в човека. Бог обеща на Израел, че ако се покоряват на Неговия Закон и постановления, те ще бъдат царство от свещеници и свята нация, първи сред народите.²¹⁰ Бог искаше Израел да бъде „нацията остатък“ като „нация на първите плодове“ сред нациите. Тяхната задача беше да станат благословение за нациите. Бог имаше в ума си повече за Израел от просто Ханаан; Неговият план включваше всичките нации по земята. Славата, която те се предполагаше да носят беше единствената надежда за нациите.

Когато народа на Израел се разбунтува срещу Бог в пустинята и се поклони на златното теле, едно от племената, това на Левий избра да защити Господа и застана с Мойсей. Понеже те направиха това, Бог взе това едно племе от дванадесетте и ги направи Свое свещенство. От този момент нататък в тяхната история, това едно племе представляваше Бог в нацията на Израел. Това племе беше Божие притежание, и те действаха като свещеници в скинията и по-късно, в храма на Господа.

Това беше добрата воля на Бог, и може би дори приемливата воля на Бог, но не беше съвършената воля на Бог. Патриарха Яков роди нацията чрез дванадесет сина. Един син беше наречен Юда. Той беше четвъртият син, и на този син беше, на когото Яков пророкува в Египет преди да умре, че от Юда ще дойде крайното управление и родословието на Потомъка: „Скиптър няма да се отдели от Юда, нито Законодател от измежду краката му, докато дойде Сило. И на Него ще се покори народа“.²¹¹ Когато Давид, сина на Юда, дойде на сцената, пророк Самуил беше инструктиран от Бог да помаже това овчарче като помазаният цар на Бог.

Тайната на Христос, Месията, Потомъка

Има тайна за Семето на жената, Потомъка на Давид и Авраам. Това беше повече от естествен потомък; това беше Христос. Исаия каза за Него:

*6*Защото ни се роди Дете, Син ни се даде; и управлението ще бъде на раменете Му. И името Му ще бъде Чудесен, Съветник, Мощен Бог, Вечен Баща, Княз на Мира. *7*Нарастването на управлението и на мира Му няма да има край, на престола на Давид и над царството Му, за да го подреди и установи със съд и справедливост от тогава

²⁰⁹ Евреи 3:3.

²¹⁰ Изход 19:5.

²¹¹ Битие 49:10.

нататък, дори завинаги. Ревността на Господа на войнствата ще извърши това (Исая 9:6-7).

Тайната не е само идващия Потомък, Христос, който се изяви като Исус единородният Божий Син, но също така и Семето, което падна в земята и умря. Исус нарече това часът на Неговото прославяне:

²³А Исус им отговори, казвайки: „Дойде часът да се прослави Човешкият Син. ²⁴Истина ви казвам, ако житното зърно не падне в земята и не умре, то си остава самотно; но ако умре, дава много плод. ²⁵Който обича живота си ще го изгуби, а който мрази живота си в този свят ще го запази за вечен живот“ (Йоан 12:23-25).

Ако смъртта на Семето смачква главата на семето на змията, по-голям проблем го очаква при Неговото възкресение. Помислете си какво ще му направи жътвата!

Семето се върна умножено. Скоро Бог ще смаже Сатана под краката на жътвата: „А Бог на мира скоро ще смаже Сатана под краката ви. Благодатта на нашия Господ Исус Христос да бъде с вас. Амин“.²¹²

Краката на Семето на Жената е корпоративния Христос. Това е великата тайна, която Павел проповядваше и изявяваше: Тялото на Христос. Въпреки че Потомъка на Давид беше наречен негов син, Давид го нарича Господ. Той всъщност беше преди Ева, Авраам и Давид. Божието Слово се изяви в творението като Божия Син, когато обещаното Семе на Ева, на Давид и на Авраам стана плът.

Бог постави Себе Си в човечеството като Семе. Това щеше да гарантира, че планът Му няма да се провали. През историята Бог защитаваше името Си. Той търсеше собственото Си влагане в човека. Ако човека нямаше разум за Него да действа, Той казваше: „Аз ще го направя заради името Си“. Исус говореше за Себе Си като Човешкият Син; но всъщност Той беше Божият Син, а човека беше Неговия син. Това е тайната, Христос в нас надеждата на славата.²¹³

Петър беше, който чрез Духът обяви тайната на Христос, когато каза на Исус: „Ти Си Христос, Синът на живият Бог“.²¹⁴ Това откровение е началото и самата основа на Църквата.

Павел също декларира тази тайна за Христос в следните Писания:

А на Този, който може да ви установи според моето евангелие и проповядването на Исус Христос, според откровението на тайната пазена от създаването на света (Римляни 16:25).

Но ние говорим Божията мъдрост в тайна, скритата мъдрост, която Бог нареди преди вековете за наша слава (1 Коринтяни 2:7).

Чрез което, когато четете, можете да разберете познаването ми на тайната на Христос (Ефесяни 3:4).

И да направи всички да видят какво е общението на тайната, която от началото на вековете е била скрита в Бог, Който създаде всичко чрез Исус Христос (Ефесяни 3:9).

Това е голяма тайна, но аз говоря за Христос и църквата (Ефесяни 5:32).

---

²¹² Римляни 16:22.

²¹³ Колосяни 1:27.

²¹⁴ Матей 16:166.

²⁶Тайната, която е била скрита от векове и от поколения, но сега беше открита на светите Му. ²⁷На тях Бог пожела да направи познати какви са богатствата на славата на тази тайна сред езичниците: която е Христос във вас, надеждата на славата (Колосяни 1:26-27).

Междувременно, молете се и за нас, Бог да ни отвори врата за словото, да говорим тайната на Христос, за която съм и в окови (Колосяни 4:3).

Павел заявява, че Христос е Потомъка на Авраам.²¹⁵ Всички обещания, които Бог направи на бащите винаги бяха правени за Христос, Който е Потомъка. След това когато времето се изпълни, обещаният Потомък дойде в плът. Той е Емануил, „Бог с нас“.

Тази тайна беше толкова скрита, че дяволът трябваше да разбере от Исус кой беше Той. Точно както религиозните лидери, дяволът не Го познаваше. Едва по-късно той осъзна, че Той беше обещаният Месия. От това време той се опитваше да Го убие чрез религия.

Исус, в Своите притчи, разкрива, че сеячът, който сее семето също е и Семето, и че то е Самият Той, Синът. Самата природа на Словото е такава на Семе. Когато е посято, то дава живота си, за да се умножи, и то винаги се умножава според вида си.

Имало едно малко момиченце, което не обичало да яде тиква. Един ден тя си дошла в къщи усмихвайки се. Когато я попитали защо, тя отговорила: „Отървах се от последната тиква; зарових семките ѝ“. Тази история илюстрира тоталната безнадеждност на дявола когато Бог каза: „Ще поставя вражда между теб и жената, и между твоето семе и нейното Семе; Той ще ти строши главата, а ти ще Му нараниш петата“.²¹⁶ Смъртта, погребението и възкресението на Исус създадоха кошмар за врагът. Семето ще надделее. Врагът се е опитвал през вековете да унищожи образа, но Бог Царят, Който не може да лъже, постанови на Адам и Ева, че Семето на жената накрая напълно ще унищожи врагът.

Всичко от Бог беше дадено в това едно Семе, Божието Слово, в творението. Остатъка е жизнено важен, понеже той е носителят на Семето – Христос. Семето има в себе си първоначалния образ и природа на Бог. Ние, синовете на Семето, сме скрити с Христос в Бог: „Живота ви е скрит с Христос в Бога“.²¹⁷

Не е чудно, че Луцифер, безработния и скитащ херувим, който мрази Божия образ, се е борил с образа и природата на Бог. Когато той каза на Ева: „Защото Бог знае, че в деня, в който ядете от него очите ви ще се отворят, и ще бъдете като Бог, познаващи добро и зло“,²¹⁸ той я лъжеше, загатвайки, че тя и Адам не бяха като Бог, за да инжектира съмнение и страх в сърцата им.

Ние трябва смело да декларираме тази тайна: Семето е Христос, Словото изявено в творението, което не може да се провали. Словото стана плът в личността на Сина. Като Семето, Синът победи на кръста, като беше посят и умножен чрез възкресението. Синове на Царството са жътвата на Семето.

Всеки път когато дяволът вижда остатъкът, му се напомня за пълното му поражение.

Остатъкът е Божие притежание

---

²¹⁵ Галатяни 3:16.

²¹⁶ Битие 3:15.

²¹⁷ Колосяни 3:36.

²¹⁸ Битие 3:5.

Първото споменаване на думата „остатък“ в Библията е в Изход 26:12, във връзка с част от скиинята: „Остатъкът, който остава от завесите на шатъра, половината завеса, която остава, да виси на гърба на скиинята“. В този първи случай, използваната еврейска дума е *серач*, което означава „излишък“. Това е вариант или производна от *сарач*, което, както видяхме по-рано, означава да вървя свободно, да бъде неограничен, или да надвисвам. Както е използвана в този стих, се отнася за допълнителната половин завеса, излишното парче на завесата на скиинята, което висеше на гърба на скиинята, за да покрива и да пази.

Този остатък съдържаше в себе си няколко божествени принципа. Идеята за остатъка е специфична част от материал, който е оформен заради дефицита и неспособността на другите. Той се простира и покрива недостатъците на другите. Той стои в празнината и представлява останалите.

Остатъкът е Божие притежание и е свят на Господа: „Останалата част от житния принос да бъде на Аарон и синовете му. Това е най-святият от приносите на Господа принесени чрез огън“.²¹⁹ „Останалата част (остатъка) да бъде на свещеника като житен принос“.²²⁰

Йосиф беше Божият инструмент в своите дни за запазването на остатъка: „И Бог ме изпрати пред вас, за да запазя потомство (остатък) за вас на земята, и да спася живота ви чрез голямо избавление“.²²¹ Името „Йосиф“ означава „Бог ще прибави друг син“. Тогава Йосиф е гаранцията за повече. Въпреки че Йосиф беше 11^а син на Яков, той беше първородният на Рахил и Яков. Това положение беше очевидно от начина, по който Яков се отнасяше към него. Йосиф беше първият син роден след Закона (10^{те} сина – „10“ е числото на Закона). И така, Йосиф представлява благодатта – Божията благодат, която дойде след Законът. Остатъкът носи божествената неприкосновеност и спасение, което посочва, че е включено със запазването и защитата. Йосиф трябваше да бъде физически преместен от братята си и останалата част от семейството си, за да може Бог да го приготви.

*¹⁷Той изпрати човек пред тях – Йосиф – който беше продаден като роб. ¹⁸Нараниха краката му с окови, беше поставен в желязо...
²¹Той го направи господар на дома си, и управител на всичките си притежания, ²²да връзва князете му според желанието си, и да учи старейшините му на мъдрост (Псалм 105:17-18, 21-22).*

Накрая, Йосиф беше изпитан и доказан и стана депозита (първите плодове) и представителя на Израел.

Във времето на съд и неприятности, Бог винаги прави път за остатъка. Виждаме това с Ной, когото Бог запази и защити в ковчега заедно със семейството му дори когато унищожи останалата част от човечеството.²²² Виждаме го в дните на Илия, когато Бог информира пророкът, който си мислеше, че беше напълно сам в служене на Господа, че все още има 7000 човека в Израел, които не са станали поклонници на Ваал, а са останали верни на Бог.²²³

След смъртта на Йонатан, Давид попита дали има остатък от дома му, който да може да благослови заради баща му Йонатан. Той намери Мемфивостей и го взе: „И Давид му каза: ‘Не се страхувай, защото със сигурност ще ти покажа милост заради

²¹⁹ Левит 2:3.

²²⁰ Левит 5:13б.

²²¹ Битие 45:7.

²²² Битие 6-9.

²²³ 3 Царе 19:18.

баща ти Йонатан“.²²⁴ Давид се отнасяше към остатъка на Йонатан като че ли това беше самият Йонатан.

От друга страна, врагът мрази остатъка, заради това, което представя и носи. Езавел, дъщерята на Етваал, поклонник на Ваал, се свърза чрез брак с Ахав, царят на Израел и започна да избива всички Божии пророци. След това тя имаше дъщеря Готолия, която накрая се омъжи за царят на Юда. Това бяха едни от най-мрачните дни в историята на Божия народ. И двете царства, Северното и Южното, сега бяха под атака чрез злият план на дявола чрез магьосничеството на Езавел, която искаше да унищожи Семето и Божието обещание.

По това време беше когато пророк Илия призова суша и трябваше да бяга за живота си. Той накрая помаза Елисей в место него и след това, чрез един слуга, помаза Иуй сина на Йосафат за цар на Израел.²²⁵ Мирото за помазване върху главата на Иуй още не беше изсъхнало когато той започна да избива всеки един потомък на Ахав и Езавел. Той уби Езавел, както и настоящият цар на Израел, неговия предшественик, а също уби и царя на Юда, всичките в един ден. Той беше помазан да разруши религиозната система в онези дни.

Когато Готолия чу, че синът ѝ, царят на Юда, беше мъртъв, тя започна да избива всичките си внуци, които бяха част от царското потомство на дома на Давид: „Когато Готолия, майката на Охозия видя, че синът ѝ е мъртъв, тя се надигна и унищожи всички царски наследници“.²²⁶ Имаш седем царски сина, и тя успя да убие шест от тях. Само едно момче остана, едни потомък от дома на Давид. Той беше единствения царски потомък, който остана. Врагът почти елиминира семето, но Бог се погрижи за него. Бог защити остатъка, защото в него беше обещанието; да, дори Семето на идващият Христос.

И Готолия не можа да намери това дете, за да го убие. Защото Йоас беше скрит в Божия дом в продължение на шест години. И докато Готолия управляваше Юда, Йоас порасна, и в седмата си година беше разкрит като цар, а Готолия беше убита.²²⁷

Наистина, Бог чрез Илия и неговото продължило помазание, унищожи Езавел и злият дом на Ахав, и защити и обяви Потомъка на Давид.

Това е, което Йоан Кръстител дойде да направи, да идентифицира Божият Потомък, Синът, Месията и Божието Агне. Той призова остатъка в Израел да се покае и да се кръсти, защото Царят и Царството Му бяха пристигнали. Те откликнаха на гласа на дарителя на благодатта. Той ги насочи към Божията благодат направена видима в Исус, Христос. Имаше нужда от човек наречен Йоан, „дарителя на благодатта“, да идентифицира и да обяви безопасното пристигане на Христос, както беше обещано от Бог в Едемската градина.

Много пъти в историята, дори след кръста, е изглеждало като че ли Църквата е отстъпила толкова лошо, че не е имало нищо, което да е останало; че врагът е успял и никой не търси Бога. Тогава от тъмнината се появява Лутер и разтърсва целият религиозен свят. После Калвин, Цвингли, и другите ярки светила на реформацията се появяват и светят като самотни свещи в тъмнината на своите дни, отваряйки вратата за истината и благодатта да надделеят.

Това е силата на остатъка. Бог ще го защити и ще вземе един и ще го оформи в нация: „Малкият ще стане хиляда, и нищожният силна нация. Аз, ГОСПОД, ще ускоря това на времето му“.²²⁸

Идващото Семе е нишката, която изтъквава заедно цялото писано Слово на Бог.

Старият завет е обещанието за идващото Семе.

---

²²⁴ 2 Царе 9:7а.

²²⁵ 4 Царе 9:2-3.

²²⁶ 4 Царе 11:1.

²²⁷ 4 Царе 11:1-21.

²²⁸ Исаия 60:22.

Посланието на четирите евангелия е, че Семето се е родило, умряло и възкръснало.

Книгата Деяния разказва за Семето в народите.

Писанията на Павел и останалите послания показват как Семето става жътва от семена от всички народи, и Синът става жътвата на Божиите синове.

Книгата Откровение показва победата на семето.

Бог ни казва, че дори когато нищо не е останало освен корена на едно дърво, което е било отсечено, коренът носи свято семе и от този корен ще дойде живот: „Дори ако една десета – остатък – оцелее, той ще бъде окупиран отново и изгорен. Но както теревинт или дъб оставя дънер когато е отсечен, така дънерът на Израел ще бъде свято семе“.²²⁹

Остатъкът и безсмъртието

Остатък на Христос идва в наши дни в силата, образа и славата на Христос. Този остатък е групата от първи плодове и носи семето и надеждата за безсмъртие. До сега ние сме вярвали във вечния живот; това е, което всички ние сме получили чрез нашата вяра в Христос и чрез познаването на Татко и на Сина. Така че в същност, ние не можем да умрем, защото Христос Исус, Който е възкресението и животът, победи смъртта. Но дори след възкресението на Исус, светиите все още трябва да полагат живота си в това, което знаем като смърт, чакайки възкресението. След възкресението, всички ще бъдат безсмъртни.

Аз вярвам във възкресението, когато всички онези, които са в Христос ще бъдат възкресение при Неговото идване. Но разгледайте тези близки термини:

- Вечен живот: това, което получаваме, когато се новородим.
- Възкресение: съдбата на всички, които имат вечен живот в края.
- Безсмъртие: бъдещето за онези, които са били възкресени или които имат вечен живот и които все още са живи когато Исус се върне, тези няма да преживеят смърт, но ще бъдат променени в „мигването на око“.²³⁰

Аз вярвам днес докато пиша това, че нещо се раздвижва в Духа и в хората на първите плодове. Библията разкрива, че има остатък и група от първи плодове, която ще преживее безсмъртие без да умира. Исус извърши повече от просто прощаване на грях на кръста; Той също така извади безсмъртието на светло: „но сега се разкри чрез явяването на нашия Спасител Исус Христос, Който унищожи смъртта и осия живот и безсмъртие чрез евангелието“.²³¹ Гръцката дума за „безсмъртие“, *афтарсия*, не само означава „безкрайно съществуване“, но също и „нетление“, „автентичност“ и „искреност“.²³²

Възкресение без смърт е това, което Павел търсеше и за което викаше в трета глава на Филипаяни: „Ако, по някакъв начин, мога да достигна до възкресението от мъртвите. Не че вече съм достигнал, или вече съм усъвършенстван; но се простирам напред, да мога да се хвана за това, за което Христос Исус също ме хвана“.²³³ Той продължава, за да каже, че Христос е „Който ще преобрази нашето унижено тяло, за да може да бъде съобразено с Неговото славно тяло, според работата, чрез която Той може

---

²²⁹ Иса1 6:13 NLT.

²³⁰ 1 Коринтяни 15:52.

²³¹ 2 Тимотей 1:10.

²³² Сторнг, G861, „aphtharsia“.

²³³ Филипаяни 3:116-12.

дори да подчини всичко на Себе Си“.²³⁴ Това беше целта на горното призвание, което Павел търсеше и за което копнееше, което никога не достигна докато беше на земята.

Най-висшето преживяване на безсмъртие ще бъде да се приеме възкресение преди физическата смърт. Павел казва, че все още не е достигнал това, но се опитва да се хване за него. Той знаеше, че това беше възможно, но в неговите дни не беше *кайрос* времето за това да се изяви. В същност, Павел споделя с нас тази тайна за безсмъртието във 2 Коринтяни 5:4: „Защото ние, които сме в тази скиния стеном, като сме обременени, не защото искаме да се съблечем, а да се облечем допълнително, за да бъде смъртното погълнато от живота“.

Това е тайната на безсмъртието: смъртното да бъде погълнато от живота преди физическата смърт. Павел описва тази тайна допълнително в 1 Коринтяни 15:51: „Ето, казвам ви една тайна: Няма всички да заспим, но всички ще се променим“. Павел казва, че ще има едно поколение, което, за разлика от останалата част от човечеството, няма да трябва да умира преди да са възкресени. Той вярваше, че той беше един от тях, така че включва себе си в изявлението си, когато каза: „няма да умрем“.

Ключът за това да се случи е, че вие трябва да сте живи при явяването на Христос. Аз вярвам, че поколението се е появило. Както Павел, мога да греша, но вярвам, че има един вик както никога преди за безсмъртие. Онези, които са живи при Неговото явяване няма да бъдат живи случайно; аз вярвам, че те са причината за Неговото явяване. Те са живи, понеже са довели вековете до край и са победили последният враг, смъртта, чрез това, което Исус вече направи преди две хиляди години.

Това поколение е описано в Римляни 8:

¹⁹Защото ревностното очакване на творението нетърпеливо чака разкриването на Божиите снове... ²¹Понеже самото творение също ще бъде освободено от робството на тлението в славната свобода на Божиите деца. ²²Защото знаем, че цялото творение стеном и се мъчи в родилни болки до сега. ²³И не само то, но и ние, които имаме първите плодове на Духа, дори самите ние стеном в себе си, очаквайки нетърпеливо осиновяването, изкуплението на тялото ни (Римляни 8:19, 21-23).

Павел ни казва, че ще има такова поколение.

Остатъкът е малко представяне, което постига победа за цялата нация. Бог винаги работи с остатък. Вениамин беше пазен и остана с баща си Яков. Той беше ключа за разкриването на съдбата на Йосиф. Вениамин носеше сребърната чаша на страданията на Йосиф. Той е оня, който получи пет порции когато всичките му братя получиха по една. Живота на остатъка е свързан с Татко. Юда каза на Йосиф:

²²Момчето не може да остави баща си, защото ако го остави, баща му ще умре... ³⁰Затова сега, когато дойда при слугата ти баща ми, и момчето не е с нас, тъй като живота му е вързан в живота на момчето... ³¹той ще умре (Битие 44:22, 30-31б).

В 4 Царе 19 Езекия се моли на Господа да спаси Ерусалим от мощния враг, който ги е обградил. Господ му отговаря чрез пророк Исаия, който му казва, че Бог ще ги избави заради остатъка. Ако докоснете остатъка, вие докосвате Божието сърце: „И в една нощ ангелът на ГОСПОДА излезе, и уби в стана на асирийците сто осемдесет и пет хиляди: и когато хората станаха рано сутринта, имаше трупове – всички мъртви“.²³⁵

Ако дойдете срещу остатъка, вие идвате срещу Бог.

²³⁴ Филипяни 3:21.

²³⁵ 4 Царе 19:35.

Бог винаги оставя остатък: „Но Аз ще оставя остатък, за да имате *някои*, които ще избягнат меча сред народите, когато сте разпръснати из страните“.²³⁶ „Господ каза: ‘Със сигурност ще ви бъде добре; със сигурност ще накарам врагът да се застъпи за вас във времето на бедствие и във времето на страдание’“.²³⁷

Остатъкът не е някаква елитна група или някаква изключителна група. Мнозина са използвали принципа на остатъка в миналото, за да започнат и да произведат сектантска група на изключителност. Но това не е истинското послание на остатъка. Остатъка са хора представители, божествена група от първи плодове и гаранция за идващата жътва. Те са носители на древните модели на Бог и възстановители на древните основи. Те носят замисъла на небето и го изграждат на земята: „Онези отсрещ вас трябва да съградят старите (древни) запустели места; вие трябва да издигнете основите на много поколения; и ще бъдете наречени Поправители на Проломите, Възстановители на Улици за Живеене“.²³⁸

²⁷Исаия също вика за Израел: „Въпреки броят на децата на Израел да е колкото морският пясък, остатъка ще бъде спасен. ²⁸Защото Той ще извърши работата и ще я завърши скоро в праведност, понеже ГОСПОД ще извърши бърза работа на земята“ (Римляни (;272-8, цитат от Исаия 10:22-23).

Бог използва остатъка, за да ускори и да завърши целите си чрез тях: „Въпреки това, дори сега има остатък според избирането на благодатта“.²³⁹

Остатъка има да играе важна роля в последните времена:

¹А в последните дни планината на дома на ГОСПОДА ще се установи на върха на планините, и ще се издигне над хълмовете; и народите ще се стичат на нея. ²Много народи ще дойдат и ще кажат: „Елате, нека да се изкачим на планината на Господа, в дома на Бога на Яков; Той ще ни научи на пътищата Си, и ние ще ходим в пътеките Му“. Защото от Сион ще излезе Законът, и словото на Господа от Ерусалим (Михей 4:1-2).

Ще направя куция остатък, и отхвърленият силна нация; така че ГОСПОД ще управлява над тях на планината Сион сега и завинаги (Михей 4:7).

Малкият ще стане хиляда, и нищожният силна нация: Аз ГОСПОД ще ускоря това на времето му (Исаия 60:22 KJV).

Йоан стана приготвящият магистрала за Господа, магистрала за остатъкът: „Ще има магистрала за остатъкът от Неговите хора“.²⁴⁰

Бог има специално благословение за остатъкът: „Защото семето ще преуспее, лозата ще даде плода си, земята ще даде произведението си, и небесата ще дадат росата си – Аз ще направя остатъка от тези хора да притежават всичко това“.²⁴¹

Йоан не само призова остатъка да се покаят и да приемат техният Месия; той също така беше свидетелят и гласът викащ и подготвящ пътя за Царя и неговото

---

²³⁶ Езекиил 6:8.

²³⁷ Еремия 15:11.

²³⁸ Исаия 58:12.

²³⁹ Римляни 11:5.

²⁴⁰ Исаия 11:16а.

²⁴¹ Захария 8:12.

Царство: „Той не беше тази Светлина, но беше изпратен да донесе свидетелство за тази Светлина“.²⁴² „Йоан свидетелства за Него и викаше...“²⁴³

Святият Дух беше излят върху учениците в горницата, за да даде на Църквата силата да бъде свидетелят за Месията по целият свят. След като учениците получиха благодат върху благодат от Неговата пълнота, те сега бяха упълномощени, като Йоан, да бъдат „дарители на благодат“ за целия свят. Последното послание, което чува от Исус на земята беше:

А вие ще приемете сила когато дойде върху вас Святият Дух; и ще бъдете свидетели за Мен в Ерусалим, в цяла Юдея, в Самария и до края на земята (Деяния 1:8).

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА – ЙОАН СВИДЕТЕЛЯТ И ГЛАСЪТ

Наистина има една група на Илия на земята, която наистина е свидетел за Христос както беше Йоан. Той беше този, който накара хората да питат: „Кой си ти, за да дадем отговор на тези, които са ни пратили? Какво казваш за себе си?“²⁴⁴ Той беше гласът викащ в пустинята,²⁴⁵ напълно посветен да прокламира с устата си, че Божието Царство се е явило в Христос.

Преди Исус да отиде на кръста, Той се моли в Йоан 17^{та} глава за Своите апостоли и за бъдещата Църква. Той започна казвайки, че е прославил Татко на земята като е дал на учениците Си думите, които е получил от Своя Баща. След това каза: „Защото им дадох думите, които Ти Ми даде; и те ги приеха, и знаят със сигурност, че съм дошъл от Тебе; и те повярваха, че Ти Си Ме изпратил“.²⁴⁶ Процеса за това учениците Му да повярват и да Му се доверят и да приемат словото Му е описан в Йоан 2:11: „Това начало на знамения Исус извърши в Кана Галилейска, и изяви славата Си; и учениците Му повярваха в Него“.

Беше важно за Исус учениците Му да повярват, че Той е Изпратеният от Татко. Исус беше доказателството за Татко, а Татко чрез знамения и чудеса свидетелстваше за Своята Цялостност със Сина Си. Това помогна на невярващите Му ученици да повярват в Него. Славата върху Исус беше доказателството, че Той и Татко са едно. Той използваше славата, за да прослави Татко. Ако не вярваха в Него, те нямаше да Го почитат, а това щеше да им попречи да получат благодат и истина от Него.

Ние сме важни за Бог; Той ни е призовал и ни е помазал да бъдем Негови свидетели на земята. Господ ни използва да привлече хора към Себе Си. Как може хората да повярват, ако някой не им занесе Божият глас? За да бъдете свидетел трябва да бъдете изпратени, а за да бъдете изпратени трябва да бъдете правдоподобни и надеждни свидетели както Йоан Кръстител.

Спомнете си, Йоан дойде в силата и духът на Илия: „А Илия отговори и им каза: ‘Ако аз съм Божий човек, нека да падне огън от небето...’ И Божият огън слезе от небето...“²⁴⁷ Какво свидетелство и потвърждение от небето!!!

---

²⁴² Йоан 1:8.

²⁴³ Йоан 1:15а.

²⁴⁴ Йоан 1:22.

²⁴⁵ Сегашното и подходящо за сезона Слово. Излизащото Божие Слово.

²⁴⁶ Йоан 17:8.

²⁴⁷ 4 Царе 1:12.

Въпросът днес е същият: Как циничният (негативен) невярващ свят да повярва, че ние сме изпратени от Исус, и в крайна сметка да повярва, че Исус е законен и е изпратен от Татко Бог? Ако не повярват на нас, те няма да приемат Този, който ни е изпратил и благодатта, която носим, която предаваме чрез думите си.

Ето го решението обяснено в молитвата на Исус. Молитвата на Исус следователно също включва нас и онези, на които ще служим в бъдещето. Молитвата Му е те да бъдеш Едно в Него. Той не се моли за единството на Църквата, както мнозина тълкуват тази молитва: „Не се моля само за тези, но също и за онези, които ще повярват в Мен чрез тяхното слово.“²⁴⁸ Молитвата Му е за Цялостта на Църквата с Него и с Татко („Едно в Нас“). Той квалифицира Цялостта. По същият начин както Татко и Синът са Едно, така и ние трябва да бъдем включени в тази Цялостност. И целта е света да може да повярва, че Татко е изпратил Исус: „...за да бъдат всички едно, както Ти, Татко, Си в Мен, и Аз в Теб; така и те да бъдат едно в Нас, за повярва светът, че Ти Си Ме изпратил“.²⁴⁹

Света няма да повярва в Господа когато пълним стадионите. Не се предполага да бъдем само съединени с Господа, а да бъдем едно в Него. Заради тази цялостност ние се нуждаем от славата Му; Слава за Цялостност! „И славата, която Ти Ми даде Аз я дадох на тях, за да бъдат едно както ние сме едно“.²⁵⁰ По какъв начин, и поради каква причина? „Аз в тях, и Ти в Мене; за да бъдат свършени в едно, и светът да познае, че Ти Си Ме изпратил, и Си възлюбил тях както Си възлюбил и Мен“.²⁵¹

Слушането е нещо, което Бог ме е обучил да правя, понеже по природа в миналото, аз говорех твърде много, а слушах твърде малко. За първи път, мога честно да кажа, че за повече от две години до сега от устата ми не е излизала нито една дума, за която да съжалявам. Но аз наистина чувствам, че Бог ми даде Слово, което сега е много по-уместно отколкото всякога, особено за новия сезон, в който навлизаме.

Истинският и верен свидетел

И от Исус Христос, верният свидетел, първородният от мъртвите, и управника над земните царе. На Този, който ни възлюби и ни изми от греховете ни чрез кръвта Си (Откровение 1:5).

Нека да разгледаме накратко историята на идеята за „свидетел“ от Стария завет.

Числовата стойност за „свидетел“ в Библията е числото 2. Изискването на Законът беше, че трябваше да има поне двама правдоподобни свидетеля, за да се удостовери нещо. Думата „свидетел“ винаги е в множествено число, посочвайки корпоративната идея; тя също така е женско съществително и е нещо или някой, който свидетелства по даден въпрос. Значимостта на свидетеля се определя от тежестта на свидетелството; свидетелят трябва да дава достоверно доказателство.

Първото споменаване на думата „свидетел“ в Библията е в Битие 21^{ва} глава, когато Авраам беше във Вирсавее:

30И той каза: „Да вземеш тези седем сучещи агнета от ръката ми, за да ми бъдат свидетелство, че аз съм изкопал този кладенец. 31Затова той нарече мястото Вирсавее, защото двамата се заклеха с клетва там (Битие 21: 30-32).

²⁴⁸ Йоан 17:20.

²⁴⁹ Йоан 17:21.

²⁵⁰ Йоан 17:22.

²⁵¹ Йоан 17:23.

„Вирсавее“ означава „кладенецът на клетвата“.²⁵² Еврейската дума за „свидетел“ в стих 30 е *edaх*, която също означава и „свидетелство“.²⁵³ Свидетелят е като клетва, която е дадена.

Бог, чрез пророк Исаия, каза: „Аз, ГОСПОД, те призовах в правда, и ще държа ръката ти; Аз ще те пазя и ще те дам за завет на народа, за светлина на езичниците“.²⁵⁴ И така, свидетеля е доказателството за завет.

Бог желае ние, Църквата, да бъдем като седем светила, картина на чистота, невинност и съвършенство, дадени като свидетелство и доказателство за Бог за царе и царства. Това събитие се случва преди Бог да превърне Авраам в дванадесетте племена на земята. Метафората на 7^{те} светила в Стария завет дадени като свидетел е еквивалентна на 144,000 от Откровение, които следват Агнето, където и да отиде.

Съвършената група на Агнето

Едно от последните появявания на думата „свидетел“ в Писанието се появява в книгата Откровение: „И от Исус Христос, верният свидетел, първородният от мъртвите, и князът над земните царе. На Този, който ни е възлюбил и ни е измил от нашите грехове в кръвта Си“.²⁵⁵ Думата „свидетел“ тука е *мартус* на гръцки, и означава също и „документ“ или „мъченик“. Христос е Истинският и Верен Свидетел. Той е седемте в едно, Агнето със седем рога и седем корони. Запомнете, че Христос като Агнето е корпоративен: Той е Глава и Тяло.

В Откровение 5:6, Агнето взема книгата, защото Той е достоен: „...имайки седем рога и седем очи, които са седемте Божии Духове изпращани по цялата земя“. Татко Бог даде Христос, Неговия Син за верен и истински Свидетел и Свидетелство. Той изкупи Църквата, за да бъде корпоративен син, да бъде точният Свидетел и доказателство за Татко Бог за света. Но сега в същност има двама свидетели на Татко Бог: Човешкият Син в небесата и Човешкият Син на земята; Божият Син в небесата и Божият Син на земята.

Ние сега сме станали Неговата „Вирсавее“, мястото на неразрушима клетва и истински Свидетел. Аз вярвам, че Църквата сега е тези седем светила.

Йоан започва своя запис на Откровението като идентифицира себе си като свидетел за Христос: „Аз, Йоан, ваш брат и съучастник в скръбта и царството и търпението на Исус Христос, бях на острова, който се нарича Патмос заради Божието Слово и заради свидетелството на Исус Христос“.²⁵⁶ Гръцката дума за „свидетел“ („свидетелство“) в този случай е *мартурия*, откъдето получаваме английската дума „мъченик“. Същността на тази дума означава да постои в даване на свидетелство, дори под преследване и дори до точката на смърт.

Характера и живота на Свидетеля определя стойността на свидетелството. Истински и верен Свидетел е някой, който точно потвърждава нещо за някой друг дори с цената на живота си.

Идването на Святия Дух в книгата Деяния е решаващо за разбирането на природата на свидетеля: „Но вие ще приемете сила когато Святия Дух дойде върху вас; и ще бъдете свидетели за Мен в Ерусалим, в Юдея, в Самария и до края на земята“.²⁵⁷ Верен свидетел е човек, който е готов да страда за своето свидетелство и за доказателството, което представя. Затова ние се нуждаем от силата на Святия Дух, понеже Този, на когото сме свидетели е Господ Исус Христос.

²⁵² Стронг, H884, „beersheba“.

²⁵³ Стронг, H5713, „edah“.

²⁵⁴ Исаия 42:6.

²⁵⁵ Откровение 1:5.

²⁵⁶ Откровение 1:9.

²⁵⁷ Деяния 1:8.

Откровение 2:13 говори за един такъв човек в град Пергам: „Антипа...Моят верен мъченик, който беше убит сред вас...“ Това беше човек, който представяше точно Татко. Антипа за мен е картина на баща представител, както Исус Христос, Който точно представяше Татко на земята. Гръцката дума „Антипа“ е композиция от две думи: „анти“ – „на мястото на или вместо“; и „патер“ – „баща“.

Ние трябва да бъдем такива свидетели, живеейки като Антипа, верният свидетел, дори и това да е с цената на самите нас. Нашия призив е да направим Татко Бог видим на земята. Трябва да можем да кажем: „Погледнете мен; ако искате да видите Татко, аз Го представям. Аз нося свидетелството Му. Аз съм Негов свидетел. Аз съм доказателство за Него!“

Двамата свидетели в Захария и Откровение са Христос Главата и Христос Тялото. И двамата трябваше да умрат и да бъдат възкресени, за да бъдат свидетели на Татко. Ефесяни 2:5-6 ни казва, че когато Христос умря, ние умряхме; когато Христос беше погребан, ние бяхме погребани с Него; когато Христос се възнесе, ние се възнесохме с Него.

Когато Откровение 11:3 говори за двамата свидетели, не трябва да чакаме това да се случи в бъдещето. Това беше изпълнено в Христос и Църквата и не е в бъдещето. Ние сме упълномощени от Святия Дух днес да бъдем свидетели на Исус за Татко на земята. Като синове, ние трябва да „бъдем доказателството“ за НЕГО.

Чувайте възлюбеният Йоан и как той вижда функцията на Църквата като свидетел:

¹Това, което беше от началото, което чухме, което видяхме с очите си, което изгледахме, и ръцете ни попипаха, за Словото на живота – ²живота се изяви, и ние го видяхме, и свидетелстваме, и ви изявяваме този вечен живот, който беше с Татко и беше изявен на нас – ³това, което видяхме и чухме изявяваме на вас, за да можете и вие да имате общение с нас; и наистина нашето общение е с Татко и с Неговия Син Исус Христос. ⁴А тези неща ви ги пишем, за да бъде радостта ви пълна (1 Йоан 1:1-4).

Ето я прогресията на свидетелството на Йоан:

1. Видяхме с очите си, опитахме и преживяхме добротата и верността на Бог нашия Баща и на нашия Господ Исус Христос.
2. Изявяваме ви вечният живот, който беше с Татко и се яви на нас.
3. Изявяваме ви това, което сме видели и чули, така че и вие да имате общение с нас. А нашето общение е с Татко и с Неговия Син, Исус Христос.
4. Пишем това, за да направим радостта ви пълна.

В нашите юридически системи, мнозина от онези, които са виновни не са давани под съд. Това не е поради тяхната невинност, а поради липсата на надеждни и достоверни свидетели, които могат да дадат свидетелство и доказателство за техните престъпления. По същият начин, дори и доказателството да е истинско, врагът знае, че ако може да постави свидетелят под съмнение, тогава свидетелството на свидетеля няма да бъде повярвано, а ще бъде отхвърлено, и случаят няма да бъде подведен под отговорност поради обвинението на свидетелството.

Татко Бог изпрати Исус, Неговия Син в света не само да свидетелства за Него но също да бъде Свидетел и доказателство за Татко. Да Го представя (да покаже Бог отново). В Исус Синът, Свидетелят и Свидетелството на Бог стават едно и също.

Адам беше създаден да бъде това точно представяне. Всъщност, истинския син е най-точният свидетел на бащата. И това беше Божието намерение и цел за човека от началото. Бог създаде човека да бъде

Божият образ: Неговия представител

Божие подобие: Неговия характер
Божията слава: Неговата репутация
Божият Син: Неговия дом.

Лука 3:38 говори за „Адам, Божият син“. Когато Бог загуби човека като Свой син, Той загуби Своя свидетел. За да възстанови този свидетел и да върне човечеството към Своя първоначален замисъл и цел, Бог започна отново преди 4000 години с един баща на земята наречен Аврам, когото Той преименува на Авраам. Авраам беше очистен чрез едно пътуване докато беше готов да положи първородния си син в покорство на Бог, истинския Баща на небето. Авраам стана нация, и Бог им даде Законът написан на две каменни плочи, наричайки го Негово „Свидетелство и Свидетел“.

Каква трагедия, беше принуден да замени свидетелството на син със свидетелство записано на два камъка! Мойсей, слизайки от планината, хвърли Плочите на Свидетелството или Свидетелят и ги строши на парчета, когато видя израилтяните уловени в идолопоклонство. Това беше пророческа картина, посочваща, че Бог никога не е искал да има Свидетелство на камък на първо място.

Бог винаги е искал сърцето и умът на сина да носи Неговия образ и подобие и да бъде Негов свидетел в творението. Така че когато Мойсей отново слезе от планината с копие на Свидетелството (не оригиналното Свидетелство), той трябваше да го постави в Ковчег на Завета. В същност, това не беше вторият му път да слиза от планината, а третият.

Когато Мойсей се качи за първи път, в Изход 19:3-6, той не слезе с никакъв закон написан на камък, а със Словото на Бог за народа в устата си:

*„Така да кажеш на домът на Яков, и кажи на децата на Израел...
Затова сега, ако наистина ще се покорявате на гласа Ми и ще пазите завета Ми, тогава ще бъдете специално съкровище за Мен повече от всички народи; защото цялата земя е Моя (Изход 19:3, 5).“*

Бог винаги е искал човека да бъде Неговото Слово и Закон в творението. Така че всъщност, Законът е копие на едно копие. Човека, като истински син, е истинският свидетел и свидетелство. Когато Мойсей строши първото копие, Бог взе второ и писа на Него с пръста Си. Това беше много точна пророческа картина на Христос, който е Канарата. Двете плочи пророкуват за Христос и за Църквата, които щяха да дойдат когато се изпълни времето. Сърцето и умът на сина щяха да бъдат в корпоративният Син, Божият Син.

Библията ни говори за промяната от физически предмети носещи свидетелство за Бог към синове, които са верни свидетели. Нека да погледнем тази прогресия малко по-отблизо:

Бог даде на Мойсей Законът на две каменни плочи.

1. ЗАКОНЪТ беше наречен „Свидетелството и Свидетелят“ на Бог и беше написан на две каменни плочи. Както посочихме, 2 представлява свидетелство в библейската нумерология. Днес, Бог също пише Закона Си на две плочи: сърцата и умовете на Своите синове.
2. Бог каза на Мойсей да направи КОВЧЕГА НА ЗАВЕТА и да постави Законът или „Свидетелството“ в Ковчег на Завета. Виждаме, че Ковчегът на Завета стана „Ковчегът на Свидетелството“, поради съдържанието му: свидетелството.
3. „Ковчегът на Свидетелството“ беше поставен в ПРЕСВЯТОТО МЯСТО: Така че Пресвящото място стана Свидетелството. Изход 26:33 казва: „зад завесата“.
4. Ковчегът на Свидетелството също така беше поставен в Шатъра за срещане, или Мойсеевата скиния, посред събранието. Този Шатър беше поставен в центъра на стана и определеното място за срещане; целият Шатър стана Свидетелството и

Свидетелят посред нацията. Числа 9:15 го нарича: „Шатърът на Свидетелството“. Така че Мойсеевата скиния стана „Свидетелят“, мястото, където Бог и човека се срещаха и се съгласяваха.

Адам беше създаден да бъде Божият Свидетел за творението. Когато Адам съгреши, той загуби Божият образ. Той престана да бъде свидетел на Бог на земята. Той спря да бъде точния представител на невидимия Бог.

Днес, Бог се нуждае от свидетели на земята – доказателство и точен образ на Неговата личност:

1. За да установи Царството Си.
2. За да извърши съд.

Когато Исус ходеше по земята, Бог имаше Свидетел, надежден и верен.²⁵⁸ Ето защо Татко и Неговия Син, Исус, можаха да завършат Божият вечен план за три години и половина – 42 месеца. Според Йоан 12:31, Бог можа да осъди световната система и нейния управител за три години.

Синовете ускоряват целите на Бащата. Исус Синът завърши работата на Татко. Синовете остават баща си да си почива. Синът завърши 4000 годишната незавършена история за 42 месеца. Най-добрият и най-бързият начин да се ускори Божието Царство се нарича „син“. Синовете установяват управлението на Царството и правдата на земята.

Това е работата на Святия Дух да установи синовете на земята като свидетели както Исус, Верният Свидетел, който сега е в небето: „И понеже сте синове, Бог изпрати Духът на Своя Син в сърцата ви, викащ: ‘Авва, Татко!’“²⁵⁹ Ние имаме тази сила поради Святия Дух, Който е дошъл върху нас както е обещано в Деяния 1:8.

В последните дни на Исус, мнозина бяха свидетели на Неговите чудеса и Го следваха, но никога не станаха Негови свидетели. Те самите никога не станаха свидетели. Винаги трябва да има втори свидетел: един в небесата, а друг на земята. Двама свидетели са необходими, за да се установяват и извършват неща на Царството чрез съгласие.

В Захария глава 4^{та} пророка описва видението си за две маслинови дървета, едно отляво и едно отдясно на златния светилник. Един ангел пита Захария дали знае какво са тези дървета, и той казва, че не знае. „Така че той отговори и ми каза: ‘Това е словото на ГОСПОДА към Зоровавел: „Не чрез сила нито чрез мощ, но Чрез Духът Ми“, казва ГОСПОД на войнствата“.

Откровение глава 11^{та} също споменава двете маслинови дървета:

*3И ще дам сила на двамата Ми свидетели, и те ще пророкуват...
4Това са двете маслинови дървета и двата светилника стоящи пред
Бог на земята (Откровение 11:3-4).*

Тези двама свидетели притежават силата да затварят небето и да носят съд на земята.²⁶⁰ Някои казват, че това са Мойсей и Илия, но аз вярвам, че те са символи на Христос и на Църквата, управляващи и съдещи небесата и земята.

Евреи 12:1 ни казва, че един облак от свидетели ни обгражда. Тези свидетели са светиите, които са си отишли преди нас. Те са църквата в небето, светиите, които са носили славата и свидетелството на нашия Бог през историята. Сега те гледат надолу към нас, търсейки своето земно съответствие, другият свидетел на Бог на земята. В

²⁵⁸ Откровение 1:5; 3:14.

²⁵⁹ Галатяни 4:6.

²⁶⁰ Откровение 11:6.

същото време, ние също сме с тях в небесата, понеже ние сме се възнесли с Христос и седим с Него.²⁶¹ Единствената разлика е, че те нямат тела и не могат да служат на земята, докато ние имаме тела и можем да служим. Христос в тях и Христос в нас завършва двамата помазани свидетеля.

Аз вярвам, че тези, които са умрели в Христос и са ни предварили са част от помазаният пред Престола; хора като Илия и Мойсей, и т.н.: „Бог е снабдил нещо по-добро за нас, за да не бъдат направени съвършени без нас“.²⁶²

Най-висшият ред на свидетелстване е да „бъдете свидетел“, а най-висшият ред да бъдете свидетел е да бъдете Божия Син. Защото Синът е образа и славата на Татко Бог. Ако сте видели и чули Синът, вие сте видели и чули Татко Бог.

Колосяни 2:9 заявява: „Защото в Него обитава цялата пълнота на божеството телесно“. Това е тайната на Христос, която Павел и другите апостоли прокламираха. Светът търси доказателство за Татко Бог, а Бог се нуждае от верен свидетел, „Антипа“, на земята.

Христос е наречен „Верният и Истински Свидетел“ (Откровение 3:14). Удивителното нещо относно Христос е, че Той е Синът на Бог. Йоан Кръстител каза, че Христос е Божият Син. Натанаил каза, че Христос е Божият Син. Петър каза, че Христос е Божият Син. Павел каза, че Христос е Божият Син. Неизменното свидетелство на всички апостоли и на ранната Църква е, че Исус Христос е Божият Син.

Потомъка на Давид и на Авраам е Христос, Божият Син. А причината Бог да изпрати Сина Си е, че Бог не само ни спасява от робството на греха, но също така ни спасява в синовство. Никой никога не е виждал Бог освен Неговия Син. Само Сина може точно да представя Своя Баща и да бъде Негов Истински и Верен Свидетел.

Много християни свидетелстват за Него, но никога не са станали свидетели на Бог на земята. Истинският свидетел е „пълнен с благодат и истина“. Законът е слуга, а Христос е Синът. Ние не сме слуги и ние сме повече от приятели. Ние сме Неговите свидетели и Неговите синове.

В Старият завет Бог намери един човек на име Давид и го направи Свой свидетел. Говорейки за Потомството на Давид, Псалм 89:37 казва: „Ще бъде установен завинаги както луната, както верният свидетел в небето“.

Бог ни чака да бъдем свидетели за Исус, по същия начин, по който Исус се нуждаеше от Йоан Кръстител. Днес Бог търси гласове, които ще извикат от пустинята на падналия космос. Точно както Бог чакаше Ной да построи ковчега, и чрез него осъди света и спаси неговото домочадие,²⁶³ така също съденето на света и на ангелите е дадено на Божиите синове.²⁶⁴

Най-висшият чин не е апостол, епископ, или папа, а син:

*Защото на кого от ангелите някога е казал: Ти си Мой Син, днес
Аз Те родих? (Евреи 1:5).*

*Защото ревностното очакване на творението нетърпеливо
очаква разкриването на Божиите синове (Римляни 8:19).*

[Бог] в тези последни дни ни говори чрез Сина Си... (Евреи 1:2a).

---

²⁶¹ Ефесяни 2:4-6.

²⁶² Евреи 11:40.

²⁶³ Евреи 11:7.

²⁶⁴ 1 Коринтяни 6:2-3.

Божият език е Сина. Когато един син като свидетел говори, небето и земята отговарят. Синът ще „[държи] всичко чрез словото на Своята мощ“.²⁶⁵

Христос, Синът, заповяда на учениците в Деяния 1:8 да бъдат свидетели първо в Ерусалим! Както някой веднъж е казал: „Големият удар е просто един малък удар далеч от дома“. Вашият Ерусалим е най-трудното място, където да бъдете свидетели, защото там ви познават отблизо. Това е невъзможно без динамичната сила на Святия Дух. Святия Дух е обещанието на Татко.

В ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Аз вярвам, че ние се придвижваме в ускорителния етап на тази настояща реформация. Бог се нуждае от нас като Негови примери, Негово доказателство, Негови говорители. Аз вярвам в свръхестественото. Свръхестественото не е непременно сензационно, но винаги е над нормалното и земното. Защото ние сме граждани на небесата и свидетели на небесата.

Исус каза: „Ако...не вярвате на Мен, вярвайте на делата“, които върша.²⁶⁶ Знаменията и чудесата не променят сърцата, но те привличат вниманието на хората, както Мойсей при горящия храст. Когато Бог има вниманието ни, Той може да говори, и Неговото Слово е, което променя сърцата. Знаменията и чудесата са Свидетелството на Татко за Неговия Син.

Когато станем истински свидетели и зрели синове на Татко, Той също ще започне да свидетелства за нас като Негови синове. Исус Синът чака 30 години Татко да свидетелства а Него. Но когато Синът излезе от неизвестността и от пустинята, дяволът беше в проблеми. Това е, което Бог показва на апостолите и пророците днес. Времето за изявяването и показването е дошло.

Бог е чакал за зрял син, който ще изявява само едно нещо: Когато синовете са изявени в творението, това е за да направят познат Създателя и Бащата. Аз сега вярвам, че това изявяване на Божиите синове може да дойде само когато синовете носят името на Татко на челата си. Татко Бог се нуждае от верен свидетел, някой, който ще изявява и носи Неговото име на челото си.

Синът търси свидетел, някой, който ще бъде вторият свидетел, съгласявайки се с Него и изявявайки истинския Баща на човечеството и на света; някой, в който Татко и Синът са станали едно и видими.

Святия Дух търси такива, които да може да упълномощи да бъдат свидетели на истинския Бог, така че световната система да бъде освободена от фалшивия образ на Бог, с който религията и дяволът са излезли. Той търси свидетели, които ще заявят истината за Татко Бог и ще я демонстрират чрез начина си на живот: правейки магистрала за Христос, премествайки всяка планина или препятствие и изпълвайки всяка долина на невежество.

Когато един син конфронтира света с тази истина, Синът ще ги освободи. Наистина свободни! Искате ли да бъдете такъв свидетел? Готови ли сте да ви бъде поверено това следващо ниво? Вярвам, че времето сега е дошло! Бъдете нещо повече от това просто да свидетелствате за Него. Бъдете Негов свидетел като Го показвате в начина си на живот!

Не бъдете ехо; бъдете *глас*!

---

²⁶⁵ Евреи 1:36.

²⁶⁶ Йоан 10:38.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА – ГЛАСЪТ НА ЕДИН ВИКАЩ...

„Гласът на един викащ...“

В Старият завет Бог говори на бащите чрез пророците, но в тези последни дни Той говори с езика на „Сина“:

¹Бог, който в различни времена и по различни начини е говорил в миналото на бащите чрез пророците, ²в тези последни дни ни говори чрез Своя Син, когото постави за наследник на всичко, чрез когото също и направи световите (Евреи 1:1-2).

Можете да видите, че думата „Своя“ в стих 2 в не е в оригиналния текст; ето защо не е в курсив. Това, което оригиналният гръцки текст казва е, че езика, с който Бог сега говори е „син“. Бог не говори извън синовство.

Бог говори интимно; Той говори заветно; Той говори роднински; Той говори с любов.

Бог говори „син“.

Извън това, Бог не е чуван от човека.

За 400 години, от Малахия до Новия завет, Бог не беше чуван от човека. Човека се беше изключил от Неговия глас, и историята не съобщава нищо за това какво е говорил Бог.

Винаги ме е изненадвало, когато се новородих на 16 годишна възраст, точно преди 44 години, колко ясно можех да чувам гласа на Господа. Беше като че ли бях хванал честотата на Святия Дух. Натъжаваме това, че съм живял шестнадесет години извън честотата наречена „син“. Но сега живея с моя малък Нов завет в джоба и го чета ден и нощ, понеже мога да чувам Неговия глас ясно в него. Докато го чета, Той дори ми говори извън страниците, и аз не просто го чета; *чувам го.*

400^{те} години на мълчание на Божия глас бяха нарушени от един глас викащ в пустинята. Когато Бог говори чрез Йоан, това беше гласът на един викащ в пустинята.

Спомнете си, историята на Йоан започва с неговия баща, който чу Божият глас чрез един ангел. Баща му трябваше да се покори в това да нарече сина си Йоан. Той наруши традициите на бащите си като му даде име, което щеше да определи служението му. Йоан щеше да бъде свещеник, както изискваше неговото потекло. Той щеше да бъде пророк в духа на Илия, обявявайки Божието Агне и обръщайки сърцата на синовете към техния Баща и към покорството. Неговият глас беше толкова мощен, че приготви пътя за Месията. Препятствия като планини бяха изравнени, а долини на мълчание бяха издигнати; и чрез неговия глас беше построена една магистрала в пустошта, за да се ускори процеса на Господа.

Гласът на Йоан беше Божият глас за Неговия Син, Божието Агне, Коего щеше да понесе греха на света. Четири хиляди години на изкупителна история дойдоха до изпълнение и кулминация, сигнализирайки края на века. Времето се изпълни; всички сенки щяха да престанат и да намерят изпълнението си, прототипа си и същността си в Христос.

Когато Бог говори в Битие, Той започна да твори

Словото Му донесе светлина

Ако няма светлина, няма живот.

Защото Неговото Слово е Дух и живот.

Апостол Йоан започва своето евангелие с тези думи:

¹В началото беше Словото, и Словото беше с Бога, и Словото беше Бог. ²Той беше в началото с Бога. ³Всичко беше направено чрез Него, и без Него не е направено нищо от това, което е направено. ⁴В Него беше живота, и живота беше светлината за хората. ⁵И светлината свети в тъмнината, и тъмнината не може да я схване (Йоан 1:1-5).

Всичко в творението започва с Божият глас: „И Бог каза“. Всеки път когато Бог говореше, Той създаваше. Той даде съдържание на всичко чрез Словото Си. Ако няма Слово, няма начало на творението. Не е чудно, че Еремия каза: „Намерих думите Ти, и ги изядох, и думите ти бяха радост за мене и наслада за сърцето ми; защото съм призван чрез Твоето име, О ГОСПОДИ Боже на войнствата“.²⁶⁷

Йоан беше един мощен, но самотен викащ глас. Той обяви Исус Христос, Логоса, включващото всичко Божие Слово. Днес на земята има един корпоративен Илия, корпоративен глас, който отново прави мощно обявление. Дошло е времето Божието Слово да се изяви чрез корпоративния син на земята.

Както беше в дните на Йоан, има тъмнина навсякъде. Религиозна, политическа и икономическа тъмнина е покрила земята, но посланието е ясно сега повече от всякога:

¹Стани, свети; защото светлината ти дойде! И славата на Господа се издигна върху тебе. ²Защото ето, тъмнината ще покрие земята, и дълбок мрак народите; но Господ ще се издигне над тебе, и славата Му ще бъде видяна върху тебе (Исая 60:1-2).

****

Благодат и милост на вас.

5 април 1969-2013 година: Празнувам 44 години от познаването на Господа. Той е верен!

---

²⁶⁷ Еремия 15:16.